

Бестселер *The New York Times*

КОЛЛІН ГУВЕР • ПОКИНЬ, ЯКЩО КОХАЄШ...

ПОКИНЬ, ЯКЩО КОХАЄШ...

КОЛЛІН ГУВЕР

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО

КОЛЛІН ГУВЕР

ПОКИНЬ,
ЯКЩО КОХАЄШ...

COLLEEN HOOVER

IT ENDS

WITH US

КОЛЛІН ГУВЕР

ПОКИНЬ,
ЯКЩО КОХАЄШ...

Харків

Vivat
ВИДАВНИЦТВО

2018

УДК 821.111(73)
ББК 84(7Спо)
Г93

Перекладено за виданням:
Hoover C. / It Ends with Us. Colleen Hoover. —
New York : Atria Books, Simon & Schuster, 2016. — 384 p.

Переклад з англійської *Ірини Гнатковської*

Дизайнер обкладинки *Світлана Кривошей*

Гувер К.

Г93 Покинь, якщо кохаєш... / Коллін Гувер ; пер. з англ.
І. Гнатковської. — Х. : Віват, 2018. — 352 с.

ISBN 978-966-942-514-0 (укр.)

ISBN 978-1-5011-1036-8 (англ.)

Яскравий і дещо мелодраматичний сюжет роману виявляється вдалою ширмою, за якою помішено міркування про актуальні суспільно-психологічні проблеми, одна з яких — насильство в сім'ї.

Головна героїня Лілі, прототипом якої частково постає сама авторка, втрачає тата й знову поринає в спогади про непросте дитинство. Будинок її батьків, шанованих і пристойних громадян, ніколи не був затишним сімейним гніздечком, адже Лілі з мамою жили в постійному напруженні через агресивний характер тата. Нарешті дівчина готова ступити на власний шлях і збудувати свою родину. Однак їй не вдається знайти спокій, поки вона не здолає всіх тіней минулого й не наважиться розірвати зачароване коло, сплетене з правди, страху, прощення, нерішучості й любові.

УДК 821.111(73)

ББК 84(7Спо)

ISBN 978-966-942-514-0 (укр.)

ISBN 978-1-5011-1036-8 (англ.)

© Colleen Hoover, 2016

© ТОВ «Видавництво “Віват”», ви-
дання українською мовою, 2018

Моєму батькові, який що було сили намагався не бути поганим.
І моїй матері, яка робила все можливе, аби ми не бачили його поганим.

ЧАСТИНА ПЕРША

РОЗДІЛ 1

Коли я сиджу на даху, звисивши одну ногу по цей, а другу — по той бік карниза, та дивлюся з висоти дванадцятиповерхового будинку на бостонські вулиці, не можу не думати про самогубство.

Не про *своє*. Я достатньо сильно люблю своє життя й хочу дізнатися, що чекає на мене в майбутньому.

Мене більше цікавлять інші люди й те, як вони остаточно вирішують покінчити з життям. *Чи жалкують вони про це якоїсь миті?* Коли вони відпускають руки, чи виникає в них хоч крихта жалю в той короткий момент вільного падіння, за секунду до того, як ударитися об землю? Яка саме думка посідає їх, коли вони летять униз, наближаючись до землі? Можливо, вони міркують: «От лайно. Це була погана ідея».

Так чи інакше. Я не знаю, про що вони думають.

А от я часто думаю про смерть. Особливо сьогодні. Адже всього дванадцять годин тому я зачитала найепічнішу траурну промову, яку колись доводилось чути мешканцям міста Плетора, штат Мен. Ну, можливо, вона була не найепічнішою. Але її можна сміливо назвати найбільш провальною. Враження від моєї промови залежатимуть від того, у кого ви про неї запитаете: у мене чи в моєї матері. *Моя мати, найпевніше, не розмовлятиме зі мною цілий рік після сьогоднішнього дня.*

Зрозумійте мене правильно. Просто моя промова була недостатньо проникливою, щоб увійти в історію, як, наприклад, промова Брук Шилдс на похороні Майкла Джексона. Або промова сестри Стіва Джобса. Або брата Пета Тілмана. Але моя промова була по-своєму епічною.

Спочатку я нервувала. Урешті-решт, це був похорон надзвичайного Ендрю Блума. Усіма обожнюваного мера мого

рідного міста Плетора, штат Мен. Власника найуспішнішої в усьому місті агенції нерухомості. Чоловіка всіма обожнюваної Дженні Блум, надзвичайно шанованої асистентки вчителя в Плеторі. Та батька Лілі Блум — дивної дівчинки з неслухняним рудим волоссям, яка одного разу закохалась у безхатка, чим жахливо осоромила свою сім'ю.

До речі, це я. Я Лілі Блум, а Ендрю був моїм батьком.

Виголосивши поминальну промову на батьковій могилі, я одразу ж повернулась до Бостона. Мені треба було піднятися на дах. *Не подумайте, я не планувала вкоротити собі віку.* Я не планувала стрибати з даху. Просто хотіла подихати свіжим повітрям та побути на самоті. Адже, чорт забирай, я не можу зробити цього у своїй квартирі, на третьому поверсі. Річ у тім, що там немає можливості піднятися на дах, а ще є сусідка, яка любить співати вголос.

І ось я на даху. Не очікувала, що тут буде так прохолодно. Мені не зовсім затишно, але я вирішила залишитись тут. Звідси можна дивитись на зорі. Мертві татусі, надокучливі сусіди та сумнівні поминальні промови не здаються такими жахливими, коли нічне небо настільки ясне, що ви в буквальному розумінні відчуваєте велич Всесвіту.

Дивлячись на небо, я усвідомлюю свою мізерність. Обожаю це відчуття.

Мені подобається нинішній вечір.

Ну... Дозвольте перефразувати так, щоб точніше описати свої почуття в минулому часі.

Мені *побався* вечір.

Однак, на моє нещастя, двері, що правили за вихід на дах, відчинилися під таким натиском, ніби це сходи виштовхнули сюди людину. Двері зачинилися. Я почула швидкі кроки. Навіть не підвела погляду. Хоч би хто це прийшов, малоюмовірно, що він помітить мене тут, поки я сиджу на поруччі карниза, ліворуч від дверей. Вони зайшли так швидко. Я-бо не винна, що вони вирішили, ніби тут більше нікого немає.

Я тихенько зітхнула, заплющила очі та притулилася головою до стіни з ліпниною позаду мене, проклинаючи

Всесвіт за те, що цей момент порушено. Момент, коли я хотіла обдумати все, що відбулося за останні кілька днів. Я змирилась із вторгненням, але в мене було єдине прохання до Всесвіту: я хотіла, щоб моїм непроханим гостем виявилась жінка, а не чоловік. Якщо вже й миритися з товариством, то я б воліла, аби це була жінка.

Я достатньо сильна як на свій зріст, тому, напевно, здебільшого я зможу захистити себе. Але наразі мені занадто затишно, і тому я не дуже хочу залишатися на даху наодинці з незнайомим чоловіком просто посеред ночі. Може, мені варто подбати про свою безпеку та піти звідси, але насправді я не хочу покидати це місце. Як я вже сказала... Мені тут затишно.

Нарешті я звернула увагу на силует того, хто перехилився через карниз. Як на зло, це хлопець. Попри те, що постать перехилена, я бачу, що він високий. Його широкі плечі не вписуються в його нинішній образ: стиснувши голову обома руками, хлопець на вигляд дуже вразливий. Я помічаю, як важко він дихає. Глибоко вбирає повітря та, наче із силою, виштовхує його з грудей.

Здається, він на межі зриву. Я вагаюся, чи варто заговорити з ним, чи повинен хлопець знати, що він тут не сам. Але як делікатніше повідомити йому, що тут є я? Доки думала, як учинити, незнайомиць розвернувся та кóпнув ногою один із садових стільців позаду себе.

Я здригнулась: роздався жакливий скрегіт, коли стілець полетів покрівлею. Хлопець навіть не здогадувався, що він тут не сам.

Він далі бив по стільцю. Бив знову і знову. Та стілець залишався неушкодженим під грубими ударами, хлопцеві вдалося тільки відсунути його від себе.

Поверхня стільця, мабуть, укрита стійким до морської води полімером.

Одного разу я бачила, як мій тато врізався на автомобілі в садовий стіл із полімерним покриттям, стійким до морської води. Він пошкодив бампер автомобіля, а на столі

не залишилось жодної подряпини. Мені навіть здалося, що стіл посміявся з батька.

Хлопець перестав кóпати стілець. Напевно, він зрозумів, що не зможе впоратися з таким високоякісним матеріалом. Він заляк над стільцем, стиснувши кулаки. По правді кажучи, я йому трішки заздрю. Цей хлопець, як справжній чемпіон, зганяє свій гнів. Нехай і на садових меблях. Очевидно, у нього, як і в мене, видався препоганий день. Але, на відміну від нього, я стримую свою агресію. Вона виявляється пасивно. А ось цей хлопець і справді дає вихід емоціям.

Колись садівництво допомагало мені дати вихід емоціям. Щоразу, відчуваючи напруження, я йшла в сад за будинком та висмикувала там усі бур'яни. Але відколи я переїхала в Бостон два роки тому, в мене немає саду. Або внутрішнього дворика. У мене навіть бур'янів немає.

Можливо, варто зганяти гнів на садовому стільці, укритому стійким до морської води полімером.

Декілька хвилин я спостерігаю за хлопцем. Мені цікаво, коли він зрушить із місця. Він просто стоїть там і дивиться на стілець. Його руки більше не стиснуті в кулаки. Тепер його руки на стегнах. Я вперше помічаю, що рукави занадто обтягують його біцепси. Сорочка пасує йому, але в руках вона замала. Він став ритись у кишенях, доки не знайшов там щось. Я впевнена, що він хоче вивільнити ще більше агресії. Він закурює сигарету з марихуаною.

Мені двадцять три роки. Я вчилась у коледжі й курила марихуану раз чи двічі. Я не засуджуватиму цього хлопця за те, що він вирішив покурити трави наодинці. Але річ у тім, що він не один. Просто не знає про це.

Він глибоко затягується та розвертається. Видихаючи дим, помічає мене. Він зупиняється тієї миті, коли ми зустрічаємося поглядами. З виразу його обличчя я розумію, що він не здивований бачити мене тут. Але й не дуже задоволений. Хлопець стоїть за десять кроків від мене, та світла від зірок навколо достатньо, щоб я помітила, як він повільно розглядає мене. Але не можу зрозуміти, про що він думає.

Незнайомець гарно грає в якусь свою гру. Його погляд стриманий, а губи зімкнуті. Він ніби чоловіча версія *Мони Лізи*.

— Як тебе звуть? — запитав він.

Його голос відбився десь глибоко в мені. Це недобре. Зазвичай ви просто слухаєте людину, не здатні відчутти її слів. Але інколи, насправді дуже рідко, голос проникає крізь вуха й розноситься відлунням по всьому тілу. У нього був такий голос. Глибокий, упевнений і трохи навіть ніжний.

Я не відповіла, а він знову підніс до рота сигарету й затягнувся.

— Лілі, — нарешті вимовила я.

Ненавиджу свій голос. Звучить занадто слабо. Звідси він мене навіть не почує, а тим паче мій голос не рознесеться відлунням по його тілу.

Він злегка підійняв підборіддя й хитнув головою в мій бік.

— Лілі, будь ласка, злізь звідти.

Лише зараз, коли він сказав це, я помітила, як змінилась його постава. Він тримається прямо, я б навіть сказала — аж занадто прямо. Хлопець неначе боїться, що я впаду. *Але я не впаду.* Поруччя карниза було завширшки з людську стопу. Тим більше, я майже стою по цей бік, на даху. Навіть якби я стала падати, то схопилась би за щось. Окрім того, у мене «попутний» вітер.

Я поглянула на свої ноги, а потім перевела очі на нього.

— Ні, дякую. Мені й тут зручно.

Незнайомець розвернувся так, ніби не міг дивитися просто на мене.

— Будь ласка, злізь.

Тепер його тон був більше схожий на вимогу, незважаючи на слово «будь ласка».

— Тут є сім вільних стільців.

— Майже шість, — виправила його я, нагадуючи про спробу прикінчити один зі стільців.

Він не побачив нічого кумедного в моїй відповіді. Я не послухалась його наказів, тож він ступив декілька кроків мені назустріч.

— Лише три дюйми¹ відділяють тебе від смерті. Мені вже вистачило пригод на сьогодні.

Він підійшов іще ближче, щоб змусити мене спуститися.

— Через тебе я нервую. Крім того, ти заважаєш мені на-солонджуватися косяком.

Закотивши очі, я перекинула ногу на цей бік.

— Не дай Боже змарнувати косяк.

Я зістрибнула з карниза та витерла руки об джинси.

— Так краще? — спитала я, підходячи до нього.

Він видихнув повітря так, наче й справді затамував дух, поки я сиділа на карнизі. Я проминула його та пішла до тієї частини даху, звідки відкривався кращий вигляд, і мимохідь не могла не помітити, який він, на моє нещастя, гарненький.

Ні, «гарненький» звучить як образа.

Цей хлопець — *красунчик*. Привабливий, на декілька років старший за мене — від нього так і пахне грошима. Він неначе стежить за мною поглядом, і я помітила, як у кутиках його очей блиснула усмішка. А його губи додають обличчю похмурості, навіть якщо він насправді не сумний. Коли я дійшла до того боку будівлі, звідки було видно вулицю, я нахилилася вперед і глянула вниз, на автомобілі, намагаючись приховати, яке враження на мене справив хлопець. Оцінивши саму тільки його стрижку, можу сказати, що він належить до того типу чоловіків, які легко справляють враження на інших, але я не хотіла тішити його самолюбство. Власне, він не зробив нічого такого, що змусило б мене гадати, ніби він *самолюбивий*, ні. Однак він одягнений у сорочку «Burberry»², а я не пам'ятаю, щоб на мене звертали увагу хлопці, котрі могли дозволити собі таку.

Я почула кроки позаду, а потім побачила, як він обіперся на поруччя карниза біля мене. Краєм ока помітила, як він, тримаючи косяк, знову затягнувся. Потому він запропонував

¹ Один дюйм дорівнює 2,54 сантиметра. (*Тут і далі прим. пер.*)

² «Burberry» — британська компанія, що виробляє одяг, парфумерію та аксесуари класу люкс.

сигарету й мені, але я відмахнулася. Найменше, чого я хотіла, — бути під наркотиками поряд із цим хлопцем. Його голос — це вже наркотик для мене.

Хочу почути його знову, тому питаю:

— То в чому винен той стілець, що ти на нього так розлютився?

Він поглянув на мене. Ніби *зазирає* у душу. Ми зустрілися поглядами. Він просто дивився, але так, наче знав усі мої секрети. Я ще ні в кого не бачила таких темних очей. Хоча, можливо, бачила. Просто там, на даху, панувала така незвична атмосфера, що його очі здавалися темнішими. Він не відповів мені, але я занадто допитлива й не могла так просто здатися. Якщо вже він змусив мене злізти зі зручного карниза, то повинен відповісти на мої надокучливі запитання.

— Це жінка? — припустила я. — Вона розбила тобі серце?

Таке запитання викликало в нього усмішку.

— Якби ж-то мої проблеми стосувалися любовних негараздів.

Він нахилився до стіни, щоб подивитися мені у вічі.

— На якому поверсі ти живеш?

Він облизав пальці, загасив ними краєчок косяка та сховав недопалок у кишені.

— Я ніколи раніше тебе не бачив.

— Це тому, що я тут не живу.

Я вказала, у якому напрямку моє помешкання.

— Бачиш ту будівлю страхової компанії?

Він примружився, дивлячись туди, куди я показувала.

— Так.

— Я живу в будинку поряд із нею. Але його звідси не видно, бо він занизький — триповерховий.

Він знову подивився на мене, опираючись ліктем на поруччя.

— Якщо живеш ти там, то чому зараз тут? Твій хлопець тут живе, чи як?

Його запитання чомусь змусило мене зніяковіти. Це такий дешевий трюк для залицяння. Невже це все, на що він здатен?

Судячи з його вигляду, він уміє залищитися набагато краще. Напевно, він виявляє свою майстерність у цій справі лише під час знайомства з жінками, які більше варті його уваги.

— Це гарний дах, — сказала я.

Хлопець здійняв брову, ніби натякаючи: я повинна пояснити, що маю на увазі.

— Мені потрібне було свіже повітря. Мені треба було подумати. Я відкрила «Google Earth», щоб знайти найближчий багатоквартирний комплекс із пристойною терасою на даху.

Він нагородив мене усмішкою.

— Принаймні ти економна, — сказав він. — Це гарна риса.

Принаймні?

Я кивнула, тому що я й *справді* економна. І це справді хороша риса.

— Чому тобі потрібне свіже повітря? — запитав незнайомець.

Тому що сьогодні був похорон мого батька і я виголосила провальну траурну промову. І тепер мені здається, що я задихаюся.

Я знову подивилася перед собою й повільно видихнула повітря.

— Помовчімо трішки.

Мені здалося, що він відчув полегшення, коли я попросила тиші. Він перехилився через поруччя, опустив одну руку вниз і просто дивився на вулицю. А я в цей час витріщалася на нього. Він знав, що я дивлюся, але мені здалося, що йому було байдуже.

— Минулого місяця із цього даху впав чоловік, — мовив він.

Може, в іншій ситуації я б розлютилася, що він проігнорував моє прохання тиші, але тієї миті його слова мене зачепили.

— Це сталося випадково?

Він знизав плечима.

— Ніхто не знає. Це сталося пізно ввечері. Його дружина готувала вечерю, а він сказав, що підніметься на дах, щоб сфотографувати захід сонця. Він був фотографом. Усі думають, що він перехилився через карниз, аби сфотографувати горизонт, та послизнувся.

Я поглянула на поруччя карниза й здивувалася: невже людина справді може впасти з висоти випадково? Аж тут згадала, як декілька хвилин тому сама сиділа на поруччі даху, з іншого боку.

— Коли моя сестра розповіла мені про той випадок, єдине, про що я думав: чи вийшов у нього гарний знімок, чи ні. Я сподівався, що його камера не впала разом із ним, інакше це нещастя — просто марна втрата. Розумієш, про що я? Померти через любов до фотографування, але навіть не здохти саме той, останній знімок, який коштував тобі життя.

Почувши його роздуми, я засміялась. Однак я не впевнена, що варто було сміятися тієї миті.

— Ти завжди говориш те, що в тебе на думці?

Він знизав плечима.

— Більшості людей не говорю.

Я всміхнулась. Мені лестило, що, навіть не знаючи мене, він із невідомих мені причин не зарахував мене до категорії *більшості людей*.

Він оберся спиною об поруччя та склав руки на грудях.

— Ти народилась тут?

Я похитала головою.

— Ні. Я переїхала сюди з Мену, після того як закінчила коледж.

Він скривив носа, і мені це здалося сексуальним: дивитися, як кривлявся цей хлопець, у сорочці «Vurbeggu», зі стрижкою за дві сотні доларів.

— То ти досі в «чистилищі» Бостона, еге ж? Це, напевно, препаскудно.

— Що ти маєш на увазі? — запитала я в нього.

Хлопець злегка всміхнувся.

— Туристи ставляться до тебе, як до тутешньої; а тутешні — як до туристки.

Я засміялась.

— Нічого собі. Це дуже точне описання.

— Я живу тут уже два місяці. І досі навіть не потрапив до «чистилища», тож ти справляєшся краще за мене.

— Що привело тебе в Бостон?

— Моя ординатура. І моя сестра живе тут. Просто під нами, — сказав він, постукавши ногою по підлозі. — Одружена мешканка Бостона, з прогресивними поглядами. Вони з чоловіком придбали весь верхній поверх.

Я подивилася вниз.

— *Увесь* верхній поверх?

Він кивнув.

— Цей щасливий покидьок працює вдома. Не знімаючи піжами. Зате в рік він заробляє мільйони.

І справді, щасливий покидьок.

— Що за ординатура? Ти лікар?

Він кивнув.

— Нейрохірург. Мені залишилося менше року, і все — офіційно я стану нейрохірургом.

Стильний, ввічливий і *розумний*. *І курить марихуану*. Якби це було запитання з тесту, я запропонувала б йому обрати зайвий варіант.

— А хіба лікарям можна курити траву?

Хлопець усміхнувся.

— Напевно, ні. Але якби ми час від часу не розслаблялися, то, я думаю, через ці поруччя б перехилилися та падали вниз набагато більше людей.

Він знову поглянув перед собою, спершись підборіддям на руки. Заплющив очі, наче насолоджувався вітром, який дув йому в обличчя. Тепер він не мав такого недоброзичливого вигляду, як раніше.

— Хочеш дізнатися дещо, про що відомо лише місцевим?

— Звісно, — сказав він, знову звертаючи на мене увагу.

Я вказала на схід.

— Бачиш будівлю? Оту, із зеленим дахом?

Він кивнув.

— Позаду неї є будівля, на вулиці Мелчер. Зверху на ній — будинок. Справжній будинок, просто на даху. Його не видно з вулиці. А ця будівля така висока, що люди навіть не здогадуються про існування того будинку.

Здається, мої слова вразили його.

— Справді?

Я кивнула.

— Я побачила його, коли копалася в «Google Earth», тому вирішила пошукати більше інформації. Очевидно, дозвіл на будівництво видали 1982 року. Мабуть, дуже круто жити в будинку, що стоїть на даху іншої будівлі.

— У твоєму розпорядженні цілий дах, — сказав він.

Я про це навіть не задумувалась. Якби він був моїм, я б зростила там сад. У мене було б місце, де можна дати волю емоціям.

— Хто там живе? — запитав хлопець.

— Ніхто точно не знає. Це одна з найбільших таємниць Бостона.

Він розсміявся та поглянув на мене із цікавістю.

— А що, Бостон має й інші великі таємниці?

— Так, твоє ім'я.

Щойно я вимовила ці слова, подумки вдарила себе долонею по чолі. Вони звучали як дешево заїжджене залицяння. Єдине, що я могла вдіяти, — посміятися сама із себе.

Він усміхнувся.

— Мене звать Райлі, — сказав хлопець. — Райлі Кінкайд. Я зітхнула, поринувши в себе.

— Дійсно гарне ім'я.

— Чому ти так сумно про це говориш?

— Тому що я все віддала б за гарне ім'я.

— Тобі не подобається ім'я Лілі?

Я нахилила голову та підвела брову.

— Моє прізвище... Блум.

Він замовчав. Я відчувала, як він намагається приховати свій жаль до мене.

— Я знаю. Воно жахливе. Це прізвище маленької дворічної дівчинки, а не двадцятирічної дорослої жінки.

— Дворічна дівчинка рано чи пізно виросте, але її ім'я та прізвище залишаться. Ми не можемо вирости з імен та прізвищ, Лілі Блум.

— Для мене це не дуже добре, — сказала я. — А ще гірше те, що я обожнюю садівництво¹. Люблю квіти. Рослини. І взагалі щось вирощувати. Це моя пристрасть. У мене була мрія — відкрити квіткову крамницю. Але, боюся, якщо я її таки відкрию, люди не повірять, що моє бажання щире. Вони подумують, що я просто хочу заробити на цьому імені, а не мріяла стати флористом упродовж усього життя.

— Можливо, й так, — зауважив він. — Але чи це має значення?

— Думаю, ні.

Я промовила пошепки: «У Лілі Блум». І бачила, як він усміхнувся.

— Насправді моє ім'я ідеально підходить для флориста. Але я здобула ступінь магістра з ділового адміністрування. Ти не думаєш, що стати флористом — це пониження кар'єрними щаблями? Я працюю в найбільшій маркетинговій компанії Бостона.

— Відкриття власної справи не пониження, — мовив він. Я підійняла брову.

— Якщо, звичайно, вона не прогорить.

Райлі кивнув, погоджуючись із цим.

— Якщо, звичайно, вона не прогорить, — повторив він за мною. — А яке в тебе друге ім'я, Лілі Блум?

Я зітхнула. А він, здається, зацікавився.

— Невже воно ще гірше?

Охопивши голову руками, я зітхнула.

— Роуз?

Я похитала головою.

— Гірше? Вайолет?

— Якби ж то. — Я знітилась, а потім пробурмотіла: — Блоссом².

На якусь мить на даху запанувала тиша.

— Трясця, — вимовив він.

¹ Прізвище героїні походить від *англ.* bloom — розквітати, цвісти.

² Ім'я походить від *англ.* blossom — цвітіння.

— Ага. Блоссом — мамине дівоче прізвище. Батьки вірили, що доля поєднала їх, адже ці прізвища — синоніми. Тож коли я народилася, вони вирішили дати мені ім'я квітки.

— Певно, твої батьки — справжні придурки.

Один з них. *Був.*

— Мій тато помер цього тижня.

Він дивився на мене.

— Хороша спроба. Але я на це не куплюсь.

— Я серйозно. Саме тому я піднялася сюди сьогодні.

Я думаю, що мені треба було виплакати.

Якусь мить він підозріло розглядав мене, намагаючись зрозуміти, чи я не обдурюю його. Він не вибачився за цей конфуз. Натомість я побачила ще більшу зацікавленість у його очах. Мені здалось, що він насправді заінтригований.

— Ви були близькі?

Це складне запитання. Я сперлася підборіддям на руки та знову подивилася вниз, на вулицю.

— Я не знаю, — відповіла я, низавши плечима. — Я любила його як дочка. Але як людина — ненавиділа.

Я відчувала, що якусь хвилину він дивився на мене, а потім вимовив:

— Мені подобається твоя чесність.

Йому подобається моя чесність. Мені здалося, що я зашарілася.

Ми знову мовчали деякий час, а тоді він заговорив:

— Тобі б не хотілося, щоб люди були прозорішими?

— Що ти маєш на увазі?

Він підняв шматок відламаної штукатурки та натиснув на нього великим пальцем, доки той не розкришився. А потім кинув грудку з даху.

— Я відчуваю, що всі люди — фальшивки. Але насправді глибоко всередині ми всі просто зламані. Тільки дехто краще вміє це приховувати.

Або марихуана перестає діяти, або ж він дійсно схильний до самоаналізу. Мене влаштовують обидва варіанти. Я обожнюю бесіди без справжніх відповідей.

— Я не думаю, що замкнутість — це недолік. Гола правда не завжди гарна.

На хвилину він уважно задивився на мене.

— *Гола правда*, — повторив він. — Мені подобається цей вислів.

Він розвернувся та пішов до середини даху. Відрегулювавши спинку одного із садових стільців, що там стояли, він улаштувався на ньому. Ці стільці розклалися й трохи були схожі на лежаки. Тому Райлі лежав, заклавши руки за голову, та дивився в небо. Я теж узяла стілець, що стояв поряд, відрегулювала його та лягла точно так, як він.

— Розкажи мені голу правду, Лілі.

— Про що?

Він знизав плечима.

— Я не знаю. Про те, чим ти не пишаєшся. Про те, що дозволить мені почуватися менш зіпсованим.

Він уважно розглядав небо, очікуючи відповіді. Я відстежувала очима лінію його щелепи, вигини його щік та контур його губ. Він звів брови. Здавалося, що Райлі поринув у роздуми. Я не розуміла чому, але мені здалося, що йому кортіло з кимось поговорити. Обдумавши його запитання, я намагалася знайти правдиву відповідь. Збагнувши, що саме хочу йому розповісти, я відвернулась від нього й поглянула в небо.

— Мій тато був схильний до насильства. Мене він ніколи не ображав, але ображав маму. Коли вони сварилися, він міг розлютитися так, що бив її. Протягом наступного тижня або двох після цього він намагався загладити провину. Приносив квіти або водив нас на вечерю в дорогий ресторан. Інколи він купував мені якісь речі, адже знав, що я ненавиджу, коли вони з мамою сваряться. Коли я була дитиною, то з нетерпінням чекала на їхні сварки. Тому що знала: якщо він ударить її, наступні два тижні нашого життя будуть чудовими.

Я замовчала. Я не була впевнена, чи я колись зізнавалась у цьому собі.

— Якби я могла, я зробила б усе, аби він і пальцем її не торкнувся. Але, зважаючи на їхній шлюб, насильство було нормою. Я подорослішала й зрозуміла, що в моїй бездіяльності теж є провина. Я все життя ненавиділа його за те, якою людиною він був. Але я нічим не краща. Напевно, ми обоє погані люди.

Райлі турботливо глянув на мене.

— Лілі, — терпеливо мовив він. — Не існує такого поняття, як *погані люди*. Усі ми просто люди, що інколи скоюють погані вчинки.

Я вже вирішила була йому відповісти, але ці слова змусили мене змовчати. *Усі ми просто люди, що інколи скоюють погані вчинки*. Почасти це правда. Ніхто з нас не є цілковито поганим або цілковито хорошим. Просто декому доводиться докладати більше зусиль, аби придушити в собі погане.

— Твоя черга, — сказала я.

Зважаючи на його реакцію, мені здалося, Райлі не хотів грати у власну гру. Він тяжко зітхнув та провів рукою по волоссю. Він уже був ладен щось сказати, але раптом передумав. Поміркувавши ще трішки, хлопець нарешті сказав:

— Сьогодні ввечері я спостерігав, як помирає маленький хлопчик. — Його голос був сповнений смутку. — Йому було лише п'ять років. Вони з молодшим братом знайшли пістолет у спальні батьків. Молодший узяв зброю до рук, і вона випадково вистрелила.

У мене скрутило живіт. Це занадто для мене. Здається, я не була готова до такої правди.

— Коли пораненого хлопчика привезли до лікарні, було вже надто пізно. Лікарі нічого не могли вдіяти. Усьому медперсоналу — медсестрам, іншим лікарям — було шкода сім'ю. «Бідні батьки», — казали вони. Та коли я йшов у приймальний покій, щоб сказати батькам, що їхній син не вижив, я не відчував жодної краплі жалю до них. Я хотів, щоб вони страждали. Хотів, щоб вони усвідомили весь жах своєї безвідповідальності. Зрозуміли, що це вони винні,

адже залишили заряджений пістолет удома, де його могли знайти невинні діти. Я хотів, аби вони знали, що не просто втратили одну дитину, але й зруйнували життя другій, яка випадково спустила курок.

Мати Божа. Я не була готова до такого.

Я навіть думати не могла про те, як ця сім'я житиме далі.

— Ох, його бідний брат, — промовила я. — Не можу навіть уявити, як ця ситуація вплине на нього.

Райлі змахнув щось зі свого коліна.

— Знищить його. Ось що буде.

Я розвернулася, щоб подивитися на хлопця, і поклала голову на руку.

— Це важко? Щодня стикатися з такими випадками?

Він злегка похитав головою.

— Мало б бути дуже важко. Але що частіше я стикаюсь зі смертю, то більшою частиною мого життя вона стає. Я ще не зрозумів, як я це сприймаю.

Він знову глянув мені у вічі.

— Розкажи мені ще щось, — сказав він. — Мені здається, що моя історія була божевільнішою.

Я з ним не погодилась, але розповіла йому про божевільня, яке сталося в моєму житті менше ніж за дванадцять годин до того.

— Два дні тому мама попросила мене виголосити траурну промову на похороні мого батька, який відбувся сьогодні. Я сказала, що мені буде не зовсім зручно, що я можу розплакатися, виступаючи перед натовпом. Але то була брехня. Я просто не хотіла цього робити, тому що траурні промови повинні виголошувати люди, які поважали померлого. А я не дуже поважала свого батька.

— Але ти все ж виголосила промову?

Я кивнула.

— Так. Цього ранку. — Я сіла, підібгавши під себе ноги, та подивилась на нього. — Хочеш її почути?

Він усміхнувся.

— Звісно.

Поклавши руки на коліна, я глибоко вдихнула.

— Я не мала уявлення, що говорити. Приблизно за годину до похорону я сказала матері, що не хочу цього робити. Вона сказала, що це нескладно і що мій батько хотів би, щоб я це зробила. Сказала, що від мене потребують одного: піднятися на трибуну та назвати п'ять чудових фактів про свого батька. Тож... саме так я і вчинила.

Райлі сперся на лікоть. Моя історія й справді його зацікавила. З виразу мого обличчя він розумів, що далі все буде гірше.

— О ні, Лілі! Що ти накоїла?

— Зачекай. Дозволь мені просто відтворити все до деталей.

Я встала та підійшла до стільця з іншого боку. Випрямившись, я вдала, що стою в такій самій заповненій людьми кімнаті, як і сьогодні вранці. Я прокашлялась.

— Привіт. Мене звать Лілі Блум. Я дочка померлого Ендрю Блума. Дякую всім, хто прийшов сьогодні, коли ми оплакуємо нашу втрату. Я хотіла б ушанувати пам'ять свого батька, розповівши п'ять чудових фактів про нього. Перше — це...

Я подивилась на Райлі та знизала плечима.

— Це все.

Він сів.

— І що далі?

Я сіла на садовий стілець і відкинулася на спинку.

— Я стояла там протягом двох хвилин, не вимовивши ні слова. Я не могла сказати жодного чудового слова про свого батька, тому просто мовчки дивилась у натовп. Потім мама зрозуміла мій задум і попросила дядька забрати мене з трибуни.

Райлі нахилив голову.

— Жартуєш? Ти виголосила антипромову на похороні свого батька?

Я кивнула.

— Я цим не пишаюся. Ні, здається. Розумієш, якби моя воля, він був би набагато кращою людиною, а я б стояла там та говорила впродовж години.

Райлі відкинувся на спинку стільця.

— Отакої, — сказав він, похитавши головою. — Здається, ти мій герой. Ти нещодавно познущалася над мертвим чоловіком.

— Це жахливо.

— Ну, так. Від голої правди буває боляче.

Я засміялась.

— Твоя черга.

— Боюся, що не перевершу твою розповідь, — сказав він.

— Гадаю, ти можеш щось таке розповісти.

— Я в цьому не впевнений.

Я закотила очі.

— Ти зможеш. Не змушуй мене думати, що я гірша людина з нас двох. Скажи мені, яка остання думка промайнула у твоїй голові з тих, які більшість людей не вимовили б уголос.

Він склав руку за голову та глянув мені просто у вічі.

— Я хочу з тобою переспати.

Я отетеріла. Намагалася взяти себе в руки. Але не могла вимовити ані слова.

Він невинно глянув на мене.

— Ти запитала, що останнє спало мені на думку. Я тобі сказав. Ти гарна. Я хлопець. Якби ти була дівчиною на одну ніч, я запросив би тебе до себе й переспав би з тобою.

Я навіть глянути на нього не могла. Його слова пробували в мені одночасно безліч почуттів.

— Ну, я не дівчина на одну ніч.

— Це я вже зрозумів, — сказав він.

— Твоя черга.

Райлі поведився так безтурботно, наче щойно не ошелешив мене своїми словами.

— Мені потрібна хвилинка, щоб отямитися, — сказала я, усміхнувшись.

Я спробувала вигадати щось менш приголомшливе, але ніяк не могла досягнути того, що він тільки-но сказав. *Уголос*. Можливо, це тому, що він нейрохірург, а я й уявити

не могла, що хтось настільки освічений буде так недбало кидатися словами на кшталт «переспати».

Якимось чином... я опанувала себе... і сказала:

— Добре. Якщо вже ми обговорюємо цю тему... Перший хлопець, з яким я переспала, був безпритульним.

Здалося, що в нього враз покращився настрій, і він глянув на мене.

— Ой, однозначно хочу дізнатися подробиці цієї історії.

Витягнувши руку, я поклала на неї голову.

— Я виросла в Мені. Ми мешкали в пристойному районі, але вулиця позаду нашого будинку була не з найкращих. Наше заднє подвір'я межувало із залишеним будинком, поряд із яким були ще дві покинуті земельні ділянки. Я подружилася з хлопцем на ім'я Атлас, який поселився в занедбаному будинку. Ніхто, крім мене, не знав, що він там живе. Я приносила йому їжу, одяг та інші речі. Допоки мій батько не дізнався.

— І що він учинив?

Я стиснула щелепи. Не знаю, навіщо я порушила цю тему, адже я досі щодня намагаюся не думати про ту ситуацію.

— Він його побив. — Це вся гола правда, яку я могла розповісти з того приводу. — Твоя черга.

Райлі мовчки роздивлявся мене деякий час, наче знав, що я розповіла йому не всю історію. Але потім відвів очі.

— Я відкидаю будь-які думки про шлюб. Мені майже тридцять років, і я взагалі не хочу одружуватися. *Особливо* не хочу мати дітей. Єдине, чого я прагну від життя, — це успіх. Великий успіх. Та якщо я озвучу цю думку, усі вважатимуть мене зарозумілим.

— Ти про професійний успіх? Чи про соціальний статус?

— І про перше, і про друге. Будь-хто може мати дітей. Будь-хто може одружитися. Але не кожен може стати нейрохірургом. Я дуже пишаюся тим, що я ним став. І не просто хочу бути чудовим нейрохірургом. Я хочу бути найкращим.

— Твоя правда. Ти дійсно зарозумілий.

Він усміхнувся.

— Моя мама думає, що я марную своє життя, адже тільки те й роблю, що працюю.

— Ти нейрохірург, а твоя мама розчарована тобою? — Я засміялась. — Господи, це ж божевілля. Цікаво, а є десь на світі батьки, задоволені своїми дітьми? Чи можна взагалі виправдати їхні сподівання?

Райлі похитав головою.

— Мої діти не виправдають. Мало хто має такий запас енергії, як у мене, тому я лише підбурюватиму їх до поразки. Тому в мене ніколи не буде дітей.

— Насправді я думаю, що твої слова заслуговують на повагу, Райлі. Чимало людей бояться зізнатися в тому, що вони занадто егоїстичні, щоб народжувати дітей.

Він закивав.

— О, я *занадто* егоїстичний, щоб народжувати дітей. Навіть занадто егоїстичний, щоб будувати стосунки.

— А як ти їх уникаєш? Просто ні з ким не зустрічаєшся?

Хлопець глянув на мене. На його обличчі застигла широка посмішка.

— Коли в мене є час, я знаходжу дівчат, які задовольняють мої потреби. Тут мені нічого не бракує, якщо ти про це. Але кохання ніколи не цікавило мене. Для мене кохання — це просто тягар.

Якби ж і я могла сприймати кохання так само. Моє життя було б набагато простішим.

— Я тобі заздрю. Я вірю, що десь на мене чекає ідеальний чоловік. Дуже часто мені стає нудно з хлопцями, тому що ніхто з них не відповідає моїм вимогам. Мені здається, що я перебуваю в постійному пошуку святого Грааля.

— Тобі слід випробувати мій метод, — сказав Райлі.

— Який саме?

— Секс на одну ніч.

Він підвів брову, ніби запрошував мене.

Добре, що на вулиці темно. Інакше він побачив би, як я зашарілася.

— Я б не могла переспати з кимось, знаючи, що в цих стосунків нема майбутнього.

Я промовила це вголос. Але моїм словам не вистачало впевненості.

Він глибоко та повільно вдихнув, а потім перекотився на спину.

— Не з таких дівчат?

Я почула нотки розчарування в його голосі.

І я причина його розчарування. Я не впевнена, що відмовила б йому, якби він став залищатися, але щойно я впустила цю можливість.

— Якщо ти не ладна *переспати* з хлопцем у перший вечір знайомства... — Ми знову зустрілися поглядами. — Як далеко ти ладна зайти?

У мене не було відповіді на це запитання. Я перекотилася на спину, тому що його погляд змушував мене переглянути своє ставлення до сексу на одну ніч. Напевно, я не категорично проти. Просто мені ніколи не пропонували такого, а особливо ті, з ким я могла б розглядати такий варіант.

До цього часу. *Напевно*. Він що, пропонує мені це? Я ніколи не вміла фліртувати.

Він потягнувся та схопився за край мого стільця. Одним швидким рухом та з мінімальним зусиллям він потягнув стілець до себе, аж доки він не врізався в його стілець.

Усе моє тіло напружилось. Він був так близько до мене, що я відчувала, як тепло його віддишу розрізало холодне повітря. Якби я поглянула на нього, його обличчя було б за декілька дюймів від мого. Я не хотіла дивитися, тому що він, мабуть, поцілував би мене, а я абсолютно нічого не знала про цього хлопця, окрім деякої голої правди. Однак це ніяк не зворушило мою свідомість, коли він поклав свою важку руку на мій живіт.

— Як далеко ти зайшла б, Лілі?

Голос Райлі звучав до непристойності прекрасно. М'яко. Він проникав у моє тіло аж до кінчиків пальців на ногах.

— Не знаю, — прошепотіла я.

Його пальці ковзнули до краю моєї футболки. Він став повільно підіймати її, доки трішки оголив мій живіт.

— *О Господи*, — прошепотіла я, відчуваючи тепло його долоні, якою він вів угору по моєму животу.

Усупереч своєму попередньому рішенню, я все-таки скинула на нього очима. Його погляд цілком зачарував мене. Сповнений надії, бажання та цілковитої впевненості. Він прикусив нижню губу, а рукою далі задирав мою футболку. Я знала, що він відчував, як шалено билосся в грудях моє серце. Чорт, він, напевно, навіть *чує* його.

— Це вже далеко? — запитав він.

Я не знаю, звідки взялась ця друга я, але я похитала головою та сказала:

— Анітрохи.

Широко всміхнувшись, він провів пальцями під моїм бюстгальтером, легенько торкаючись моєї шкіри, і по моєму тілу аж побігли мурашки.

Тільки-но я заплющила очі, пролунав телефонний дзвінок. Його рука напружилася, коли ми обоє зрозуміли, що це його телефон. *Його* телефон.

Він уперся чолом у моє плече.

— Чорт забирай.

Я засмутилася, коли він забрав руку з-під моєї футболки. Він пошукав телефон у кишені, підвівся та відійшов від мене на декілька кроків, щоб відповісти на дзвінок.

— Доктор Кінкайд.

Далі він уважно слухав, поклавши долоню собі на потилицю.

— А як щодо Робертса? Я навіть не повинен був відповідати на цей дзвінок. — Після цього він трішки помовчав і сказав: — Так, буду за десять хвилин. Я вже вирушаю.

Райлі завершив дзвінок і засунув телефон назад до кишені. Коли він розвернувся й поглянув на мене, я помітила, що хлопець дещо розчарований. Він вказав на двері, які вели на сходи.

— Я мушу...

Я кивнула.

— Усе гаразд.

Якусь мить він дивився на мене, а потім підійняв угору палець.

— Не рухайся, — мовив він, знову діставши свій телефон.

Хлопець підійшов ближче, тримаючи його так, ніби збирався мене фотографувати. Я хотіла заперечити, але не знала чому. Я цілком одягнена. Але з якоїсь причини мені здавалося, що я гола.

Він сфотографував: я лежала на стільці, склавши руки над головою. Я не мала уявлення, для чого йому той знімок, але мені сподобалося, що він сфотографував мене. Мені сподобалося, що він захотів запам'ятати, який я маю вигляд, хоча й знав, що більше ніколи мене не побачить.

Де кілька секунд він розглядав знімок на екрані та всміхався. Я вже майже спокусилася сфотографувати його у відповідь, але не знала, чи хотіла мати щось на згадку про людину, яку я більше ніколи не побачу. Ця думка трішки засмутила мене.

— Було приємно познайомитися з тобою, Лілі Блум. Я сподіваюсь, ти кинеш виклик усім перешкодам на шляху до мрій і втілиш їх у життя.

Я всміхнулася, але водночас була засмучена й спантеличена появою цього хлопця. Не впевнена, що коли-небудь у житті я проводила час із кимось схожим на нього, кимось, хто настільки багатший за мене. Напевно, більше ніколи не зустріну когось такого. Але для мене було приємним здивуванням побачити, що ми з ним не такі вже й різні.

Упередження підтвердилося.

Деякий час він дивився на свої ноги й стояв у якійсь невпевненій позі. Здавалося, що Райлі розривається між бажанням сказати мені ще щось та потребою піти. Він знову поглянув на мене. Цього разу вже не так байдуже. Я бачила розчарування — визначила це за кутиками його рота,

перш ніж він розвернувся й пішов геть. Відчинив двері, і я почула, як віддаляються кроки. Він біг сходами вниз. Я знову залишилася сама на даху, але, на моє здивування, була трішки засмучена від цього.

РОЗДІЛ 2

Люсі, «сусідка, яка любить співати вголос», бігала по кімнаті, підбираючи свої ключі, черевики та сонячні окуляри. Я сиділа на канапі й відкривала коробки з-під взуття, де зберігалися мої старі речі ще з того часу, як я жила в батьків. Я забрала їх, коли приїжджала на татів похорон.

— Ти сьогодні працюєш? — запитала Люсі.

— Ні. У мене відпустка до понеділка у зв'язку зі смертю близької людини.

Вона припинила збиратися.

— До понеділка? — мовила сусідка, ніби насміхаючись. — Везуче стерво.

— Так, Люсі. Мені так пощастило, що мій тато помер.

Звісно, у моєму голосі були присутні нотки сарказму, але я аж здригнулась, коли зрозуміла, що насправді сарказму майже не було.

— Ти зрозуміла, що я мала на увазі, — пробурмотіла Люсі.

Вона схопила свою сумочку і, балансуючи на одній нозі та намагаючись узутти черевик на другу, промовила:

— Я сьогодні не ночуватиму вдома. Залишусь в Алекса.

Вона грюкнула дверима.

На перший погляд може здатися, що в нас багато спільного, проте, крім однакового розміру одягу, однакового віку й імен, що складаються з чотирьох літер, починаються на Л та закінчуються на І, нас мало що об'єднує. Тому ми просто сусідки по квартирі. Мене це влаштовує. Якщо не зважати на її постійний спів, то вона досить терпима. Вона охайна. Та до того ж її часто не буває вдома. Це дві найважливіші риси для сусідки.

Коли я знімала кришку однієї з коробок з-під взуття, у мене задзвонив мобільний. Я перекинулась через усю канапу, щоб відповісти на дзвінок. Коли побачила, що телефонує моя мама, я впала обличчям на канапу та вдала, що плачу в подушку.

Я піднесла мобільний до вуха.

— Алло!

Через три секунди я почула:

— Привіт, Лілі.

Я зітхнула й сіла на канапу.

— Привіт, мамо.

Я дуже здивована, що вона розмовляє зі мною. Похорон був учора. Мама зателефонувала мені на триста шістдесят чотири дні раніше, ніж я очікувала.

— Як справи? — запитала я.

Вона драматично зітхнула й відповіла:

— Добре.

— Твої тітка та дядько поїхали вранці назад до Небраски. Сьогодні я вперше ночуватиму сама.

— Усе буде добре, мамо, — говорю я, намагаючись надати своєму голосу впевненості.

Вона занадто довго мовчала, а потім сказала:

— Лілі. Я просто хочу, щоб ти знала: тобі не слід соромитися того, що сталося вчора.

Я мовчала. *Я й не соромилася. Анітрішечки.*

— Усі інколи затинаються, виступаючи перед публікою. Я не повинна була перекладати цю відповідальність на тебе. Адже день і так видався для тебе нелегким. Мені слід було попросити твого дядька виголосити ту промову.

Я заплющила очі. *Ну ось, знову те саме.* Вона намагається приховати те, чого не хоче бачити. Хоче взяти на себе чужу провину. *Звичайно*, вона переконала себе, що вчора я просто залякла й тому не могла говорити. *Звісно*. Я хотіла розповісти їй, що це не так. Я не залякла. Мені просто було нічого сказати про непримітного чоловіка, якого вона обрала для ролі мого батька.

Але якась частина мене насправді почувалася винною за те. Адже мені не слід було вчиняти так у присутності матері. Тому я змирилась із її діями та не стала заперечувати її слів.

— Дякую, мамо. Вибач, що я розгубилась.

— Усе гаразд, Лілі. Мені пора йти. Треба забігти до офісу страхової компанії, обговорити страхові полюси твого батька. Зателефонуєш мені завтра, добре?

— Добре. Люблю тебе, мамо.

Закінчивши розмову, я кинула телефон на канапу. Відкривши коробку, яка була в мене на колінах, я витягла з неї речі. Зверху лежало маленьке дерев'яне сердечко з порожньою серединкою. Я провела по ньому пальцями та згадала ніч, коли мені його подарували. Тільки-но моя пам'ять загрузнула в цих спогадах, я відклала сердечко вбік. Ностальгія — кумедна штука.

Я виклала декілька старих листів та газетних вирізок. Під усіма речами я знайшла те, що з надією шукала в цих коробках. Хоча, з іншого боку, я сподівалася, що їх там *немає*.

Мої щоденники із записами для Еллен.

Я доторкнулася до них. У цій коробці їх було три. Однак, мені здається, що загалом щоденників було вісім чи дев'ять. Я не читала їх від часу останнього запису. Коли була молодшою, я відмовлялась зізнаватися, що веду щоденник, адже це було банально. Однак я переконала себе, що таке моє заняття круте, бо технічно це був не зовсім щоденник. У всіх своїх записах я зверталася до Еллен Дедженерес¹, адже я стала дивитися її шоу з першого випуску дві тисячі третього року, коли ще була маленькою. Я дивилася його щодня після школи й була впевнена, що, познайомившись зі мною, Еллен обов'язково полюбить мене. Я регулярно писала їй листи, доки мені не виповнилося шістнадцять. Але писала їх як нотатки в щоденнику.

¹ Еллен Дедженерес — американська актриса, стендап-комік і телеведуча, активістка руху за права людей з нетрадиційною сексуальною орієнтацією. Здобула 11 премій «Еммі» за проект «Шоу Еллен Дедженерес», двічі була ведучою церемонії нагородження премії «Оскар» (2007 та 2014 року).

Звичайно, я розуміла: найменше, чого б хотіла Еллен Дедженерес, — це щоб якась дівчинка писала їй. На щастя, я ніколи не надсилала ці листи. Але мені подобалося звертатися до неї у своїх записах, тому я писала далі, поки зовсім не перестала вести такі щоденники.

Я відкрила іншу коробку з-під взуття та побачила ще декілька блокнотів. Переглядала їх, аж доки не знайшла один, який я писала, коли мені було п'ятнадцять років. Я гортала сторінки, шукаючи опис того дня, коли зустріла Атласа. До того як ми познайомилися, у моєму житті мало чого відбувалося, але я чимось заповнила шість блокнотів.

Присягаюся, я ніколи не перечитувала б свої записи, але батькова смерть змусила мене згадати дитинство. Можливо, якщо я прочитаю ці щоденники, то знайду в собі сили простити. Однак я боюся, що моє почуття образи може тільки загостритися.

Я лягла на канапу й заходилася читати.

Люба Еллен,

Перш ніж я розповім тобі про сьогоднішні події, я б хотіла поділитися своєю ідеєю стосовно нової рубрики твого шоу. Вона називається «Еллен удома». Я думаю, що багато людей хотіли б побачити тебе за межами роботи. Мені самій цікаво, як ти поводишся вдома, коли залишаєшся наодинці з Портією й коли тебе не оточують камери. Може, продюсери могли б дати їй камеру й вона б інколи фільмувала тебе, наприклад, коли ти дивишся телевизор, готуєш чи пореєшся в саду. Вона могла б фільмувати тебе кілька секунд так, щоб ти не бачила, а потім викрикувала б: «Еллен удома!» І лякала б тебе. Це справедливо, тому що ти полюбляєш розіграші.

Ну, гаразд, я вже розповіла тобі все, що хотіла, боячись, що забуду, тож тепер опишу свій учорашній день. Було цікаво. Напевно, один із найцікавіших днів, про які мені доводилось писати до цього, якщо не враховувати день, коли Абігейл Айворі дала ляпас містерові Карсону за те, що він витрищався на її груді.

Пам'ятаєш, нещодавно я розповідала тобі про Місіс Бурлесон, дім якої стоїть позаду нашого? Вона померла тієї ночі, коли була жахлива хуртовина. Мій тато сказав, що вона дуже довго не платила податки, тому її дочка мусила віддати дім за борги. Її, певно, це не дуже засмутило, тому що цей будинок уже все одно розвалювався. Він був би для неї тільки тягарем.

Відколи Місіс Бурлесон померла — а це сталося приблизно два роки тому, — у будинку ніхто не жив. Я знаю, що він був порожнім, тому що вікна моєї спальні виходять на заднє подвір'я. І я не пам'ятаю жодної живої душі, яка б заходила в будинок або виходила.

До вчорашнього вечора.

Я сиділа на ліжку й тасувала карти. Я знаю, що це звучить дивно, але я роблю це час від часу. Насправді навіть не вмю грати в карти. Тасування заспокоює мене, коли сваряться батьки. Це заняття дозволяє мені відволіктися.

У всякому разі, на вулиці було темно, тому я зразу помітила світло в будинку. Воно не було яскравим, але в старому будинку таки світилося. Це більше було схоже на свічку. Я пішла на ганок, щоб узяти татів бінокль. Я намагалася роздивитися, що відбувається в будинку, але не могла. Було занадто темно. Через деякий час світло згасло.

Цього ранку, коли я збиралась до школи, я помітила рух біля будинку. Я крадькома підійшла до вікна у своїй кімнаті й побачила, як хтось прокрадається через чорний хід. Це був хлопець із рюкзаком. Він озирнувся, ніби хотів переконатися, що за ним ніхто не стежить, а потім пройшов між нашим і сусідським будинками та став на зупинці.

Раніше я ніколи його не бачила. Він уперше їхав зі мною в одному автобусі. Улаштувався позаду, а я сиділа в середині салону автобуса, тому не мала нагоди з ним побалакати. Коли він вийшов з автобуса, я побачила, що хлопець іде до школи. Тоді я вирішила, що, напевно, він там вчиться.

Я не мала уявлення, чому він спить у тому будинку. Там, найімовірніше, немає електрики й водопроводу. Може, він просто хотів перевірити, чи здатен на такий учинок. Але

сьогодні він вийшов на тій самій зупинці, що і я. Попрямував униз вулицею, наче йшов деінде. Я побігла до себе в кімнату й визирнула у вікно. Як і очікувала, за декілька хвилин я побачила, як він прокрадається в порожній будинок. Не знаю, чи варто розповісти про цей випадок мамі. Ненавиджу виявляти допитливість. Не люблю пхати носа в справи інших людей. Але якщо тому хлопцеві немає куди піти, я думаю, що моя мама змогла б йому допомогти, адже вона працює в школі.

Я не знаю. Можливо, мені слід почекати декілька днів, перш ніж розповідати комусь. Можливо, він повернеться додому. Можливо, він хоче деякий час пожити окремо від батьків. Інколи в мене виникає таке саме бажання.

Це все на сьогодні. Завтра я напишу тобі ще.

Лілі

Люба Еллен,

Я перемотую ті моменти шоу, коли ти танцюєш. Раніше я переглядала початок, коли ти в танці проходила глядацькою залю, але потім мені набридло. Я більше люблю слухати, як ти говориш. Сподіваюся, ти не сердишся на мене за це.

Добре, отже, я дізналася, хто цей хлопець. Він і досі приходив у порожній будинок. Минуло вже два дні, а я ще досі нікому не сказала.

Його звать Атлас Корріган. Він вчиться в старших класах.

Це все, що я знаю. Я запитала в Кейті, хто він, коли сиділа поруч із нею в автобусі. Вона закотила очі й сказала, як його звать. А потім промовила:

— Я більше нічого не знаю. Але від нього погано пахне.

Вона скривилася, ніби знову відчула цей неприємний запах. Я хотіла накричати на неї та пояснити, що він нічого не може із цим удіяти, адже в нього немає водопроводу. Проте замість цього я просто глянула на хлопця. Певно, я занадто довго витріщалася, тому що він зловив на собі мій погляд.

Прийшовши додому, я подалася на заднє подвір'я, щоб сідівникувати. Редиска вже дозріла, тому їй треба було зірвати. Редиска — це все, що залишилося в моєму саду. Тепер

холоднішає, тому я вже нічого не можу виростити. Звичайно, я могла зірвати її на декілька днів пізніше, але мене розпирала допитливість.

Коли я збирала редиску, я помітила, що деякі плоди вже хтось зірвав. Здавалося, їх просто викопали. Я точно знала, що я не збирала їх, а батьки ніколи не порядкували в моєму саду.

І тоді я запідозрила Атласа й була впевнена, що це вчинив саме він. Я й не подумала, що він, зважаючи на те, що не мав доступу до душі, певно, і їжі також не мав.

Я зайшла до свого будинку та приготувала декілька бутербродів. Узяла з холодильника дві пляшки газованої води та пачку чіпсів. Я склала все в сумку для ланчу й понесла до занедбаного будинку, а там поставила на ганку, біля запасного виходу. Я не була впевнена, чи бачив він мене, тому голосно постукала у двері та втекла додому, залетівши просто до своєї кімнати. Перш ніж я добігла до вікна, щоб подивитися, чи він вийшов на вулицю, пакунок уже зник.

Саме цієї миті я зрозуміла, що він стежив за мною. Тепер я занервувала, адже він знає, що я знаю, що він там живе. Я не знала, що скажу йому, якщо він спробує заговорити зі мною завтра.

Лілі

Люба Еллен,

Сьогодні я дивилась інтерв'ю з кандидатом у президенти Бараком Обамою. Ти нервуєш під час таких зустрічей? Тобі не страшно спілкуватися з людьми, які в майбутньому можуть очолити країну? Я не дуже розуміюся на політиці, але не впевнена, що могла б жартувати, перебуваючи під таким тиском.

Господи! Останнім часом у нас обох так багато подій у житті. Ти нещодавно взяла інтерв'ю в людини, яка може стати нашим майбутнім президентом, а я підготовую безпритульного хлопця.

Цього ранку, коли я прийшла на автобусну зупинку, Атлас уже був там. Спочатку нас було двоє, і не брехатиму: мені було ніяково. Я бачила, як автобус виїжджає з-за пово-

роту, і хотіла, щоб він їхав швидше. Щойно автобус зупинився, Атлас підійшов трішки ближче і, навіть не глянувши на мене, промовив:

— Дякую.

Двері автобуса відчинилися. Атлас пропустив мене вперед. Я не сказала йому «нема за що», бо сама була шокована своєю реакцією. Від його слів на моїй шкірі виступили сироти.

У тебе було колись таке від самого лише голосу хлопця?

Ой, зачекай. Вибач. У тебе було колись таке від самого лише голосу дівчини?

Він не сів біля мене дорогою до школи й не намагався зі мною заговорити. Але дорогою додому він сів у автобус останнім. Вільних місць майже не було. Але з того, як Атлас розглядав усіх пасажирів, я зрозуміла, що він не шукав вільне місце. Він шукав мене.

Коли ми зустрілися поглядами, я швиденько відвела очі й глянула додолу. Ненавиджу себе за те, що не можу впевнено почуватися поруч із хлопцями. Може, колись я переборю цей страх. Може, це станеться тоді, коли мені виповниться шістнадцять.

Він сів поруч зі мною та поставив рюкзак собі під ноги. І лише тоді я зрозуміла, що Кейті мала на увазі. Від нього справді погано пахло, але я не могла засуджувати його за це.

Спочатку він мовчав, колупаючись у дірці своїх джинсів. Ця дірка не була схожа на дірки стильних джинсів. Вона з'явилася, через те що його штани були старі. Насправді здавалося, що вони закороткі, адже не прикривали його щиколотки. Але хлопець досить худий, тому вони ідеально сиділи на ньому.

— Ти комуся казала? — запитав він у мене.

Я дивилась на нього, коли він говорив. Він був схвильований. Це вперше я змогла його роздивитися. У нього темне каштанове волосся. Але я подумала, що, якби він помив голову, воно б не було таке темне на вигляд. Його очі світилися, на відміну від усього іншого. Справжні блакитні очі, як у сибірського хаскі. Я не повинна порівнювати його очі з собачими, але це було перше, що спало мені на думку, коли я їх побачила.

Похитавши головою, я відвернулась до вікна. Подумала, що він підведеться й пересяде, бо я сказала, що нікому не розповідала про нього. Але він не пересів.

Автобус декілька разів зупинявся, і, через те що Атлас досі сидів поруч, я насмілилася й пошепки запитала в нього:

— Чому ти не живеш удома, зі своїми батьками?

Декілька секунд він пильно дивився на мене, ніби намагався вирішити, довіряти мені чи ні. І тоді хлопець сказав:

— Тому що вони не хочуть, щоб я з ними жив.

Потім він підвівся. Я подумала, що розлютила його своїм запитанням, але потім зрозуміла, що автобус під'їхав до нашої зупинки. Я схопила свої речі й вийшла з автобуса слідом за хлопцем. Сьогодні він уже не намагався приховати, куди йде. Зазвичай він прямував далі по вулиці та обходив квартал, аби я не бачила, як він крадеться через моє подвір'я. А сьогодні він подався разом зі мною.

На тому місці, звідки я зазвичай повертаю до свого дому, а він іде далі, ми зупинилися.

Він кóпнув камінь у себе під ногами й запитав, дивлячись на мій будинок:

— О котрій годині твої батьки повертаються додому?

— Десь близько п'ятої, — відповіла я.

На годиннику була п'ятнадцята сорок п'ять.

Атлас кивнув, ніби збирався сказати ще щось, але промовчав. Просто ще раз кивнув і попрямував до будинку, де не було ні їжі, ні електрики, ні води.

І я знаю, Еллен, що потім я вчинила дещо надзвичайно безглузде, не треба зайвий раз на цьому наголошувати. Я поклікала його на ім'я, а коли він зупинився й повернувся до мене обличчям, сказала:

— Якщо поквапишся, то встигнеш сходити в душ, перш ніж вони повернуться.

Моє серце шалено застукотіло, бо я знала, у яку халепу вскочу, якщо мої батьки побачать безхатька в нашому душі, коли прийдуть додому. Найімовірніше, я помру. Я не могла дивитися, як він іде до того будинку, і не запропонувати йому нічого.

Атлас знову поглянув додолу, і я відчула десь глибоко всередині, як він знімає окуляри. Він навіть не кивнув. Просто мовчки пішов за мною до будинку.

Доки він був у душі, я панікувала. Я постійно виглядала у вікно, щоб перевірити, чи не приїхали часом батьки, хоча знала, що вони не повернуться ще з добру годину. Я нервувала, адже хтось із сусідів міг побачити, як хлопець заходить у будинок. Однак вони не знали мене настільки добре, щоб подумати, що така поведінка незвична для мене.

Я дала Атласові чистий одяг, розуміючи, що він повинен не просто піти з мого дому до повернення батьків, але й не показуватися поблизу будинку. Я була впевнена, що тато впізнає свій одяг на підліткові, якщо побачить його десь неподалік.

Вглядаючи у вікно та зиркаючи на годинник, я наповнювала один зі своїх старих рюкзаків різними речами. Їжа, яку не треба тримати в холодильнику, декілька татових футболок, пара джинсів, які, напевно, були на два розміри більші, та змінні шкарпетки.

Я якраз стуляла блискавку на рюкзаку, коли він з'явився в коридорі.

Я мала рацію. Навіть мокрим його волосся здавалося світлішим, ніж раніше. Завдяки цьому його очі набували більш блакитного відтінку.

Мабуть, він поголився, адже тепер був молодший на вигляд, ніж тоді, коли пішов у душ. Я припинила його роздивлятися та перевела погляд на рюкзак, бо була ошелешена зміною Атласової зовнішності. Мені здавалось, що всі мої думки були написані в мене на лобі. Я боялась, що він їх прочитає.

Я ще раз визирнула у вікно й передала йому рюкзак.

— Напевно, тобі слід вийти через запасний вихід, щоб тебе ніхто не побачив.

Він узяв речі та ще з хвилину дивився на мене.

— Як тебе звуть? — запитав він, надіваючи рюкзак.

— Лілі.

Атлас усміхнувся. Це вперше він усміхнувся мені. Цієї миті в мене виникла лячна думка. Цікаво, як у когось із такою чудовою усмішкою можуть бути такі погані батьки? Я одразу зненавиділа себе за такі думки. Адже батькам належить любити своїх дітей, хоч би якими гарненькими чи потворними, худими чи товстими, розумними чи дурними вони були. Однак іноді ти не можеш контролювати свої думки. Тобі треба працювати над собою, щоб не допускати таких думок.

Він простягнув мені руку й промовив:

— Я Атлас.

— Я знаю, — відповіла я, не потиснувши його руки.

Не знаю, чому я цього не зробила. Не тому, що боялась доторкнутися до нього. Тобто я насправді боялась доторкнутися до нього. Але не тому, що вважала себе кращою за нього. Просто я нервувала в його присутності.

Він опустил руку та кивнув, а потім сказав:

— Я думаю, мені краще піти.

Я відступила вбік, щоб дати йому дорогу. Він показав на кухню, мовчки запитуючи, чи можна так пройти до запасного виходу. Я кивнула та попрямувала слідом за ним по коридору. Коли він дійшов до дверей, я помітила, що він зупинився на хвилю, помітивши мою кімнату.

Зненацька мені стало ніяково, що він дивиться туди. Ніхто ніколи не заглядає в мою кімнату, тому я ніколи не прагнула облаштувати її як кімнату дорослої дівчини. У мене й досі те саме рожеве постільне покривало та штори, які висіли тут, коли мені було дванадцять років. Сьогодні мені вперше захотілося зірвати зі стіни постер Адама Бруді¹.

Мені здалося, що Атласові було байдуже, як облаштована моя кімната. Він дивився на вікно. Те саме вікно, яке виходить на заднє подвір'я. Потім він глянув на мене. Перш ніж вийти через запасний вихід, хлопець сказав:

¹ Адам Бруді — американський актор кіно та серіалів, сценарист, продюсер. Відомий за ролями у фільмах «Дзвінок», «Містер і місіс Сміт», у серіалі «Дівчата Гілмор» та інших.

— Дякую за те, що не поставилась до мене зневажливо, Лілі. А потім пішов.

Звичайно, раніше я чула слово «зневажливий», але мені було дивно почути його від підлітка. Дивно також те, якою суперечливою особистістю був Атлас. Як такий скромний, гарно вихований хлопець, який вживає слова на кшталт «зневажливо», може бути безхатком? Як підліток може стати безхатком?

Я повинна про це дізнатися, Еллен.

Я обов'язково дізнаюся, що з ним сталося. Дай мені трохи часу.

Лілі

* * *

Я вже збиралася прочитати наступний запис, але в мене задзвонив телефон. Я потягнулася за ним через канапу і, знову побачивши мамин номер, не дуже здивувалась. Тепер, коли тата не стало, вона, напевно, дзвонитиме мені вдвічі частіше, ніж раніше.

— Алло.

— Як ти поставишся до мого переїзду в Бостон? — випалила вона.

Я потягнула подушку ближче до себе та впала на неї лицем, намагаючись приховати свій крик.

— О-о-о. Нічого собі, — сказала я в слухавку. — Справді?

Вона помовчала, а потім заговорила:

— Мені просто спало це на думку. Можемо обміркувати це завтра. У мене скоро зустріч.

— Добре. Бувай.

Отже, мені доведеться їхати з Массачусетсу. Вона не може сюди переїхати. Вона тут нікого не знає. Вона думатиме, що я повинна розважати її щодня. Не зрозумійте мене неправильно, я люблю свою матір, але я переїхала в Бостон, щоб мати самостійне життя. Якщо мама житиме зі мною в одному місті, я втрачу часточку своєї незалежності.

У мого тата діагностували рак три роки тому. У той час я ще вчилася в коледжі. Якби Райлі Кінкайд був зараз тут, я розповіла б йому ще одну голу правду: я відчула полегшення, коли тато настільки ослаб, що не міг ображати маму. Цей факт цілковито змінив розвиток їхніх стосунків. Я, своєю чергою, більше не відчувала обов'язку залишатися в Плеторі, аби пересвідчуватися, що з мамою все гаразд.

Коли тато помер, а мамі, відповідно, нічого не загрожувало, я прагнула, так би мовити, розправити крила.

А тепер мама вирішила переїхати в Бостон?

Мені здавалося, що мої крила хтось перерізав.

Де стілець, укритий стійким до морської води полімером, коли він так потрібен?

Я дуже нервувала й не мала жодного уявлення про те, що робитиму, якщо мама переїде в Бостон. У мене немає саду, заднього подвір'я, патіо чи марихуани.

Мені треба знайти якесь інше заняття, що допоможе заспокоїтися.

Я вирішила прибрати. Склала всі старі коробки з-під взуття, повні журналів та записників, у шафу в моїй кімнаті. Потім розклала по місцях усі речі в шафі. Мої коштовності, черевики, одяг...

Вона не може переїхати в Бостон.

РОЗДІЛ 3

Шість місяців по тому

— Ой.

Це все, що вона спромоглася сказати.

Мама роззирнулася, оцінила поглядом приміщення й провела пальцем по підвіконню біля себе. Вона зібрала шар пилюки й розтерла її між пальцями.

— Тут...

— Тут доведеться багато попрацювати, я знаю, — перебила я, а тоді вказала на вікно позаду неї. — Але глянь на вітрину. Тут усе може залагодитися.

Вона оглядала вікна, киваючи головою. Мати інколи видає горлом один звук, який нібито означає, що вона погоджується, це схоже на дзиччання. Але при цьому її губи залишаються зімкнуті. *Насправді* при цьому вона не погоджується. І вона видала саме цей звук. *Двічі*.

Я опустила руки, визнаючи свою поразку.

— Ти думаєш, я припустилася помилки?

Вона злегка похитала головою й відповіла:

— Усе залежить від того, що із цього вийде, Лілі.

Колись у цій будівлі містився ресторан. Тут досі залишилось безліч старих столів та стільців. Мама підійшла до одного з тих, що стояв найближче, і відсунула стілець, щоб сісти.

— Якщо все вирішиться найкращим чином і твоя квітова крамниця стане успішною, тоді люди скажуть, що твоє ділове рішення було сміливе, зухвале й розумне. Але якщо твій задум провалиться, ти втрапиш увесь спадок...

— Тоді люди скажуть, що це ділове рішення було хибне.

Вона знизала плечима.

— Саме так це й буває. Діловодство було твоїм основним предметом у коледжі. Ти повинна сама все прекрасно розуміти.

Вона повільно оглянула приміщення, наче уявляючи, який усе тут матиме вигляд за місяць.

— Просто визнай, що твоє рішення сміливе та зухвале, Лілі.

Я всміхнулась. *Я можу це визнати.*

— Не можу повірити, що придбала це приміщення, не порадившись спочатку з тобою, — промовила я, присівши за стіл.

— Ти вже доросла. У тебе є на це цілковите право, — сказала мати.

Але в її голосі я почула нотки розчарування. Мені здається, що тепер вона почувається ще самотнішою, адже я дедалі рідше звертаюся до неї по допомогу. Від дня батькової смерті минуло шість місяців, і, хоча він був не найкращим

компаньйоном, їй незвично жити наодинці. Вона таки переїхала сюди, бо знайшла роботу в одній із початкових шкіл. Оселилася в передмісті Бостона, придбала милий будинок із двома спальнями, на глухій вулиці, з величезним заднім подвір'ям. Я мріяла посадити там цілий сад, але він потребує щоденного догляду. А я відвідую маму раз на тиждень. Інколи двічі.

— Що ти робитимеш з усім цим сміттям? — запитала вона.

І мала рацію. Тут дуже багато сміття. Прибирання цього приміщення забере цілу вічність.

— Не маю ні найменшого уявлення. Доведеться добряче попрацювати тут, перш ніж я зможу навіть просто спланувати оздоблення.

— Коли твій останній день у маркетинговій фірмі?

Я всміхнулась.

— Учора.

Мама зітхнула й похитала головою.

— Ох, Лілі. Я дуже сподіваюся, що тобі все вдасться.

Коли ми підводилися, відчинилися вхідні двері. Перед входом стояли полиці, тому мені довелося визирнути з-за них, щоб бачити, хто зайшов, — дівчина. Вона швиденько оглянула приміщення, а тоді вздріла мене.

— Привіт, — озвалася незнайомка, помахавши мені рукою.

Вона симпатична. Гарно одягнена. Але на ній білі капрі. Їм кінець у цьому запиленому приміщенні.

— Чим я можу вам допомогти?

Дівчина затисла свою сумочку під пахвою й підійшла до мене, простягаючи мені руку й мовлячи:

— Я Аліса.

Я потисла її руку.

— Лілі.

Підійнявши палець над плечем, вона показала в бік вулиці й мовила:

— Там, знадвору, я побачила оголошення про роботу.

Подивившись поверх її плеча, я здійняла брову.

— Дійсно?

Я не вивішувала ніякого оголошення про роботу.

Вона кивнула, а потім знизала плечима.

— Хоча оголошення доволі старе на вигляд, — промовила незнайомка. — Воно, певно, давненько там висить. Я просто вийшла на прогулянку й побачила табличку. Мені стало цікаво. Ось і все.

Вона мені майже одразу сподобалась. У неї приємний голос. Окрім того, мені здалося, що всміхається вона щиро.

Мама поклала руку мені на плече, нахилилася й поцілувала мене в щоку.

— Мені треба йти. Сьогодні в школі день відкритих дверей.

Я попрощалась із нею та поглядом провела її до дверей. Потім знову звернула увагу на Алісу.

— Насправді я поки що не наймаю людей на роботу, — сказала я.

Помахом руки я показала їй приміщення.

— Я планую відкрити квіткову крамницю, але не раніше ніж за декілька місяців.

Мені слід було знати точно, а не висловлювати здогадки. Однак вона не схожа на людину, яка вдовольниться роботою з мінімальною платнею. Сама її сумочка, мабуть, коштує більше, ніж ця будівля.

У неї загорілися очі.

— Справді? Я обожаю квіти!

Вона озирнулася навколо та мовила:

— У цього місця є потенціал. У який колір ви плануєте пофарбувати стіни?

Я поклала руку на груди й ухопила себе за лікоть.

Погойдуючись на підборах, я сказала:

— Не впевнена. Я лише годину тому одержала ключі від будівлі. Тому ще не думала про декорування.

— Лілі, правильно?

Я кивнула.

— Не брехатиму, я не вчилась на дизайнера, але обожаю декорування. Якщо ви потребуєте допомоги, то я ладна допомогти безкоштовно.

Я нахилила голову.

— Ви готові працювати, не одержуючи зарплатню?

Вона кивнула.

— Насправді мені не потрібна робота. Я просто побачила оголошення та подумала: «Чому б ні?» Інколи мені стає нудно. Буду рада допомогти вам у всьому. Прибирати, декорувати, підбирати кольори фарби. Я обожаю переглядати картинки в «Pinterest».

Щось позаду мене привернуло Алісину увагу, і вона вказала туди.

— Я можу забрати ті поламані двері та перетворити їх на шедевр. *Усі* ці речі, справді! Знаєте, тут усе можна використати.

Оглянувши кімнату, я зрозуміла, що не зможу впоратися самотужки. Напевно, я навіть не зможу сама підняти половину із цих речей. Урешті-решт мені все одно доведеться когось наймати.

— Я не хочу, щоб ви працювали безкоштовно. Я зможу платити десять доларів за годину, якщо ви серйозно.

Вона заплескала в долоні та, якби не була на підборах, вона, напевно, кинулася б стрибати від радощів.

— Коли мені розпочинати?

Я глянула на її білі капрі.

— Може, завтра? Вам, мабуть, захочеться одягнути підходящий одяг.

Вона відмахнулася від мене й кинула свою сумку «Hermès» на один із запилжених столів поряд.

— Дурниці, — сказала Аліса. — Мій чоловік зараз дивиться гру «Bruins»¹ у барі, що далі по вулиці. Якщо вас улаштує, я залишуся тут і розпочну просто зараз.

¹ Ідеться про американську хокейну команду «Boston Bruins», база якої розташована в Бостоні.

За дві години я переконалась, що знайшла нову найкращу подругу. І вона справді надзвичайна фанатка «Pinterest».

Ми писали слова «залишити» та «викинути» на стікерах та приклеювали їх до речей у приміщенні. Аліса свято вірить, що багато чого можна відновити, тому ми дійшли висновку: щонайменше сімдесят п'ять відсотків речей можна залишити в будівлі. Решту, за словами дівчини, зможе викинути її чоловік, коли матиме вільний час. Коли ми остаточно вирішили, що робити з кожною річчю, я взяла блокнот і ручку, а потім ми сіли за один зі столів, щоб записати ідеї щодо декорування.

— Ну, що ж, — мовила вона, відкинувшись на спинку стільця.

Дивлячись на Алісу, я ледве стримувала сміх, адже її білі капрі майже цілком укриті брудом, але здавалося, що це її не дуже хвилює.

— У тебе є конкретні плани стосовно цього місця? — запитала вона, озираячись довкола.

— Є *один*, — відповіла я. — Досягти успіху.

Вона засміялась.

— У мене немає сумніву, що ти досягнеш успіху. Але ти повинна хоча б уявляти, якою буде твоя крамниця.

Я думаю про слова мами: «Визнай, що твоє рішення сміливе та зухвале, Лілі».

Усміхнувшись, я випрямилась на стільці.

— Смілива та зухвала, — сказала я. — Я хочу, щоб це місце було не схоже на інші. Хочу ризикнути.

Вона примружила очі, гризучи кінчик ручки.

— Але ти збираєшся просто продавати квіти, — зауважила Аліса. — Як ти можеш бути сміливою та зухвалою, продаючи квіти?

Я оглянула приміщення, намагаючись уявити те, про що думаю. Хоча насправді не могла розібратися у власних думках. Я лише нервувала, наче була на межі того, щоб розробити геніальну ідею.

— Які слова спадають тобі на думку, коли ти думаєш про квіти? — запитала я в Аліси.

Вона низала плечима.

— Я не знаю. Може, вони милі. Вони живі, тому, дивлячись на них, я думаю про життя. І, можливо, — рожевий колір. І весна.

— Милий, життя, рожевий, весна, — повторила я. А потім вигукнула: — Алісо, ти геній!

Я підвелася зі стільця та стала походжати туди-сюди.

— Ми проаналізуємо все, що люди люблять у квітах, та задекоруємо тут усе абсолютно навпаки.

З її виразу обличчя я зрозуміла, що вона не мала уявлення, про що я.

— Добре, дивись, — сказала я. — А якщо ми, замість того щоб демонструвати *красу* квітів, розкриємо *огидний* їх бік? Замість відтінків рожевого використаємо темніші кольори, наприклад, темно-фіолетовий або навіть чорний. І замість того щоб звеличувати весну та життя, ми оспівуватимемо зиму та смерть.

Аліса витріщилась на мене.

— Але... якщо хтось захоче купити рожеві квіти?

— Ну, ми все одно дамо їм те, чого вони захочуть. Але ми також запропонуємо їм те, про що вони навіть не здогадувались. Ми перевершимо їхні очікування.

Вона почухала щоку.

— То ти думаєш про чорні квіти?

Дівчина здавалася стурбованою, хоча це й не дивно. Наразі вона бачить лише найтемніший бік моєї ідеї. Я знову сіла за стіл та спробувала донести до неї те, що я мала на увазі.

— Одного разу хтось сказав мені, що немає такого поняття, як «погані люди». Ми всі просто люди, що інколи скоюють погані вчинки. Я запам'ятала це твердження, тому що вважаю його правдивим. У кожному з нас є трішки добра і зла. Я хочу, щоб ця тема стала підґрунтям нашої концепції. Замість того щоб фарбувати стіни в стандартний симпатичний колір, ми пофарбуємо їх у темно-фіолето-

вий із чорним відтінком. І замість того щоб демонструвати звичайні квіти пастельних відтінків у нудних кришталевих вазах, які пробуджують у людей думки про життя, ми всіх шокуватимемо. Ми будемо сміливими та зухвалими. Демонструватимемо темніші квіти, загорнуті в шкіряні речі або ланцюги. І замість того щоб ставити їх у кришталеві вази, ми ставитимемо їх у чорні вази з оніксу... або... у вази, укріті фіолетовим оксамитом зі сріблястими вставками. У мене безліч ідей. — Я знову встала. — Нині квіткові крамниці для тих, хто любить квіти, можна знайти на кожному кроці. Але яким чином квіткові крамниці догоджають тим, хто ненавидить квіти?

Аліса похитала головою й прошепотіла:

— Ніяк.

— Точно. Ніяк.

Якусь хвилину ми просто дивилися одна на одну, але я не могла довго стримувати своїх емоцій. Я була занадто схвильована й засміялася, як легковажна дитина. Аліса також засміялася. Вона підскочила та обійняла мене.

— Лілі, усе так заплутано, але по-своєму геніально.

— Я знаю! — Мене переповнювала якась нова енергія. — Мені потрібен стіл, щоб я змогла сісти та скласти бізнес-план! Але в моєму майбутньому кабінеті зараз купа ящиків для овочів!

Вона пішла до дальньої частини майбутньої крамниці.

— Ну, тоді приберімо їх звідти й купімо тобі новий стіл!

Ми протиснулися в кабінет і стали один за одним забирати звідти ящики. Ми переносили їх у задню кімнату. Я залізла на стілець, щоб складати ящики один на другий. Таким чином у кімнаті звільнилося більше місця.

У мене промайнула думка.

— Ось ці ідеально підходять для вітрин.

Дівчина передала мені ще два ящики й пішла до іншої кімнати. Ставши навшпиньки, щоб підняти їх нагору, я відчула, що стіс хитається. Я намагалася знайти щось, аби зачепитися й утримати рівновагу, але ящики таки впали на

мене, а я впала зі стільця. Опинившись на підлозі, я збагнула, що моя нога зігнута в інший бік. Я відчула гострий біль, який перейшов аж у пальці ніг.

Аліса забігла в кімнату. Їй довелося відсунути два ящики, щоб дістатися до мене.

— Лілі, — скрикнула вона. — О Боже, з тобою все гаразд?

Я сіла, але навіть не намагалася ставати на ногу. Я похитала головою.

— Моя щиколотка.

Вона негайно зняла мою туфлю, а потім вийняла телефон із кишені й стала набирати номер, дивлячись на мене.

— Я знаю, що це дурне запитання, але в тебе тут часом немає холодильника з льодом?

Я похитала головою.

— Чомуся я так і думала, — сказала вона.

Моя помічниця ввімкнула динамік на телефоні й поставила його на підлогу, тим часом намагаючись підкотити мою штанину. Я здригнулась. Але не від болю. Я просто не можу повірити, що я така дурна. Якщо я зламала щиколотку, то мені кінець. Я щойно витратила весь свій спадок на будівлю, яку не зможу відновити впродовж декількох наступних місяців.

— *Агов*, Іссо, — пролунав голос із динаміка. — Де ти? Гра закінчилась.

Аліса підняла телефон та піднесла його ближче до рота.

— На роботі. Слухай, мені треба...

Хлопець перебив її та мовив:

— На *роботі*? Люба, ти ніде не працюєш.

Дівчина похитала головою, мовивши:

— Слухай, Маршалле. У мене тут надзвичайна ситуація. Мені здається, моя начальниця зламала щиколотку. Мені треба, щоб ти приніс лід на...

Він знову перебив її, сміючись.

— Твоя *начальниця*? Люба, у тебе навіть роботи немає, — повторив він.

Аліса закотила очі.

— Маршалле, невже ти п'яний?

— Це ж *піжамний день*¹, — пробурмотав голос із динамі-
ка. — Ти прекрасно знала це, коли привезла нас сюди, Іссо.
Безкоштовне пиво, аж доки...

Вона важко зітхнула.

— Передай слухавку моєму братові.

— Добре, добре, — пробурмотав Маршалл.

У слухавці почувся шурхіт, а потім:

— Слухаю!

Аліса назвала йому нашу адресу.

— Негайно йдіть сюди. Будь ласка. І принесіть пачку льоду.

— Добре, *мамо*, — промовив він. Судячи з голосу, брат
також трішки випив. З телефона долинав сміх, а також сло-
ва одного з хлопців: «У неї поганий настрій», — а потім дзві-
нок обірвався.

Аліса поклала телефон назад до кишені.

— Я піду почекаю на них знадвору. Вони десь там, далі по
вулиці. З тобою все буде гаразд?

Я кивнула та потягнулася до стільця.

— Може, мені варто спробувати пройтися.

Торкнувшись мого плеча, Аліса відхилила мене назад,
і я знову притулилася до стіни.

— Ні, не рухайся. Дочекайся їх, добре?

Я не мала ані найменшого уявлення, як двоє п'яних хлоп-
ців могли мені допомогти, але кивнула. Моя нова підлегла
поводилася радше як моя начальниця. І насправді я трішки
побоювалася її.

Я чекала в задній кімнаті приблизно десять хвилин, коли
нарешті почула, що вхідні двері відчинили.

— Що це, в біса, *take*? — почула я чоловічий голос.

— Що ти робиш сама в цій моторошній будівлі?

¹ У школах США існує традиція «піжамного дня» (від *англ.* *onesie day*) — це подія, коли діти й учителі приходять у навчальний заклад у зручному домашньому вбранні чи в одязі для сну. Інколи «піжамні дні» влаштовують як вечірку в колі друзів, колег, а в деяких країнах навіть як неофіційне національне свято.

Я почула Алісин голос.

— Вона тут.

Дівчина ввійшла, а за нею хлопець у комбінезоні. Високий, худорлявий, але по-хлопчачому гарний, з великими блакитними очима та темним скуйовдженим волоссям, яке не завадило б підстригти. У нього в руках пакет із льодом.

Я вже казала, що він був одягнений у комбінезон?

Я кажу про справжнього дорослого чоловіка в комбінезоні, стилізованому під Губку Боба¹.

— Це твій чоловік? — запитала я, підводячи брову.

Аліса закотила очі.

— На жаль, — відповіла вона, обертаючись, щоб глянути на нього.

Услід за ними ввійшов інший хлопець (також у комбінезоні). Але моя увага була прикута до Аліси, яка пояснювала, чому вони одягнені в такі костюми в середу по обіді.

— Там, далі по вулиці, є бар, у якому пригощають безкоштовним пивом усіх, хто прийде дивитися гру «Bruins» у якомусь тематичному комбінезоні.

Разом із хлопцями вона підійшла до того місця, де сиділа я.

— Вона впала зі стільця й травмувала шиколотку, — звернулась Аліса до того, другого хлопця.

Він обійшов Маршалла. Перше, що я побачила, були його руки.

Боже правий! Я знаю ці руки.

Це руки нейрохірурга.

Аліса його сестра? Сестра, якій належить увесь верхній поверх і чоловік якої працює в піжамі та заробляє мільйони на рік?

Коли я глянула Райлі у вічі, на його обличчі сяяла широка усмішка. Я не бачила його — *один Бог знає, скільки* — півроку? Не можу сказати, що не думала про нього протягом

¹ Губка Боб (від *англ.* SpongeBob) — персонаж однойменного мультсеріалу, що вийшов на екрани 1999 року.

цих шести місяців, адже я згадувала його декілька разів. Але ніколи не сподівалася побачити його знову.

— Райлі, це Лілі. Лілі, це мій брат Райлі, — промовила дівчина, наблизившись до нього. — А це мій чоловік Маршалл.

Райлі підійшов до мене та став навколішки.

— Лілі, — промовив він, глянувши на мене з усмішкою. — Дуже приємно.

Поза всяким сумнівом, він мене пам'ятав. Я зрозуміла це з його усмішки. Але, як і я, він удавав, що бачить мене вперше. Не впевнена, що тоді була влучна нагода, щоб розповісти всім історію нашого знайомства.

Райлі торкнувся моєї щиколотки й оглянув її.

— Ти можеш рухати ногою?

Я спробувала, але відчула гострий біль. Я втягнула ротом повітря та похитала головою.

— Ні. Вона болить.

Райлі підійшов до Маршалла.

— Знайди щось, щоб загорнути лід.

Аліса вийшла з кімнати слідом за Маршаллом. Коли вони обоє пішли, Райлі глянув на мене, всміхаючись.

— Я не виставлятиму тобі рахунок за цю послугу, але тільки тому, що я трішки п'янений, — сказав він, підморгнувши.

Я нахилила голову.

— Коли я познайомилась із тобою, ти був під кайфом. Тепер ти п'яний. Я вже переживаю, чи станеш ти кваліфікованим нейрохірургом.

Він засміявся.

— Так, збоку це видається не дуже гарно, — промовив хлопець. — Але, повір мені, я не часто курю марихуану, а сьогодні мій перший вихідний за цілий місяць, тому мені й справді потрібен був келих пива. Ну, або п'ять.

Маршалл повернувся з льодом, загорненим у якусь брудну ганчірку. Він передав лід Райлі, який приклав холодне до моєї щиколотки.

— Мені знадобиться аптечка з твого багажника, — мовив Райлі до Аліси.

Вона кивнула та, схопивши Маршалла за руку, знову потягнула його геть із кімнати.

Райлі притиснув свою долоню до моєї ступні.

— Штовхни мою руку, — скомандував він.

Я штовхнула, як він просив, напруживши щиколотку. Було боляче, але я змогла зрушити з місця його руку.

— Вона зламана?

Він порухав моєю ступнею з боку на бік, а потім сказав:

— Я не думаю. Почекаємо декілька хвилин та побачимо, чи зможеш ти ставати на ногу.

Я кивнула, спостерігаючи, як він опускається поруч зі мною. Райлі сів по-турецькому й поклав мою ногу собі на коліно. Він оглянув кімнату, а потім знову звернув увагу на мене.

— То що це за місце?

Я занадто широко всміхнулася.

— «У Лілі Блум». Тут буде квітова крамниця, приблизно за два місяці.

Присягаюся, цієї миті його обличчя сповнилося гордості.

— Не може бути, — сказав він. — Ти таки зробила це. Ти й справді відкриваєш власну справу?

Я кивнула.

— Так. Я подумала, що можу спробувати, бо я ще молода й зумію оговтатися, якщо моя ідея провалиться.

Однією рукою він тримає лід у мене на щиколотці, а друга лежить на моїй голій нозі. Він проводить по ній великим пальцем, туди й назад. Так, ніби в тому, що він торкається мене, немає нічого особливого. Але його рука на моїй ступні викликає в мене набагато більше емоцій, ніж біль у щиколотці.

— Я смішний, чи не так? — запитав Райлі, вказуючи на свій червоний комбінезон.

Я знизала плечима.

— Твій костюм хоч не пов'язаний із героєм мультфільму. Він надає дорослішого вигляду, на відміну від костюма Губки Боба.

Хлопець розсміявся, але потім усмішка зникла з його обличчя. Він витягнув голову, щоб подивитися, чи ніхто не стоїть за дверима. І глянув на мене, ніби оцінюючи.

— У денному світлі ти ще гарніша.

У такі миті я ненавиджу своє руде волосся та світлу шкіру. Мою зніяковілість видно не лише за кольором щік, але й за всім обличчям, руками та шиєю. Я притулила голову до стіни позаду себе й подивилася на нього так, як він дивився на мене.

— Хочеш почути голу правду?

Він кивнув.

— Я не раз хотіла повернутись на твій дах від часу нашого знайомства тієї ночі. Але я боялась, що зустріну там тебе. Ти змушуєш мене нервувати.

Він перестав водити пальцями по моїй ступні.

— Я так розумію, моя черга?

Я кивнула.

Він примружився, знову торкнувшись рукою моєї ступні. Провів по ній пальцями, починаючи від кінчиків моїх пальців і до п'яти.

— Я досі дуже хочу з тобою переспати.

Хтось важко зітхнув, і це була не я.

Ми з Райлі поглянули на двері й побачили там ошелешену від почутого Алісу. Роззявивши рота, вона показувала на Райлі пальцем.

— Що ти тільки-но...

Вона поглянула на мене та сказала:

— Дуже препрошую за нього, Лілі.

Потім дівчина зиркнула на Райлі, в її очах читалася злість.

— Невже ти щойно сказав моїй начальниці, що хочеш переспати з нею?

О Боже!

Райлі закусив нижню губу й на секунду стиснув зуби. Маршалл зайшов слідом за Алісою та запитав:

— Що відбувається?

Аліса поглянула на Маршалла й знову вказала на Райлі.

— Він щойно сказав Лілі, що хоче *переспати* з нею.

Маршалл перевів очі з Райлі на мене. Я не знала, що робити, — сміятися чи ховатися під столом.

— Ти справді це сказав? — запитав він, глянувши на Райлі.

Той знизав плечима й відповів:

— Певно, що так.

Аліса обхопила руками голову.

— Боженьки, — промовила вона, витріщившись на мене. — Він п'яний. Вони обидва п'яні. Будь ласка, не суди про мене за поведінкою мого придурка брата.

Усміхнувшись, я відмахнулася від її слів.

— Не переймайся, Алісо. Багато хто хоче переспати зі мною.

Я глянула на Райлі, а він і далі торкався моєї ступні.

— Твій брат хоча б виказав, що в нього на думці. Не багато людей мають сміливість поділитися своїми ширими думками.

Райлі підморгнув мені, а потім обережно зняв мою ногу зі свого коліна, промовивши:

— Подивімося, чи ти зможеш ставати на цю ногу.

Вони з Маршаллом допомогли мені підвестися. Райлі вказав на стіл біля стіни, який стояв за декілька кроків від нас.

— Спробуймо дійти до столу. Я повинен перев'язати твою ногу.

Він поклав долоню мені на талію й міцно тримав мене за руку, аби я не впала. Маршалл, здавалося, просто стояв біля мене для моральної підтримки. Я спробувала стати на ногу, але відчула біль, однак могла його стерпіти. Мені вдалося дострибати до столу на одній нозі, проте не без допомоги Райлі. Він підтримав мене, коли я намагалася сісти на стіл. Я притулилася спиною до стіни, а ногу витягнула перед собою.

— Отже, хороша новина: ти її не зламала.

— А яка погана новина? — запитала я в нього.

Відкривши аптечку, він відповів:

— Тобі треба відлежатися вдома декілька днів. Може, навіть тиждень або більше, залежно від того, як загоюватиметься ушкодження.

Заплющивши очі, я притулилася головою до стіни позаду себе. І проскиглила:

— Але в мене так багато справ.

Він узявся обережно перев'язувати мою шиколотку. Аліса стояла позаду, спостерігаючи за процесом перев'язки.

— Я хочу пити, — сказав Маршалл. — Комуś чоғось принести? Напроти є аптека.

— Мені нічого не треба, — сказав Райлі.

— Мені воду, будь ласка, — попросила я.

— Спрайт, — промовила Аліса.

Маршалл схопив її за руку.

— Ти підеш зі мною.

Аліса вивільнилася від нього й схрестила руки на грудях.

— Я нікуди не піду, — заперечила дівчина. — Моєму братові не можна довіряти.

— Алісо, все нормально, — сказала я. — Він просто по-жартував.

Вона якусь секунду мовчки дивилась на мене, а потім промовила:

— Гарзд. Але ти не матимеш права звільнити мене, якщо він утне якусь дурницю.

— Я обіцяю, що не звільню тебе.

Після цього вона схопила Маршалла за руку й вони обоє вийшли з кімнати.

Перев'язуючи далі мою ступню, Райлі запитав:

— Моя сестра працює на тебе?

— Так. Я найняла її декілька годин тому.

Він дістав з аптечки лейкопластир.

— Ти ж розумієш, що вона й дня не пропрацювала у своєму житті?

— Аліса попередила мене про це, — відповіла я.

Він стиснув щелепи. Райлі вже не був таким розслабленим, як раніше. Потім я зрозуміла, що він може подумати, ніби я найняла її на роботу, аби бути ближче до нього.

— Я не мала уявлення, що вона твоя сестра, доки ти не зайшов. Присягаюся.

Він подивився спочатку на мене, а потім на мою ступню.

— Я й не припускав, що ти знала.

Райлі заходився примотувати пов'язку з льодом до моєї ноги за допомогою лейкопластиру.

— Знаю. Просто я не хочу, щоб ти думав, наче я заманюю тебе в пастку. Ти ж пам'ятаєш, що ми прагнемо від життя геть різного.

Він кивнув та обережно переставив мою ногу назад на стіл.

— Усе правильно, — мовив Райлі. — Я надаю перевагу стосункам на одну ніч, а ти шукаєш свій святий Грааль.

Я розсміялась.

— У тебе хороша пам'ять.

— Це справді так, — відповів він, ледачо всміхаючись. — До того ж тебе важко забути.

Боженько. Йому слід припинити говорити мені таке. Я обіперлася долонями об стіл й опустила ногу на підлогу.

— Зараз буде гола правда.

Він перехилився через стіл, наблизився до мене й мовив:

— Я уважно слухаю.

Я вирішила нічого не приховувати й сказала:

— Ти мене дуже приваблюєш. У тобі не так багато того, що мені не подобається. І, зважаючи на те, що ми прагнемо різного від життя, я була б вдячна, якби ти перестав казати те, що мене спантеличує, якщо ми коли-небудь іще зустрінемося. Це трохи несправедливо стосовно мене.

Кивнувши, Райлі одразу сказав:

— Моя черга. — Він поставив руку на стіл біля мене й трішки нахилився вперед. — Ти мене також дуже приваблюєш. *У тобі* не так багато того, що мені не подобається. Але я таки сподіваюся, що ми більше ніколи не зустрінемося, бо мені не подобається те, як часто я про тебе думаю.

Хоча я думаю про тебе не надто часто, але все одно більше, ніж мені б хотілося. І, якщо ти не погодишся на стосунки на одну ніч, думаю, нам краще намагатися уникати одне одного в подальшому. Так буде краще для нас обох.

Я й незчулася, як він опинився занадто близько до мене. Між нами залишився лише один крок. Він так близько, що я не можу сконцентруватись на його словах. Він перевів погляд на мої вуста, але, щойно ми почули, як відчинилися вхідні двері, він відійшов від мене до середини кімнати. Коли Аліса й Маршалл увійшли, Райлі вже складав ящики, які впали. Аліса поглянула на мою щиколотку.

— Ну, то який вердикт? — запитала вона.

Я витягнула нижню губу.

— Твій брат-лікар каже, що мені слід побути вдома декілька днів.

Вона передала мені воду.

— Тобі пощастило, що в тебе є я. Я можу працювати й прибирати тут по спроможності, доки ти набиратимешся сили. Я ковтнула води й витерла губи.

— Алісо, тебе визнано працівником місяця.

Вона широко всміхнулася й глянула на Маршалла.

— Ти чув? Я її найкращий працівник.

Він обійняв дружину однією рукою і поцілував у лоб.

— Я пишаюся тобою, Іссо.

Мені подобалося, що він називав її *Ісса*. Це скорочення від «Аліса». Я замислилася про власне ім'я й про те, чи зможу колись знайти хлопця, який скоротить його до напрочуд милого прізвиська. *Іллі*.

Ні. Це зовсім інше.

— Тобі допомогти дістатися додому? — запитала Аліса. Я підвелася й зважилася ступити на ногу.

— Спробую дійти до машини. Я травмувала ліву ногу, тому думаю, що зможу кермувати.

Вона підійшла до мене та обхопила за талію.

— Можеш залишити мені ключі. Я тут усе позачиняю, а завтра повернусь і прибиратиму.

Вони втрюх провели мене до машини, але найбільше мені допомагала Аліса, а не Райлі. Тепер здавалося, що він просто чомусь боявся мене торкатися. Коли я сіла на місце водія, Аліса поставила мою сумку та інші речі на підлогу біля пасажирського сидіння й сама сіла біля мене. Узяла мій телефон і стала зберігати в ньому свій номер.

Райлі нахилився, зазираючи у вікно.

— Не забувай прикладати до ноги лід так часто, як зможеш, протягом наступних кількох днів. Ванночки також допоможуть.

Я кивнула.

— Дякую за допомогу.

Аліса нахилилася й промовила:

— Райлі? Може, ти відвезеш її додому й приїдеш назад на таксі? Треба переконатися, що вона в безпеці.

Райлі подивився на мене й похитав головою, заперечивши:

— Я не думаю, що це хороша ідея. З нею все буде гаразд. Я випив кілька келихів пива. Мені не слід сидати за кермо.

— Ти б міг провести її до дверей квартири, — запропонувала Аліса.

Райлі похитав головою, а тоді провів рукою по даху автомобіля й пішов геть.

Я все ще проводжала його поглядом, коли Аліса повернула мені телефон і промовила:

— Серйозно. Вибач мені за нього. Спочатку він залицяється до тебе, а потім перетворюється на егоїстичного козла.

Вона вийшла з машини й зачинила дверцята. Потім ще раз зазирнула у вікно.

— Саме тому він буде самотнім до кінця своїх днів. — Дівчина вказала на мій телефон. — Напиши мені, коли приїдеш додому. І зателефонуй, якщо тобі щось знадобиться. Допомога не враховуватиметься в робочі години.

— Дякую, Алісо.

Вона всміхнулася.

— Ні, це я *тобі* дякую. Я вже давно не була такою щасливою. З часів концерту Паоло Нутіні¹ минулого року.

Дівчина помахала мені на прощання й пішла до Маршалла та Райлі.

Вони втрюх попрямували далі по вулиці, а я спостерігала за ними в дзеркало заднього огляду. Коли вони повертали за ріг, я побачила, що Райлі озирнувся й поглянув на мене.

Я заплющила очі й видихнула.

Обидва дні, які я провела з Райлі, я воліла б забути. Батьків похорон і вивих щиколотки. Але якимось чином його присутність допомогла мені це пережити.

Я ненавиджу той факт, що він Алісін брат. У мене таке відчуття, що це не остання наша з ним зустріч.

РОЗДІЛ 4

Мені знадобилося півгодини, щоб дійти від машини до квартири. Я двічі подзвонила Люсі, тому що хотіла, щоб вона допомогла мені. Але сусідка не відповіла. Коли я зайшла в помешкання, то побачила, що вона лежить на канапі й розмовляє по телефону.

Мене це роздратувало.

Я із шумом грюкнула вхідними дверима й лише тоді вона звернула на мене увагу.

— Що з тобою сталося? — запитала Люсі.

Тримаючись за стіну, я йшла по коридору, підскакуючи.

— Я вивихнула щиколотку.

Коли я дісталася дверей своєї кімнати, вона крикнула:

— Вибач, що я не відповіла на дзвінок. Я розмовляю з Алексом! Я збиралась тобі передзвонити!

— Усе нормально!

Я скрикнула від болю та з шумом тряснула дверима своєї кімнати. Зайшовши до ванної, я знайшла старі знеболюю-

¹ Паоло Нутіні — шотландський співак італійського походження.

вальні пігулки, які тримала в шафці. Я ковтнула дві, лягла на ліжку й подивилась на стелю.

Я не могла повірити, що застрягла в цій квартирі на цілий тиждень. Я схопила свій телефон і надіслала повідомлення мамі.

Вивихнула щиколотку. Зі мною все гаразд. Зможеш забрати з крамниці деякі речі, якщо я напишу список?

Кинувши телефон на ліжку, я подумала, що це вперше, відколи мама переїхала, я рада, що вона живе недалеко від мене. Урешті-решт усе склалося набагато краще, ніж я думала. Здається, що після батькової смерті вона подобається мені більше. Я знаю це, адже була дуже ображена на матір, бо вона так і не покинула його. І хоча я більше не ображаюся, мої почуття до батька не змінилися.

І досі тримати так багато зла на нього — погано. Але ж, трясця, він був жадливою людиною. Він погано повадився з мамою, зі мною, з Атласом.

Атлас.

Я була така зайнята приготуванням до переїзду мами й таємними пошуками нової будівлі, які тривали після роботи, що в мене не було часу дочитати щоденники, які я знайшла декілька місяців тому.

Я пострибала на одній нозі до своєї шафи та мало не впала. На щастя, я схопилась за комод. Узявши щоденник у руки, я пострибала назад до ліжка й зручно вместила.

Це було найліпше з того, за що я могла взятися на той час, адже я не могла повернутися до роботи. Я мала нагоду постраждати, згадуючи минуле, адже страждала в теперішньому.

Люба Еллен,

Твоя поява як ведучої на церемонії вручення премії «Оскар» була найкращою подією на телебаченні за минулий рік. Мені здається, я тобі не казала цього. Вихід із пилососом був надзвичайно смішним.

О, до речі, сьогодні в тебе з'явився новий шанувальник. Перш ніж засуджувати мене за те, що я знову пустила його до свого будинку, дозволь пояснити, як це сталося.

Відколи вчора я дозволила йому сходити в душ, я більше його не бачила. Але цього ранку він знову сів біля мене в автобусі. Здавалося, сьогодні в нього був кращий настрій, адже він сів на сидіння й по-справжньому всміхнувся мені.

Не брехатиму, було дивно бачити його в батьковому одязі. Я не очікувала, що штани будуть йому в міру.

— Знаєш, що? — спитав він, а тоді нахилився вперед і розстібнув блискавку на рюкзаку.

— Що?

Він вийняв звідти сумку й передав мені.

— Я знайшов її в гаражі. Намагався відтерти від старого бруду для тебе, але без води я погано впорався.

Я взяла ту річ, підозріло глянувши на нього. Це вперше він так багато говорив. Нарешті я поглянула на сумку й відкрила її. Там був набір старого приладдя для садівництва.

— Нещодавно я бачив, як ти копала щось лопатою в саду. Я не був упевнений, чи є в тебе справжні інструменти для садівництва, а ці ніхто не використовує, тому...

— Дякую, — промовила я.

Я була трішки шокована. Колись у мене була лопатка, але від її держака відколовся пластик, і він укрився пухирцями. Торік я попросила, щоб мама подарувала мені інструменти для садівництва, а коли вона купила звичайні лопату й сапу, мені не стало сміливості сказати їй, що це не те, чого я потребую.

Атлас відкашлявся, а потім сказав набагато тихішим голосом:

— Я знаю, що це не справжній подарунок. Я не купував його. Але... Я хотів тобі щось подарувати. Ну, знаєш... за...

Він не закінчив речення, тому я кивнула й закрила сумку.

— Ти зможеш віддати їх мені після школи? У мене в рюкзаку немає місця.

Він забрав у мене сумку, поставив свій рюкзак на коліно та засунув туди приладдя. Обхопивши рюкзак руками, він запитав:

— Скільки тобі років?

— П'ятнадцять.

З його погляду мені здалося, що він був розчарований, почувши мій вік, але я не знаю чому.

— Ти в десятому класі?

Я кивнула, але насправді не знала, що ще йому сказати. До цього я нечасто спілкувалася з хлопцями. Особливо зі старшокласниками. Коли я нервую, мені важко підтримувати розмову.

— Я не знаю, скільки ще залишатимусь у тому будинку, — сказав він, знову стихуючи голос. — Але якщо тобі колись знадобиться допомога під час роботи в саду або з домашнім завданням — я запросто, бо в будинку мені нічого робити. У мене ж немає електрики.

Я засміялась, а потім задумалась, чи варто було сміятися з коментаря, який принижував його гідність.

До кінця поїздки ми розмовляли про тебе, Еллен. Коли він сказав, що йому буває нудно, я запитала, чи він колись дивився твоє шоу. Він сказав, що хотів би подивитися, бо вважає, що ти кумедна, але, щоб дивитися телевізор, йому потрібна електрика. Я знову не знала, чи можна сміятися із цього його коментаря.

Я сказала, що ми можемо подивитися твоє шоу разом після школи. Я завжди записую його на DVR і потім переглядаю, коли прибираю. Я подумала, що можу зачинити вхідні двері, а якщо батьки приїдуть додому раніше, Атлас устигне втекти через запасний вихід.

Ми побачилися з ним аж на зворотному шляху. Цього разу він не сів біля мене, тому що Кейті прийшла раніше й зайняла його місце. Я хотіла попросити її пересісти, але тоді вона подумала б, що я закохалась в Атласа. Кейті б не тямила себе від щастя, якби дізналася таку інформацію, тому я просто дозволила їй сісти біля мене.

Атлас сидів у автобусі попереду, тому він вийшов раніше за мене. Він просто ніяково стояв на зупинці й чекав, доки

я вийду. Коли я з'явилася, він розтулив свій рюкзак і передав мені сумку з приладдям. Він нічого не сказав про моє ранкове запрошення переглянути телепрограму, тому я вирішила, що ми такі дивитимемося її разом. І сказала хлопцеві:

— Ходімо.

Він увійшов за мною, і я зачинила двері на засув.

— Якщо батьки придуть додому раніше, виходь через двері запасного виходу й постарайся, щоб вони тебе не побачили.

Він кивнув і з чимось на кшталт смішка мовив:

— Не переймайся. Так і зроблю.

Я запитала, чи хоче він пити, й Атлас сказав, що залюбки б чогось випив.

Я приготувала нам канапок і принесла їх разом із напоями до вітальні. Сіла на диван, а хлопець улаштувався в батьковому кріслі. Я увімкнула твоє шоу, і це все, що насправді сталося. Ми майже не розмовляли, тому що я перемотувала всі рекламні ролики. Але я помітила, що він сміявся в потрібні моменти. Гадаю, хороше почуття гумору — одна з найважливіших рис особистості. Щоразу, коли він сміявся з твоїх жартів, я дедалі менше переймалася тим, що запросила його в будинок. Не знаю, чому так. Можливо, якби я з ним потоваришувала, то не почувалася б такою винною перед батьками. Він пішов одразу після закінчення твого шоу. Я хотіла запитати, чи не треба йому знову в душ, але тоді батьки могли б заскочити його. Найменше я хотіла, щоб він вибігав із душу голий і тікав через моє заднє подвір'я.

Але це було б доволі смішно та прикольно.

Лілі

Люба Еллен,

Ти жартуєш? Повтори? Цілий тиждень повторів? Я розумію, що тобі треба відпочивати, але в мене є пропозиція. Замість того щоб записувати по одному шоу вдень, записуй два. Таким чином ти встигнеш виконати вдвічі більше роботи, і нам не доведеться дивитися повтору.

Я кажу «нам», тому що маю на увазі себе й Атласа. Тепер ми стали партнерами з переглядання «Шоу Еллен Дедженерес». Мені здається, що він любить тебе так само сильно, як і я. Але я не розповідаю, що пишу тобі щодня. Я не хочу, щоб він думав, ніби я шалена фанатка.

Він уже два тижні живе в тому будинку. Він ходив у наш душ ще декілька разів. Окрім того, я даю йому їжу, коли він буває в нашому домі. Навіть перу його речі, поки він гостює в мене після школи. Він постійно вибачається переді мною, наче він мене обтяжує. Але, чесно кажучи, я люблю йому допомагати. За його присутності я відволікаюся від думок. Насправді я обожаю проводити з ним час після школи.

Сьогодні тато прийшов додому пізно. Це означає, що після роботи він ходив у бар. Це означає, що сьогодні він затіє сварку з мамою. Це означає, що він знову втне щось дурне.

Присягаюся, інколи я така зла на неї за те, що вона не може його покинути. Знаю, що мені лише п'ятнадцять і, найімовірніше, я не розумію всіх причин, з яких мама залишається з ним, але я не хочу, щоб вона використовувала мене як відмовку. Мені однаково, що в неї немає грошей, щоб піти від нього, і що нам доведеться переїхати в паршиву квартиру та їсти локшину швидкого приготування до того часу, поки я не закінчу школу. Це буде краще, ніж те, як ми живемо тепер.

Я чую, як він кричить на неї. Іноді, коли він так поводиться, я заходжу до вітальні, сподіваючись, що він схаменеться. Він не любить бити її, коли я в кімнаті. Можливо, варто піти й завадити йому.

Лілі

Люба Еллен,

Якби в мене був пістолет або ніж, я б убила його.

Коли я зайшла у вітальню, то побачила, як він штовхнув її. Вони стояли в кухні. Мама схопила його за руку, намагаючись заспокоїти. Він дав їй такого ляпаса, що вона впала на підлогу. Я майже впевнена, що він збирався вдарити її ногою, але коли побачив, що я зайшла, зупинився. Він промимрив

їй щось, а потім подався до їхньої спальні та з гуркотом зачинив двері.

Я кинулася в кухню й спробувала їй допомогти. Однак вона не хоче, щоб я бачила її в такому стані. Відмахнулася від мене й сказала:

— Зі мною все гаразд, Лілі. Усе гаразд. Ми просто по-сварилися.

Вона плакала, і я вже бачила, що її щока почервоніла в тому місці, куди він ударив. Коли я підійшла ближче, щоб переконатися, що вона в порядку, мама відвернулася від мене та вхопилася за кухонний стіл.

— Я ж сказала, що все гаразд, Лілі. Йди до своєї кімнати.

Я побігла в коридор, але не пішла до кімнати. Кинулася просто до запасного виходу й вибігла на заднє подвір'я. Я так сердилася на неї за те, що вона була грубою зі мною. Навіть не хотіла залишатися з ними в одному домі. І хоча на вулиці було темно, я пішла до Атласового будинку й постукала у двері.

Я почула, як він ходить усередині, ніби випадково вдарився об щось.

— Це я, Лілі, — прошепотіла я.

Через декілька секунд двері запасного виходу відчинили. Хлопець оглянув простір позаду мене, потім подивився ліворуч і праворуч. Він не бачив, що я плачу, аж доки не глянув на моє обличчя.

— З тобою все гаразд? — запитав він, ступаючи на поріг.

Утерши сльози футболкою, я помітила: замість того, щоб запросити мене, він вийшов на вулицю.

Я сіла на ганок, а він сів біля мене.

— Зі мною все гаразд, — сказала я. — Просто я зла. Інколи я плачу, коли зла.

Він витягнув руку й заправив пасмо волосся мені за вухо. Я любила, коли він так робив. І раптом злість стала відступати. Потім він обійняв мене й пригорнув. Я поклала голову йому на плече. Не знаю, як йому вдалося мене заспокоїти, не промовивши ні слова. Але вдалося. Деякі люди вміють

заспокоїти лише своєю присутністю. Він був одним із таких людей. Цілковита протилежність моєму батькові.

Він просидів так деякий час, доки не побачив, що в моїй кімнаті ввімкнули світло, а тоді прошепотів:

— Тобі варто піти.

Ми обоє бачили мою маму в спальні. Вона шукала мене. Лише тепер я зрозуміла, як добре йому було видно мою кімнату.

Поки я йшла додому, я думала про весь той час, поки Атлас живе в цьому будинку. Намагалася згадати, чи ходила я по кімнаті після того, як стемніє, з увімкненим світлом. Адже зазвичай у себе я ходжу в самій лише футболці.

Це трохи божевільно, Еллен, але я сподівалась, що ходила.

Лілі

Я згорнула щоденник, бо відчула, що знеболювальні подіяли. Завтра прочитаю ще. Можливо. Коли я читаю про те, як тато поведився з мамою, у мене псується настрій. Коли я читаю про Атласа, я засмучуюсь.

Я намагалася заснути й думала про Райлі, але вся ця ситуація з ним одночасно псує мені настрій і засмучує.

Можливо, мені слід подумати про Алісу й про те, як мені пощастило, що сьогодні вона з'явилась у моєму житті. Мені знадобиться друг, не кажучи вже про допомогу, протягом наступних кількох місяців. Здається, що реалізувати мою ідею буде важче, ніж я вважала.

РОЗДІЛ 5

Райлі мав рацію. Уже за декілька днів я знову могла ходити. Однак я вирішила побути вдома цілий тиждень. Не хотіла повторно травмувати щиколотку.

Звичайно, першим місцем, куди я вирушила, була квітова крамниця. Коли я приїхала туди нині, там була Аліса. Я ввійшла через головний вхід і не повірила своїм очам. Сказати, що я була шокована, — це нічого не сказати. Крамниця зовсім не схожа на ту будівлю, яку я купила. Звичайно, тут

ще залишилось багато роботи, але Аліса та Маршалл викинули всі речі, які ми позначили як сміття. Решту склали окремими стосами. Вікна та підлогу вимили. Аліса навіть прибрала ту зону, де я планувала облаштувати кабінет.

Сьогодні я декілька годин допомагала їй, але дівчина не дозволяла мені багато працювати, особливо якщо для цього треба було вдосталь ходити. Тому я малювала плани для крамниці. Ми підібрали кольори фарби й визначили дату відкриття — приблизно через п'ятдесят чотири дні. Після того, як вона пішла, я витратила ще декілька годин, щоб упоратися з тією роботою, яку вона не дозволяла мені виконувати, доки була поруч. Я раділа, що повернулася сюди. Але, *Господи*, як же я втомилась.

Тому вдома я роздумувала, підводитися з канапи чи ні, щоб відчинити вхідні двері, коли в них хтось стукав. Люсі сьогодні знову ночуватиме в Алекса, а з мамою я розмовляла по телефону п'ять хвилин тому. Я знала, що вони не могли до мене завітати.

Я підійшла до дверей та, перш ніж відчинити їх, заглянула у вічко. Спочатку я його не впізнала, адже він стояв, нахиливши голову. Потім здійняв очі вгору, а тоді зиркнув праворуч, і я ніби оп'яніла.

Що він тут робить?

Райлі постукав знову. Я намагалася привести до ладу волосся, пригладжуючи його руками. Але всі мої старання були марною справою. Я так багато працювала сьогодні й тепер маю препаскудний вигляд. Але якщо в мене немає тридцяти хвилин на душ, макіяж і переодягання, перш ніж я відчиню двері, йому доведеться говорити зі мною такою, якою я є.

Я відчинила двері. Негайна реакція Райлі спантеличила мене.

— Дякувати Богу, — сказав він, схиливши голову до одвірка.

Він важко дихав, так, ніби щойно з тренування. По ньому теж було важко сказати, чи відпочивав він, чи мився нещодавно. Тому ми були в рівних умовах. У нього на лиці була

щетина, така, ніби він не голився кілька днів. Таким я Райлі ще не бачила. Окрім того, його волосся не було зачесане належним чином. Це досить дивно, і навіть погляд його дивний.

— Ти хоч уявляєш, у скільки дверей мені довелося постукати, щоб тебе знайти?

Я похитала головою, тому що не знала. Але після цього запитання я задумалась: *звідки він, у біса, знає, де я живу?*

— Двадцять дев'ять, — сказав він.

Потім підійняв руки й показав цифри на пальцях: «Два... дев'ять».

Я взялася розглядати його вбрання. На ньому медичний костюм. Мені абсолютно *не подобається* такий одяг. *Боже правий. Хоча* це набагато краще, ніж комбінезон, і *значно* краще, ніж сорочка «Burberry».

— Навіщо ти стукав у двадцять дев'ять дверей? — запитала я в Райлі, кивнувши головою.

— Ти ніколи не говорила, у якій квартирі живеш, — відповів він сухо. — Сказала, що це твій будинок. Але я не пам'ятав, чи ти називала поверх. І, до речі, я мало не почав із третього поверху. Я знайшов би тебе ще годину тому, якби прислухався до свого внутрішнього голосу.

— Навіщо ти *тут*?

Він провів рукою по своєму обличчю й запитав, указуючи на квартиру:

— Можна ввійти?

Я зиркнула через своє плече, а тоді відчинила двері ширше.

— Думаю, так. Якщо ти скажеш, що тобі треба.

Райлі ввійшов, а я зачинила двері. Він оглянув кімнату. Його медичний костюм занадто сильно мене приваблював. Він опустил руки собі на стегна, дивлячись на мене. Хлопець здавався трохи розчарованим, але я не розуміла: річ була в мені чи в ньому самому.

— Зараз ти почувеш насправді голу правду, — промовив він.

— Розкажуй.

Я схрестила руки на грудях, спостерігаючи, як він вдихає та видихає, готуючись до зізнання.

— Наступні декілька місяців — найважливіший час у моїй кар'єрі. Мені треба бути зосередженим. Я закінчую ординатуру, а потім мушу готуватися до іспитів. — Він ходив туди-сюди по моїй вітальні, несамовито жестикулюючи руками. — Але впродовж минулого тижня я не можу викинути тебе з голови. Не знаю, чому так. На роботі, удома. Усе, про що я думаю, — як я божеволію, коли я біля тебе. Ти повинна зупинити це, Лілі.

Він перестав ходити й поглянув на мене.

— *Прошу*, зупини це. Один раз — і все. Присягаюся.

Я впивалася нігтями в шкіру на руках, дивлячись на нього. Він і далі важко дихав. Його очі були нестямними, але дивився він на мене благально.

— Коли ти востаннє спав? — запитала я в нього.

Райлі закотив очі, наче був розчарований тим, що я не розуміла його натяків.

— У мене щойно закінчилася сорокавосьмигодинна зміна, — відповів він так, ніби моїм питанням можна було й знехтувати. — *Зосередься*, Лілі.

Кивнувши, я подумки відповіла на його слова. Якби я не знала напевне... Я б, мабуть, вирішила...

Я вдихнула повітря, щоб заспокоїтися.

— Райлі, — мовила я обережно. — Ти й справді постукав у двадцять дев'ять дверей, аби сказати мені, що думки про мене перетворюють твоє життя на пекло і що мені варто переспати з тобою, щоб тобі більше не довелось про мене думати? Ти *жартуєш*?

Він стиснув губи і, поміркувавши п'ять секунд, повільно кивнув головою.

— Ну... Так, але... з твоїх уст це звучить гірше, ніж є насправді.

У мене вирвався роздратований смішок.

— Тому що це безглуздо, Райлі.

Він закусив нижню губу й оглянув кімнату. Здавалося, він раптом вирішив утекти. Я відчинила двері, сподіваючись, що він піде. Але він не пішов.

Хлопець перевів погляд на мою ногу.

— Твоя щиколотка в порядку? — запитав він. — Як ти почувашся?

Я закотила очі.

— Краще. Сьогодні вперше була в крамниці й допомагала Алісі.

Він кивнув та вдав, ніби прямує до дверей, щоб піти геть. Однак, тільки-но він підійшов ближче, розвернувся до мене обличчям і приклав долоні на двері, по обидва боки моєї голови.

Я стала важко дихати, не лише через те, що він стояв так близько, а й просто через його присутність.

— Будь ласка, — проказав він.

Я похитала головою, однак моє тіло вже перейшло на інший бік і благало розум пристати на пропозицію Райлі.

— Я справжній профі в цьому, Лілі, — промовив він, усміхаючись. — Тобі не доведеться нічого робити.

Я намагалась не сміятися, але його рішучість не тільки приваблювала, але й дратувала.

— На добраніч, Райлі.

Він нахилив голову до плеча та захитав нею туди й назад. Штовхнувши двері, він випрямився. Потім наполовину обернувся, прямуючи в коридор, аж раптом опустився на коліно переді мною. Обійняв мене за талію.

— Будь ласка, Лілі, — промовив він, благально всміхаючись. — *Будь ласка*, переспи зі мною.

Райлі дивився на мене очима голодного цуценяти, із жалісливим усміхом та досі зі сподіванням не знати на що.

— Я так тебе хочу, це нестерпно. Присягаюся, після того, як ти переспиш зі мною, ти більше ніколи про мене не почувеш. Я обіцяю.

Переді мною *буквально* на колінах стоїть нейрохірург і благає переспати з ним — у цьому щось-таки є. *Це доволі зворушливо.*

— *Підведися*, — сказала я, знімаючи його руки із себе. — Ти ганьбишся.

Він повільно звівся на ноги, проводячи руками по дверях обабіч мене. Таким чином я опинилася в пастці з його рук.

— Це означає «так»?

Його груди майже торкнулися моїх. Бісило те, що мені подобалося, як сильно він мене хотів. Мене це мало б завести, але я й дихати не могла, коли дивилась на Райлі. Особливо коли на його обличчі красувалася ця непристойна посмішка.

— Я не дуже сексуальна зараз, Райлі. Я працювала весь день, я виснажена, від мене тхне потом. Я вся вкрита пилом. Якщо ти дозволиш мені піти в душ, можливо, я почуватимусь більш сексуальною і пересплю з тобою.

Він збуджено закивав головою ще до того, як я завершила речення.

— Душ. Так, звісно, я почекаю стільки, скільки треба. Я почекаю.

Відштовхнувши його від себе, я зачинила вхідні двері. Він пішов за мною в кімнату. Я сказала йому почекати на мене в ліжку.

На щастя, учора я тут прибрала. Зазвичай у мене скрізь розкидано речі, книжки лежать стосом на нічному столику, черевики й ліфчики валяються по всій кімнаті, тому що я не складаю їх у шафу. Але сьогодні тут прибрано. Я навіть ліжко застелила, але на ньому лежать страшні стьобані подушки, які бабуся дарувала кожному членові нашої родини.

Я швидко оглянула кімнату, аби пересвідчитися, що йому на очі не трапиться нічого, що могло б мене присоромити. Хлопець сів на ліжко. Я спостерігала, як він оглядає кімнату. Стоячи у дверях ванної, спробувала випроводити його востаннє.

— Ти думаєш, що все мине. Але попереджаю тебе, Райлі. Я як наркотик. Переспавши зі мною сьогодні, ти лише погіршиш своє становище. Але більше ніж на один раз не розраховуй. Я не хочу бути однією з тих дівчат, яких ти використовуєш для... як ти казав тієї ночі... *задоволення своїх потреб?*

Він приліг на спину, спершись на лікті.

— Ти не така, Лілі. А я не той хлопець, який хоче бачити дівчину більше, ніж один раз. Нам нема про що хвилюватися.

Я зачинила за собою двері, думаючи, як цей хлопець умовив мене на таку авантюру.

Це все одяг хірурга. Костюм медиків — це моя слабкість. Сам Райлі тут ні до чого.

Цікаво, чи зможе він не знімати свій одяг під час сексу?

* * *

Я ще ніколи не готувалася до чогось довше тридцяти хвилин. Але цього разу я вийшла з ванної майже через годину. Я поголила більше частин свого тіла, ніж було потрібно, а потім ще двадцять хвилин просто боялася вийти, відмовляла себе від того, щоб відчинити двері й попросити його піти. Але тепер, коли моє волосся висохло і я така чиста, якою ще ніколи в житті не була, я подумала, що зможу це зробити. Я однозначно готова до стосунків на одну ніч. Мені двадцять три роки.

Я відчинила двері. Райлі й досі лежав на моєму ліжку. Я трішки розчарувалася, коли побачила, що його костюм на підлозі. Але не бачила його штанів. Напевно, він їх не зняв. Він лежав під покривалом, тому я не бачила.

Зачинивши двері, я чекала, щоб він повернувся й глянув на мене, але хлопець не повернувся. Я підійшла ближче й почула, що він хропить.

Ніякого тобі «ой, я просто заснув» — хропіння, і все. Таке хропіння зазвичай характерне для швидкого сну.

— Райлі? — прошепотіла я.

Він навіть не поверухнувся, коли я його потрясла.

«Ти що, знущаєшся з мене?»

Я впала на ліжку, не думаючи про те, що можу його розбудити. Я цілу годину чепурилася для нього, приборкавши свій страх, а він так до мене поставився?

Однак я не сердилась на нього, дивлячись, як спокійно він спить. Не можу уявити, як я відпрацювала б сорокавосьмигодинну зміну. До того ж моє ліжка дуже зручне. Воно дуже

зручне. Людина може швидко заснути на ньому, навіть якщо добре виспалася вночі. *Треба було його про це попередити.*

Я глянула, котра година. На мобільному було майже о пів на одинадцять вечора. Я ввімкнула беззвучний режим на телефоні й лягла поруч із Райлі. Його мобільний лежав на подушці, біля його голови. Я взяла його й увімкнула камеру. Тримуючи телефон над нами, переконалася, що моє декольте на вигляд гарне й спокусливе. Я зробила знімок. Після цього він хоча б побачить, що втратив.

Я вимкнула світло й усміхнулася сама до себе. Я засинаю біля напівголого чоловіка, з яким навіть не цілувалась.

* * *

Уві сні я відчула, як він провів пальцями по моїй руці. Я стримала стомлену усмішку й вдала, що досі сплю. Він провів по моєму плечу й торкнувся ключиці. До шиї так і не дійшов. На ключиці в мене є маленьке татуювання, ще з часів коледжу. Я вибрала тоді простий контур серця, злегка відкритий зверху. Я відчула, як він пройшовся пальцями по контуру татуювання, потім нахилився та поцілував його. Я ще щільніше замружилася.

— Лілі, — прошепотів він, обіймаючи мене за талію.

Я простогнала, намагаючись прокинутись, а потім повернулася на спину, щоб поглянути на нього. Коли я розплющила очі, то помітила, що він дивиться на мене. Глянувши на те, як сонячне проміння пробивається крізь шибки й відбивається на його обличчі, я зрозуміла, що була десь сьома ранку.

— Я найжалюгідніший чоловік, якого ти коли-небудь зустрічала. Чи не так?

Я засміялась і злегка кивнула.

— Дуже влучно сказано.

Райлі всміхнувся й прибрав пасмо волосся з мого обличчя. Нахилився та поцілував мене в чоло. Я зненавиділа його за те, що він так учинив. *Тепер* на мене чекають безсонні ночі, тому що я обдумуватиму цю мить знову і знову.

— Мені пора йти, — сказав він. — Я запізнююсь. Але, по-перше, мені шкода. По-друге, я більше так не буду. Обіцяю, що більше ти мене не побачиш. І по-третє — мені *справді* дуже шкода. Ти навіть не уявляєш, як.

Я видавила із себе посмішку, хоча насправді хотіла насупитися, тому що мені абсолютно не сподобалося його «по-друге». Як не дивно, я була б не проти, якби він спробував ще раз. Але потім згадала, що ми потребуємо різного від життя. Добре, що він заснув і ми навіть не цілувалися. Адже, якби я переспала з ним, доки він був у медичному костюмі, це я б приходила до нього додому, падала на коліна та благала про ще один раз.

Усе склалося якнайкраще. Треба зірвати цей лейкопластир і дозволити йому піти.

— Гарного тобі життя, Райлі. Успіху тобі в усьому.

Він нічого не сказав на мої прощальні слова. Мовчки витріщився на мене, насупившись, а потім мовив:

— Ага. І тобі того ж, Лілі.

Потім відвернувся від мене і встав. Я навіть глянути на нього не могла, тому теж відвернулася. Я чула, як він узув черевики й потягнувся до телефона. Потім якийсь час він не рухався. Я знала, що він дивиться на мене. Заплющивши очі, я не розплющувала їх, аж доки не почула, що вхідні двері зачинилися.

Я одразу відчула, як запалало моє лице, але не могла дозволити собі хандрити. Я змусила себе встати з ліжка. У мене багато роботи. Я не повинна засмучуватися через те, що не можу змусити хлопця змінити його життєву мету.

Окрім того, у мене є *власна* життєва мета, про яку варто потурбуватися. І я насправді хвилювалася щодо неї. Так хвилювалася, що в мене дійсно немає часу на хлопця.

Немає часу.

Геть нема.

Я дуже заклопотана дівчина.

Смілива та зухвала бізнес-леді, якій немає діла до чоловіків у медичних костюмах.

РОЗДІЛ 6

Від того ранку, коли Райлі вийшов з моєї квартири, минуло п'ятдесят три дні. Це означає, що востаннє я бачила його п'ятдесят три дні тому.

Але це добре, тому що ці п'ятдесят три дні я була надто зайнята, щоб думати про нього, адже готувалась до цього моменту.

— Готова? — запитала Аліса.

Я кивнула, і вона повернула табличку на дверях. Тепер крамницю «відчинено». Ми обійнялися й завершали, як діти.

Ми забігли за прилавок і чекали на першого клієнта. Це пробне відкриття, тому я ще не запускала рекламу. Ми просто хочемо переконатися, що перед офіційним відкриттям не виникне ніяких проблем.

— Тут і справді гарно, — сказала Аліса, захоплюючись плодами нашої важкої праці.

Я озирнулася, насилу стримуючи гордість. Звичайно, я хочу досягти успіху, але нині я навіть не впевнена, чи це має значення. У мене була мрія, і я доклала надзвичайних зусиль, щоб утілити її в життя. Усе, що станеться потім, — це вже просто завершальні штрихи.

— Тут так добре пахне, — мовила я. — Я *обожаю* цей аромат.

Я не знаю, чи будуть сьогодні в крамниці клієнти, але ми з Алісою поведимося так, ніби її відкриття — це найкраще, що з нами сталося. Тому я не дуже переживаю, що клієнтів може не бути. Окрім того, Маршалл повинен зайти сьогодні, і моя мама збиралася завітати після роботи. Уже два клієнти. І це багато.

Аліса стисла мою руку, коли вхідні двері відчинилися. Раптом я трохи запанікувала, бо припустила, що щось може піти не так.

А потім на мене таки напала справжня паніка, тому що сталося дещо жахливе. *Неймовірно* жахливе. Мій перший клієнт — це не хто інший, як Райлі Кінкайд.

Він зупинився, коли двері зачинилися за ним, і став розглядати усе з подивом.

— Що? — вимовив він, роззираючись навколо. — Як вам це вдалося?

Він глянув на мене й Алісу.

— Це просто неймовірно. Неначе інша будівля!

Добре, можливо, я не маю нічого проти того, щоб він став першим клієнтом. Хлопець кілька хвилин ішов до прилавка, тому що безперервно торкався речей і розглядав усе навколо. Коли він нарешті підійшов до нас, Аліса вибігла з-за прилавка та обійняла його зі словами:

— Хіба ж тут не гарно?

Вона махнула рукою, вказуючи на мене.

— Це все її ідея. Вона продумала абсолютно все. Я просто допомагала виконувати брудну роботу.

Райлі розсміявся.

— А хіба твої навички пошуку зображень у «Pinterest» так і не стали в пригоді? Ні, у це важко повірити.

Я кивнула.

— Вона применшує свої заслуги. Якби не її навички, я б і половини із запланованого не реалізувала.

Райлі всміхнувся до мене — але мені здалося, що він устроїв ножа мені в груди, *аж так* стало боляче.

Він лягнув руками по прилавку й запитав:

— То що, я офіційно перший клієнт?

Аліса дала йому наш рекламний флаєр.

— Ти повинен хоча б щось придбати, щоб стати клієнтом.

Райлі глянув на флаєр, а потім поклав його назад, на прилавок. Він підійшов до однієї з вітрин та обрав вазу, повну фіолетових лілій.

— Я хочу ці, — сказав він, поставивши їх на прилавок.

Я всміхнулась. Мені стало цікаво, чи він зрозумів, що обрав лілії. *Це трохи іронічно.*

— Ти хочеш, щоб ми доставили їх кудись? — запитала Аліса.

— Ви навіть доставляєте?

— Ми з Алісою — ні, — відповіла я. — У нас є розсильний, який у разі потреби допоможе. Ми не були впевнені, чи він знадобиться нам сьогодні.

— Ти й справді купуєш ці квіти для дівчини? — запитала Аліса.

Вона, як і будь-яка сестра, любить пхати носа в братові справи. Але я спіймала себе на тому, що навіть ступила ближче до неї, аби почути його відповідь.

— Так, — відповів Райлі. Зустрівшись зі мною поглядом, він додав: — Не те, щоб я часто про неї думав. Майже ніколи.

Аліса схопила листівку й передала йому.

— Бідолашна дівчина. Ти ж такий придурок, — сказала вона братові, а тоді постукала пальцем по листівці. — Напиши своє повідомлення для неї на передньому боці, а на звороті — адресу, куди треба доставити квіти.

Я спостерігала за ним. Він нахилився над листівкою та написав усе, що належить, з обох боків. Я знаю, що не мала права, але ревнувала його.

— Ти прийдеш із цією дівчиною на вечірку з приводу мого дня народження в п'ятницю? — запитала в нього Аліса.

Я уважно стежила за його реакцією. Хлопець тільки похитав головою, не глянувши на сестру, і відповів:

— Ні. А ти йдеш, Лілі?

З його тону я не могла визначити, чи він сподівався, що я прийду, чи ні. Зважаючи на стрес, який він через мене пережив, думаю, він не дуже хотів бачити мене там.

— Я ще не вирішила.

— Вона обов'язково прийде, — промовила Аліса, відповівши за мене. Вона поглянула в мій бік, примруживши очі. — Ти будеш на моїй вечірці, хочеш ти цього чи ні. Якщо не прийдеш, я звільнюся.

Коли Райлі закінчив писати, він сховав листівку в конверт, прикріплений до букета. Аліса підрахувала вартість квітів, і він розплатився готівкою. Хлопець дивився на мене, поки рахував гроші.

— Лілі, ти знала, що, розпочинаючи новий бізнес, заведено вставляти в рамку перший зароблений долар?

Я кивнула. *Звичайно*, я знаю про цю традицію. Він *знає*, що я знаю. Він ніби дражнить мене тим, що саме його долар висітиме в рамці на стіні цієї крамниці доти, доки вона існуватиме. Я вже майже переконала Алісу повернути йому гроші, але бізнес є бізнес. Я не повинна вплутувати в це свою понижену гордість.

Отримавши чек, він постукав кулаком по прилавку, щоб привернути мою увагу. Злегка нахиливши голову, він широко всміхнувся й промовив:

— Вітаю, Лілі.

А тоді розвернувся й вийшов із крамниці. Щойно двері за ним зачинилися, Аліса схопила конверт.

— Кому, в біса, він надсилає квіти? — запитала вона, витягуючи листівку з конверта. — Райлі зазвичай не *надсилає* квітів.

Вона зачитала вголос напис на передньому боці листівки: — «Припини це».

Боже правий!

Якусь хвилину вона дивилася на картку, повторюючи ту фразу.

— «Припини це»? Що це, в біса, *означає*?

Я більше не можу цього слухати. Забравши в неї листівку, я перевернула її. Аліса нахилилася й разом зі мною прочитала напис на звороті.

— Він такий ідіот, — вимовила дівчина, усміхнувшись. — Написав адресу нашої квіткової крамниці на тильному боці. Вона забрала листівку в мене з рук.

Отакої.

Райлі щойно купив мені квіти. Не *які-небудь* квіти. Він купив мені букет лілій.

Аліса взяла свій телефон.

— Я напишу йому, що він облажався.

Вона надіслала повідомлення братові й засміялася, дивлячись на квіти:

— Як нейрохірург може бути таким *ідіотом*?

Я не могла приховати усмішку. Мені було легше від того, що Аліса дивилася на квіти, а не на мене, інакше вона б здогадалась, що відбувається насправді.

— Нехай постоять у моєму кабінеті, доки ми не дізнаємося, кому їх надіслати.

Я схопила вазу й швидко підхопилася з місця зі своїми квітами.

РОЗДІЛ 7

— Не нервуй, — сказав Девін.

— Я не нервую.

Він узяв мене під руку, проводячи до ліфта.

— Ні, ти нервуєш. Якщо ти ще вище натягнеш її на груди, то вкрай знівелюєш мету, з якою одягла цю маленьку чорну сукню.

Він узявся за ліф сукні й смикнув його вниз, а потім поліз до мого бюстгальтера.

— Девіне!

Я вдарила його по руці, і він розсміявся.

— Розслабся. Я торкався й до значно кращих грудей, ніж твої, Лілі. Я досі гей.

— Так, але, б'юся об заклад, ті груди належали комусь, із ким ти зависав частіше, ніж раз на півроку.

Хлопець засміявся.

— Так, але наполовину в цьому є й твоя вина. Це ти залишила нас напризволяще й заходилася гратися з квітами.

Девін був для мене найближчою людиною в маркетинговій фірмі, де я працювала. Але ми так і не стали друзями за межами офісу. Сьогодні в обід він зупинився біля квіткової крамниці, і Аліса вчепилася в нього мертвою хваткою. Вона благала Девіна прийти зі мною на вечірку, адже я не хотіла йти сама, а зрештою я також стала благодати його піти зі мною.

Пригладивши волосся долонями, я намагалася роздивитися себе в дзеркалах, якими були завішані стіни ліфта.

— Чому ти так нервуєш? — запитав він.

— Я не нервую. Просто ненавиджу ходити на вечірки, де я нікого не знаю.

Девін самовдоволено посміхнувся — так, ніби щось знав, і мовив:

— Як його звать?

Я стримано видихнула. *Невже я аж така передбачувана?*

— Райлі. Він нейрохірург. І просто шалено хоче переспати зі мною.

— Звідки ти знаєш, що він хоче з тобою переспати?

— Він буквально впав переді мною навколішки й попросив: «Прошу, Лілі! Прошу, переспи зі мною».

Девін здійняв брову.

— Він благав?

Я кивнула.

— Усе було не так зворушливо, як це видається тепер. Зазвичай він стриманіший.

Я почула сигнал ліфта про те, що двері от-от відчиняться. З коридору долинала музика.

Девін узяв мої обидві руки у свої й запитав:

— То який у нас план? Я повинен учинити так, щоб цей хлопець нервував?

Хитаючи головою, я відповіла:

— Ні. Це буде неправильно. Але... Під час кожної нашої зустрічі Райлі не втрачає нагоди сказати, що він сподівається більше ніколи мене не побачити. — Дещо скривившись, я повела далі: — Можливо, лише трохи? Зовсім-зовсім трохи?

Девін на мить стиснув щелепи й сказав:

— Вважай, що справу зроблено.

Коли ми виходили з ліфта, він обійняв мене за талію. У коридорі ми побачили тільки одні двері, тому пішли туди й натиснули на дзвінок.

— Чому тут більше нема дверей? — запитав мій супутник.

— Їй належить увесь верхній поверх.

Він засміявся.

— І вона працює *на тебе*? Чорт, твоє життя щодня стає цікавішим.

Коли двері трішки відчинилися, я дуже зрадїла, побачивши перед собою Алісу. З квартири позаду неї доносилися музика й сміх. В одній руці вона тримала бокал шампанського, а в другій — стек. Вона бачила, що я здивовано витрищилась на стек, тому закинула його на плече й схопила мене за руку.

— Це довга історія, — мовила вона, сміючись. — Заходьте, заходьте!

Іменинниця потягнула мене за собою, а я схопила руку Девіна, аби він теж не відставав. Аліса тягнула нас далі, крізь натовп гостей, аж доки ми не опинилися на іншому боці вітальні.

— Гей, — вигукнула вона, смикнувши Маршалла за руку.

Той озирнувся, усміхнувся мені й став обійматися. Я розглядала оселю: позаду Маршалла, навколо нас. Райлі ніде немає. *Можливо, мені пощастило і його сьогодні викликали на роботу.*

Чоловік Аліси потягнувся до Девінової руки й потиснув її.

— Привіт! Радий познайомитися!

Девін обійняв мене за талію й сказав, намагаючись перекричати музику:

— Я Девін. Сексуальний партнер Лілі!

Засміявшись, я штовхнула його ліктем у бік, промовивши йому на вухо:

— Це Маршалл. Не той хлопець. Але це гарна спроба.

Аліса взяла мою долоню й стала відводити мене від Девіна. Маршалл завів із ним розмову, а я простягнула до приятеля руку за своєю спиною, намагаючись показати, що мене від нього забирають.

— Ти впораєшся! — прокричав Девін мені вслід.

Я пройшла за Алісою в кухню, і вона вручила мені бокал шампанського.

— Випий, — мовила вона. — Ти це заслужила.

Я ковтнула шампанського, але не змогла насолодитися смаком, адже мій погляд був прикутий до величезної кухні з двома повноцінними кухонними поверхнями та холодильником, більшим за мою квартиру.

— Боже правий, — прошепотіла я. — Ти справді тут живеш?

Вона хихикнула, відповівши:

— Я знаю. І подумати тільки, мені навіть не треба було з ним одружуватися заради грошей. Коли я закохалася в Маршалла, у нього в кишені було сім баксів, а їздив він на «Ford Pinto».

— Хіба він не їздить на «Ford Pinto» дотепер?

Аліса зітхнула.

— Так. Але в нас дуже багато спогадів, пов'язаних із цією машиною. Дуже багато. — Підійнявши брови, вона сказала: — Тож... А Девін симпатичний.

— Дійсно, і напевно, йому більше подобається Маршалл, ніж я.

— Ой, лишенько, — вигукнула вона. — Яка халепка. А я взяла на себе роль свахи, коли запрошувала його на сьогоднішню вечірку.

Двері кухні відчинилися, і до нас приєднався Девін.

Він звернувся до Аліси:

— Твій чоловік шукає тебе.

І дівчина шмигнула до дверей, кружляючи й весь час хихикаючи.

— Вона мені дуже подобається, — сказав Девін.

— Аліса чудова, еге ж?

Він обіперся на кухонний стіл і мовив:

— Так, чудова. До речі, гадаю, я тільки-но зустрів твого Прохача.

Моє серце затріпотіло в грудях. Здається, прізвисько Нейрохірург більше йому личить. Я ще раз ковтнула шампанського.

— Звідки ти знаєш, що це той хлопець? Він тобі представився?

Девін похитав головою.

— Ні, але він чув, як Маршалл відрекомендував мене комусь як *кавалера Лілі*. Я думав, що він спопелить мене поглядом. Саме тому прийшов сюди. Я люблю тебе, але не хочу за тебе помирати.

Я розсміялась.

— Не переймайся. Гадаю, убивчий погляд, яким він тебе нагородив, насправді був усмішкою. У нього часто ці речі невіддільні.

Двері знову розчинилися. Я одразу залякла, але то був просто офіціант. Я зітхнула з полегшенням. Девін промовив «Лілі» так, ніби моє ім'я — символ розчарування.

— Що?

— У тебе такий вигляд, наче тебе зараз знудить, — зауважив хлопець, наче звинувачуючи мене. — Він і справді тобі подобається.

Я закотила очі. А потім опустила плечі та вдала, що плачу.

— Так, Девін. Справді. Але я *не хочу*, щоб він мені подобався.

Він узяв мій бокал і допив решту шампанського. Потім знову вхопив мене під руку.

— Ходімо розважатися, — запропонував Девін, витягаючи мене з кухні проти моєї волі.

У квартирі ще побільшало людей. На вечірку прийшла, мабуть, понад сотня гостей. Я навіть не впевнена, що маю таку кількість знайомих.

Ми ходили по кімнаті й розмовляли. Насправді я стояла позаду Девіна, доки він спілкувався. У нього тут є спільні знайомі з кожним з-поміж тих, з ким він уже встиг познайомитися; десь за півгодини, відколи супроводжувала його тут, я переконалася, що він вів якусь власну гру: хотів знайти спільних знайомих з усіма, хто був на вечірці. Увесь час, що я розважалася з Девіном, моя увага була частково прикута до нього, а частково — до залу, у якому я шукала Райлі. Я ніде його не бачила й уже задумалася, чи справді Девін бачив Райлі.

— Ой, дивно, — промовила жінка. — Як ви думаєте, що це?

Я підвела погляд угору й побачила, що вона дивиться на витвір мистецтва на стіні. Це скидалося на фотографію, яку розірвали на шматочки просто на полотні. Я нахилила голову, щоб розглянути уважно. Жінка задерла ніс і мовила:

— Не знаю, навіщо комусь перетворювати цю фотографію на картину. Вона жахлива. Зображення таке розмите, навіть неможливо зрозуміти, що це.

Роздратована, вона пішла далі. Я видихнула з полегшенням. Мені теж картина здалася трохи дивною, але хто я така, щоб засуджувати Алісин смак?

— Як тобі?

Його голос низький і глибокий. *Просто* за мною. Я швиденько заплющила очі й плавно вдихнула, перш ніж тишенько видихнути, — сподівалася, що він не помітить, як його голос на мене впливає.

— Мені подобається. Я не зовсім розумію, що тут зображено, але мені цікаво. У твоєї сестри гарний смак.

Він обійшов мене й зупинився поруч, дивлячись на мене. Тоді ступив ще ближче, поки не опинився так близько, що торкнувся моєї руки.

— Ти прийшла з кавалером?

Він поставив запитання так, наче це було щось неважливе, але я знаю, що це не так. Коли я не відповіла, він нахилився й прошепотів мені на вухо. Повторив свої слова, але вони більше не звучали як запитання.

— Ти прийшла з кавалером.

Я знайшла в собі сміливість глянути на нього й одразу пошкодувала про це. Він одягнений у чорний костюм, тож цей образ цілковито протилежний до того, майже дитячого, що його він мав у медичному костюмі.

Проковтнувши грудку, яка неочікувано виникла в горлі, я сказала:

— А що, мені не можна було прийти з кавалером?

Я відвернулась від нього й знову подивилась на фотографію, що висіла на стіні.

— Хотіла полегшити тобі життя. Розумієш. Просто хочу *припинити це*.

Він самовдоволено посміхнувся й допив вино з бокала.

— Це так *дбайливо* з твого боку, Лілі.

Райлі кинув порожній бокал у відро для сміття, яке стояло в кутку кімнати. Влучив. Бокал ушент розбився, стукнувшись об дно порожнього відра. Я озирнулася навколо, але ніхто не помітив того, що тільки-но сталося. Коли я знову перевела очі на Райлі, він уже дійшов до середини коридору. Він зник в одній із кімнат, а я стояла й дивилась на картину.

І тільки тоді я збагнула, що це.

Зображення розмите, тому спочатку було важко зрозуміти. Але я впізнала б те волосся будь-де. Це моє волосся. Його важко не впізнати, як і стілець, укритий стійким до морської води полімером, на якому я лежу. *Це фотографія, яку він зняв на даху тієї ночі, коли ми познайомилися*. Він, напевно, спеціально розмив і викривив зображення, щоб ніхто не розібрав, що це. Я торкнулась рукою шиї, бо здалося, що в мене закипає кров. *Стало страшенно спекотно*.

Поряд опинилася Аліса. Поглянувши на картину, вона промовила:

— Дивно, чи не так?

Я провела долонею в ділянці своїх грудей, зауваживши:

— Тут страшенно спекотно. Тобі не здається?

Вона роззирнулася.

— Хіба? Я не помітила. Але я трішки п'яна. Скажу Маршаллові, щоб увімкнув кондиціонер.

Аліса знову зникла. А я далі роздивлялася фотографію. І що більше я дивилась, то більше сердилась. Чоловік повісив мою фотографію у квартирі. Він купив мені квіти. Він незадоволений тим, що я прийшла з кавалером на вечірку його сестри. Він поводитьсь так, наче в нас із ним якісь стосунки, але ми навіть не цілувалися!

Я раптом осягнула все це. Мене переповнювали злість... роздратування... Не останню роль відіграв наполовину

випитий бокал шампанського. Я така сердита, що навіть не можу адекватно мислити. Якщо цей хлопець так шалено хотів зі мною переспати... то не слід було засинати! Якщо він не хоче подобатися мені, то нехай не надсилає квітів! Він не повинен розвішувати мої зашифровані фотографії у своєму помешканні!

Усе, чого я потребую, — це свіже повітря. Я потребую свіжого повітря. На щастя, я знаю, куди піти.

Через якісь хвилини я вже вибігала через двері, що ведуть на дах.

Там були гості. Троє з них сиділи на садових стільцях. Проминувши їх, я подалася до карниза, звідки розгортався гарний краєвид, і перекинулась через поруччя. Я кілька разів глибоко вдихнула й спробувала заспокоїтись. Хотіла спуститися вниз і сказати йому, щоб вирішував уже, в біса, хоч щось, але перед цим мені треба опанувати себе.

Повітря було холодне, і чомусь я звинувачувала в цьому Райлі. Сьогодні він у всьому винен. *Геть у всьому*. Війни, голод, стрілянини — усе так чи інакше пов'язано з Райлі.

— Залиште нас на декілька хвилин, будь ласка.

Я обернулась і побачила, що Райлі стояв біля гостей. Троє з них одразу кивнули та встали, щоб ми могли побути наодинці.

Я здійняла руку й сказала:

— Зачекайте. — Але ніхто з гостей навіть не глянув на мене. — Це не обов'язково. Справді! Ви не повинні йти.

Райлі стояв, засунувши руки в кишені.

Один хлопець пробурмотів:

— Усе гаразд. Ми не проти.

Вони стали спускатися сходами вниз. Закотивши очі, я розвернулась до поруччя.

Ми залишилися з Райлі вдвох.

— Усі завжди виконують те, що ти їм кажеш? — запитала я роздратовано.

Він не відповів. Я почула його кроки — повільні та обережні, він наближався до мене. Моє серце билося так, наче

я була на швидкому побаченні¹. Я знову провела рукою по грудях.

— Лілі.

Я почула його голос позаду. Розвернувшись, обома руками схопилась за поруччя. Його погляд зупинився на моєму декольте. Я підтягнула ліф сукні так, щоб він цього не помітив, і знову схопилась за поруччя. Він розсміявся й підійшов іще ближче. Майже торкнувся до мене. Усі думки переплутались. Це жалюгідно. Я жалюгідна.

— Мені здається, ти хочеш мені багато чого сказати, — мовив Райлі. — Тому даю тобі можливість розповісти голу правду.

— О! — озвалася я, сміючись. — Ти впевнений, що хочеш її почути?

Він кивнув, а я підготувалась до виголошення своєї промови. Я штовхнула його в груди, обійшла його, щоб він опинився біля поруччя.

— Я не можу сказати тобі того, що ти *хочеш*, Райлі! Щоразу, коли мені стає на тебе начхати, ти неочікувано з'являєшся на горизонті! Ти з'являєшся в мене на роботі, ти з'являєшся на порозі моєї квартири, ти з'являєшся на вечірках, ти...

— Я тут живу, — сказав він у своє виправдання стосовно останнього зауваження.

Це ще більше мене розсердило. Я стисла кулаки.

— О Господи! Як же ти мене бісиш! Ти хочеш мене чи *ні*?

Він випрямився й ступив крок мені назустріч.

— Ох, я хочу тебе, Лілі. Можеш у цьому не сумніватися. Просто *не хочу* тебе хотіти.

Я зітхнула всім тілом. Частково через розчарування й частково через те, що його слова змусили мене тремтіти. І я ненавиджу, що він змушує мене переживати такі емоції.

¹ Від *англ.* speed-date — вечірка, яку організують у форматі бліц-знайомств: за одну годину кожен чоловік і кожна жінка знайомляться з різними партнерами під час побачення тривалістю всього п'ять хвилин.

Я похитала головою.

— Ти все одно не розумієш, чи не так? — промовила я м'якшим голосом. Я була така розчарована, що навіть не могла кричати на нього.

— Ти подобаєшся мені, Райлі. І знати, що ти хочеш провести зі мною тільки одну ніч, — дуже, *дуже* сумно. Можливо, ще кілька місяців тому я змогла б просто переспати з тобою. Ти зник би з мого життя, а я спокійно жила б далі. Але минуло вже забагато часу. Ти надто довго чекав. Велика частина мене вже зацікавилась тобою. Тому, будь ласка, припини фліртувати зі мною. Припини вішати мої фотографії в себе вдома. І припини надсилати мені квіти. Тому що так чинити — просто *неправильно*, Райлі. Твої дії завдають мені болю.

Мені не вистачало повітря, я була виснажена й ладна піти. Він дивився на мене мовчки. З поваги до нього я дала йому трішки часу, щоб він міг сказати щось у своє виправдання. Але він мовчав. Райлі просто розвернувся до мене спиною, перехилився через поруччя й дивився на вулицю. У мене склалося враження, що він не чув жодного мого слова.

Я пішла по даху й відчинила двері, очікуючи, що він вигукне моє ім'я й попросить мене залишитися. І, подолавши весь шлях назад, до квартири, я втратила остаточну надію, що це станеться. Я проштовхнулася крізь натовп та обійшла три кімнати, аж поки знайшла Девіна. Коли він побачив вираз мого обличчя, просто кивнув і став пробиратися крізь юрбу до мене.

— Ідемо додому? — запитав він, беручи мене під руку.

Я кивнула.

— Так. І негайно.

Ми знайшли Алісу у вітальні. Я попрощалася з нею й Маршаллом, виправдовуючись, що дуже стомилась протягом тижня через відкриття крамниці й хочу виспатися перед завтрашнім робочим днем. Аліса обійняла мене й провела до виходу.

— Я повернуся на роботу в понеділок, — сказала вона, поцілувавши мене в щоку.

— З днем народження, — привітала її я.

Девін відчинив двері, але, якраз коли ми вийшли в коридор, я почула, як хтось вигукнув моє ім'я.

Обернувшись, я побачила, як Райлі пробирався через натовп з іншого кінця кімнати.

— Лілі, зачекай! — прокричав він, прямуючи в мій бік.

Я не могла опанувати себе. Він ішов швидко, обходячи людей та дедалі більше нервуючи, коли хтось траплявся на його шляху. Нарешті виринув із натовпу, і ми зустрілися поглядами. Наближаючись, він не зводив із мене очей. Не уповільнив ходу. Алісі довелося відступити, бо він підійшов безпосередньо до мене. Спочатку я подумала, що він мене поцілує або виправдовуватиметься у відповідь на те, що я сказала йому на даху. Але він утнув таке, до чого я взагалі не була готова. Він узяв мене на руки.

— Райлі! — викрикнула я, обхопивши його за шию й боячись, що він мене не втримає. — Опустити мене негайно!

Однією рукою він схопив мене під ноги, а другою — тримав спину.

— Мені треба позичити Лілі на одну ніч, — сказав він, звертаючись до Девіна. — Ти не проти?

Я дивилася на приятеля і, витріщивши на нього очі, хитала головою.

Девін лише всміхнувся й сказав:

— Та будь ласка.

Зрадник!

Райлі розвернувся й попрямував назад, у вітальню. Я зиркнула на Алісу, коли він проносив мене повз неї. Вона втупилася в нас очима від здивування.

— Я вб'ю твого брата! — крикнула я їй.

На нас витріщалися всі гості, що були в кімнаті. Було так соромно, що я притулилася обличчям до грудей Райлі, поки він проходив по коридору до своєї кімнати. Щойно двері за нами зачинилися, він відпустив мене. Я стояла на порозі спальні. Відразу закричала на нього, намагаючись відштовхнути його, аби піти, але він повернув мене спиною

до дверей і штовхнув ближче до них, схопивши за зап'ястки. Він притиснув мої руки до стіни в мене над головою й промовив:

— Лілі?

Він пильно дивився на мене. Я перестала пручатися й затамувала дух. Його груди притиснулися до моїх. Я впиралася спиною у двері. А потім він наблизив до мене свої теплі губи, поволі притуляючись до моїх.

Незважаючи на ту силу, з якою він мене цілував, його губи на дотик були подібні до шовку. Я була шокована тим стогоном, який видало моє тіло. Та ще більше я була шокована тим, що розтулила губи, прагнучи від Райлі більшого. Його язик злегка торкнувся мого. Він відпустив мої зап'ястки, щоб торкнутися обличчя. Цілунок стали глибшими. Я схопила Райлі за волосся, притягуючи ближче до себе й відчуваючи його доторки всім тілом.

Наші стогони та віддихи перемішалися, тому що поцілунок наблизили нас до межі, а наші тіла прагнули більшого: того, чого губи не були здатні дати. Я відчувала, як його руки опускалися щодалі нижче й нарешті торкнулися моїх ніг. Райлі підняв мене над підлогою, і я обхопила його ногами.

Господи, а цей хлопець уміє цілуватися. Мені здавалося, що до поцілунок він ставився так само серйозно, як і до своєї професії. Він узявся нести мене від дверей, коли я зрозуміла, що його губи й справді багато на що здатні. Але чого він не зміг ними зробити — це відповісти на все, що я сказала йому нагорі.

Я зрозуміла, що здалася. Я давала йому те, чого він хотів: стосунки на одну ніч. А це найбільше, на що він тоді заслуговував.

Я відтягнула від нього свої губи й штовхнула хлопця в плечі.

— Опустити мене!

Він рухався далі в напрямку ліжка, тому я повторила свої слова:

— Райлі, опусти мене негайно.

Він зупинився, і я стала на підлогу. Я змушена була трохи відійти й відвернутися, щоб зібратися з думками. Я не могла дивитися на нього, бо досі відчувала його губи на собі.

Я відчула, що він обійняв мене за талію й опустив голову на моє плече.

— Вибач, — прошепотів він. Райлі розвернув мене, підніс руку до мого обличчя й провів великим пальцем по щоці. — Тепер моя черга. Ти не проти?

Я не відреагувала на його дотик. Стояла, схрестивши руки на грудях, і чекала, поки він виговориться.

— Я роздрукував твою світлину наступного дня після того, як сфотографував тебе, — сказав він. — Вона вже декілька місяців висить у моїй квартирі. Просто ти найгарніша жінка, яку я коли-небудь бачив, і я хотів дивитися на тебе щодня.

Ого.

— А тієї ночі, коли я з'явився на порозі твоєї квартири? Я пішов шукати тебе, тому що ніхто до тебе не проникав так глибоко в мої думки. Я ніяк не міг тебе забути. Не знав, як із цим жити. А квіти цього тижня я надіслав, тому що дуже, дуже пишаюся тобою, адже ти не зрадила свою мрію. Але якби я надіслав тобі квіти щоразу, коли мені цього хочеться, у тебе вдома не залишилося б вільного місця. Ось як часто я про тебе думаю. І — так, Лілі. Ти маєш рацію. Я роблю тобі боляче, але *мені* також боляче. І до сьогодні... Я не розумів чому.

Я не мала уявлення, звідки в мене з'явилися сили говорити після такого.

— Чому тобі боляче?

Він притиснувся своїм чолом до мого та сказав:

— Тому що. Я не тямлю, що роблю. Ти змушуєш мене хотіти стати іншою людиною, але раптом я не знаю, як бути тим, хто тобі потрібен? Це все нове для мене, і я прагну тобі довести, що хочу тебе набагато більше, ніж на одну ніч.

Він здавався дуже вразливим. Я хотіла вірити його щирому погляду. Але від моменту нашої зустрічі він був таким непохитним та не раз наголошував, що ми хочемо різного.

І я боялася, що віддамся йому, а потім він просто зникне з мого життя.

— Як мені довести свою щирість, Лілі? Скажи мені, і я все зроблю.

Я не знала. Я заледве знала цього хлопця. Однак я знала його достатньо, щоб зрозуміти, що одного сексу з ним мені буде недостатньо. Але як мені бути певною, що секс — це не єдине, чого він від мене хоче?

Мої очі були прикуті до нього.

— Не кохайся зі мною.

Деякий час він дивився на мене, абсолютно не розуміючи моїх слів. Але потім закивав головою так, ніби нарешті зрозумів, про що я попросила.

— Добре, — сказав він, так само киваючи. — Добре. Я не кохатимуся з тобою, Лілі Блум.

Він обійшов мене, прямуючи до дверей, а потім замкнув їх. Він вимкнув світло, залишивши ввімкненою лише лампу, потім зняв сорочку й підійшов до мене.

— Що ти робиш?

Він кинув сорочку на стілець, тоді зняв черевики.

— Ми спатимемо.

Я подивилась на його ліжко. Потім на нього.

— Просто зараз?

Він кивнув і підійшов до мене. Одним швидким рухом зняв із мене сукню, потягнувши її через голову. Я стояла в його спальні в ліфчику і трусиках. Я прикрилась руками, але він навіть не глянув у мій бік. Потягнув мене до ліжка й підняв ковдру так, щоб я змогла залізти. Обійшовши ліжко з іншого боку, він сказав:

— Наче до цього ми не спали в одному ліжку, без сексу. Це ж щонайпростіше.

Я розсміялась. Він потягнувся до комода й поставив телефон на зарядку. Я скористалась моментом, щоб оглянути його спальню. Звичайно, це не одна з тих кімнат, до яких я звикла. Тут могли б поміститися три мої спальні. Біля стіни навпроти стояли канапа й стілець, повернутий до

телевізора. Там навіть був повноцінний кабінет, наче за межами спальні, з цілою бібліотекою — шафи були заввишки від підлоги до стелі. Я ще намагалася розглянути все навколо себе, коли згасло світло.

— Твоя сестра *справді* *заможна*, — мовила я, відчуваючи, як він накриває нас ковдрами. — Що, в біса, вона робить з десятьма баксами, які я плачу їй? Підтирає ними зад?

Він розсміявся та взяв мене за руку, просуваючи свої пальці кризь мої.

— Вона, певно, навіть не одержує ту готівку по чеку, — сказав Райлі. — Ти перевіряла?

Ні. І тепер мені цікаво.

— На добраніч, Лілі, — додав він.

Я не могла стримувати усмішку, тому що ситуація була безглузда. І водночас чудова.

— На добраніч, Райлі.

* * *

Мені здається, я заблукала.

Усе було таким білим і таким чистим, що аж засліплювало. Я проминула одну з віталень, шукаючи кухню. Я геть не розуміла, де моя сукня, тому одягнула одну із сорочок Райлі. Завдовжки вона майже сягала колін, і мені стало цікаво: невже йому доводилося купувати більші за розміром сорочки, щоб вони належним чином облягали його руки?

У цій квартирі було забагато вікон і сонячного проміння. Я була змушена прикрити очі й вирушити на пошуки кави.

Я ввійшла у двері кухні й знайшла кавоварку.

Дякувати Богу.

Натиснувши кнопку, я взялася шукати чашку, аж раптом почула, що двері кухні відчинилися. Я озирнулася й полегшено зітхнула, побачивши Алісу, яка, як виявилось, не завжди має ідеальний макіяж та прикраси. Її волосся було зав'язане в безладний пучок, а туш розтеклася по щоках. Вона вказала на кавоварку.

— Мені теж знадобиться трохи оцього.

Аліса підійшла ближче до барної стійки й трохи схилилась над нею.

— Можна дещо запитати? — промовила я.

У неї ледве вистачило сил кивнути.

Я провела рукою в повітрі, вказуючи на кухню.

— Як це сталося? Як у твоєму домі не залишилось жодної плями в проміжку часу між учорашньою вечіркою і сьогоднішнім ранком? Ти що, не лягала спати й прибирала?

— У нас працюють люди, які це роблять, — відповіла вона, засміявшись.

— Люди?

Вона кивнула.

— Так. У нас працюють люди, які виконують усю роботу, — відповіла дівчина. — Ти будеш здивована. Подумай про що завгодно. Про будь-що. Для цього в нас також знайдуться люди.

— Покупки?

— Люди, — мовила вона.

— Декор на Різдво?

Вона кивнула.

— Для цього також є люди.

— А як щодо подарунків на день народження? Наприклад, для членів сім'ї?

Вона широко всміхнулася.

— Так. *Люди*. Кожен член моєї родини отримує подарунок та листівку на кожне свято. А мені для цього не треба нічого робити.

Я похитала головою.

— Нічого собі. А давно ви такі заможні?

— Три роки, — відповіла вона. — Маршалл продав декілька розроблених ним додатків компанії «Apple» за шалені гроші. Що шість місяців він розробляє оновлення й також їх продає.

Кава повільно закапала, тому я підставила свою чашку.

— Тобі налити? — запитала я. — Чи, може, у тебе й для цього є люди?

Вона засміялась.

— Так. У мене є ти. І додай, будь ласка, цукру.

Я перемішала цукор і передала їй чашку. Потім налила собі. На якусь мить, доки я додавала собі в каву вершки, запала тиша. Я чекала, що вона запитає про нас із Райлі. Ця розмова була неминучою.

— Ми можемо просто забути про цю дивакувату ситуацію? — запитала вона.

Я зітхнула з полегшенням.

— Так, будь ласка. Ненавиджу такі моменти.

Поглянувши на неї, я відпила кави. Аліса присіла поряд і схопилась за стільницю.

— Як це *сталося*?

Я похитала головою, намагаючись стримати усмішку закоханої дівчини. Я не хотіла, щоб вона думала, що я слабка або дурна, тому що віддалась йому.

— Ми зустрілися ще до того, як я познайомилася з тобою.

Нахиливши голову, дівчина мовила:

— Чекай. До того, як ми познайомились *ближче* чи зустрілись *узагалі*?

— Узагалі, — відповіла я. — Ми з ним зустрілися однієї ночі, десь за півроку до нашого знайомства з тобою.

— Однієї ночі? — повторила вона мої слова. — У вас... були стосунки на одну ніч?

— Ні, — заперечила я. — Ні, ми навіть не цілувалися до минулого вечора. Я не знаю, я не можу пояснити. Ми просто дуже довгий час фліртували одне з одним, і нарешті минулої ночі цей флірт переріс у дещо більше. Оце й усе.

Вона знову взяла чашку з кавою й повільно відпила. Аліса втупилася поглядом у підлогу, і я помітила, що вона трішки засмутилася.

— Алісо? Ти ж не сердишся на мене?

Дівчина одразу похитала головою.

— Ні, Лілі. Просто я... — Вона знову поставила чашку з кавою на стіл. — Просто я знаю свого брата. І люблю його. Справді люблю. Але...

— Але що?

Ми з Алісою зирнули в тому напрямку, звідки лунав голос. Райлі стояв у дверях, схрестивши руки на грудях. Він був одягнений у сірі спортивні штани, які ледь трималися на його стегнах. Без сорочки. *Це вбрання міститься на одній зі сторінок каталога, який я створила у своїй уяві.*

Райлі штовхнув двері й зайшов у кухню. Він ступив до мене та забрав чашку в мене з рук. Нахилившись, поцілував мене в чоло, а потім ковтнув кави й схилився над столом.

— Я не хотів перебивати тебе, — сказав він, звертаючись до Аліси. — Будь ласка, ведіть далі свою розмову.

Аліса закотила очі.

— Припини.

Він віддав мені чашку й розвернувся, щоб узяти собі. І став наливати каву з кавоварки.

— Мені здалося, що ти збиралася про щось попередити Лілі. Цікаво, що ти збиралася їй сказати.

Аліса скочила з-за столу й понесла чашку до раковини.

— Лілі — моя подруга, Райлі. А коли мова заходить про стосунки, твоя репутація не надто хороша.

Вона помила чашку, а тоді обіперлася об мийку, повернувшись до нас обличчям.

— Як її *подруга* я маю право розповісти свою думку про хлопців, з якими вона зустрічається. Саме *так* чинять справжні подруги.

Раптом мені стало незручно, адже напруження між ними зростало. Райлі навіть не ковтнув кави зі своєї чашки. Підійшов до Аліси й вилив усе в мийку. Він стояв навпроти, але вона й не глянула на нього.

— Ну, як твій *брат* я б радів, якби ти більше вірила в мене. Саме так чинять *сестри*.

Він вийшов із кухні, залишивши двері відчиненими. Щойно він зник, Аліса глибоко вдихнула. Вона похитала головою та обхопила обличчя руками.

— Вибач за це, — мовила вона, видавивши із себе посмішку. — Мені треба в душ.

— Тобі для цього потрібні люди?

Розсміявшись, Аліса теж вийшла з кухні. Я помила свою чашку в раковині й повернулася до кімнати Райлі. Коли я відчинила двері, він сидів на канапі й переглядав щось у телефоні. Він не скинув на мене очей, щойно я ввійшла, і на якусь мить я подумала, що він злий на мене. Але потім він відклав телефон і відкинувся на спинку канапи.

— Ходи-но сюди, — сказав він.

Хлопець узяв мене за руки й притягнув до себе. Я сіла йому на коліна, лицем до нього. Він наблизився до моїх вуст і палко мене поцілував. Я не могла не припустити: можливо, таким чином він хоче довести, що його сестра помиляється.

Райлі припинив мене цілувати й повільно глянув на моє тіло.

— Ти подобаєшся мені в моєму одязі.

Я всміхнулась.

— Я мушу збиратися на роботу, тому, на жаль, не можу більше в ньому ходити.

Він прибрав кілька пасом волосся з мого обличчя, говорячи:

— У мене скоро важлива операція. Мені треба підготуватися. Тож ми, мабуть, не побачимось декілька днів.

Я намагалася приховати своє розчарування, але мені слід звикнути до такого, якщо він справді хоче спробувати побудувати зі мною стосунки. Він уже попереджав мене, що забагато працює.

— Я теж буду дуже зайнята. Офіційне відкриття у п'ятницю.

Він сказав:

— О, до п'ятниці ми ще зустрінемось. Обіцяю.

Цього разу я вирішила не приховувати своєї усмішки.

— Добре.

Він знову торкнувся моїх губ. Тепер він цілував мене приблизно хвилину. Він став опускати мене на канапу, а потім вислизнув, промовивши:

— Ні. Ти занадто сильно мені подобаєшся. Я не можу просто цілуватися з тобою.

Я лежала на канапі й дивилась, як він одягався на роботу. Мені на втіху він одягнувся в медичний костюм.

РОЗДІЛ 8

— Нам треба поговорити, — сказала Люсі.

Вона сиділа на канапі. Я помітила, що в неї на щоках розмазана туш.

Чорт!

Я кинула на підлогу свою сумку й підбігла до сусідки. Щойно я сіла біля неї, вона заплакала.

— Що сталося? Алекс тебе покинув?

Вона похитала головою, і я не на жарт перелякалась. *Господи, будь ласка, тільки не рак.* Вона схопила мене за руку й нарешті я побачила.

— Люсі! Ти заручена?

Вона кивнула.

— Вибач. Я знаю, що за угодою повинна жити тут іще півроку, але він хоче, щоб я до нього переїхала.

Десь хвилинку я дивилася на неї. *Через це вона плакала? Через те, що хотіла розірвати контракт про оренду?* Вона схопила серветку й заходилася витирати очі.

— Я жахливо почуваюся, Лілі. Ти зостанешся зовсім сама. Я переїду, і в тебе нікого не залишиться.

Що за...

— Люсі? Ем-м... Зі мною все буде гаразд. Повір.

Вона глянула на мене. Її очі світилися надією.

— Справді?

Чому в неї склалося таке враження? Я знову кивнула.

— Так. Я не серджуся, навпаки, я рада за тебе.

Вона простягнула свої руки та обійняла мене.

— О, дякую, Лілі!

І стала посміюватися між нападами сліз. Відпустивши мене зі своїх обіймів, Люсі підскочила й сказала:

— Я повинна розповісти Алексові! Він боявся, що ти не дозволиш мені розірвати контракт про оренду.

Вона схопила сумку, черевики й зникла за вхідними дверима.

Я відкинулась на канапу й подивилась на стелю. *Невже вона щойно розіграла переді мною виставу?*

Я засміялася, тому що до цієї миті не розуміла, як сильно я хочу жити сама. *Ціла квартира буде моя!*

А що навіть краще — коли я все-таки вирішу переспати з Райлі, ми зможемо постійно робити це тут, не переймаючись, що нас хтось почує.

Востаннє я говорила з Райлі, коли пішла з його квартири в суботу. Ми домовились про випробувальний термін. Наразі ніяких зобов'язань. Просто пробні стосунки, щоб ми зрозуміли, чи нам це потрібно. Нині вечір понеділка, і я дещо розчарована, що Райлі досі не зателефонував. Я дала йому свій номер телефону до того, як ми попрощалися в суботу. Особисто я не знала правил листування в повідомленнях під час випробувального терміну.

Однак я все одно не збиралась писати йому першою.

Замість цього я вирішила витратити час на спогади про підлітковий страх та Еллен Дедженерес. Я вирішила не чекати, доки хлопець, з яким я навіть не спала, стане до мене залицятися.

Але я не знаю, чому вирішила, що читання про мого першого хлопця допоможе мені відволіктися від думок про хлопця, з яким я не сплю.

Люба Еллен,

Мого прадідуся звали Елліс. Усе своє життя я думала, що це надзвичайно круте ім'я для людини такого поважного віку. Після його смерті я прочитала некролог. Ти уявляєш, що Елліс — це навіть не справжнє ім'я. Його справжнє ім'я — Леві Семпсон, а я навіть уявлення про це не мала.

Я запитала в бабусі, звідки взялося ім'я Елліс. Вона відповіла, що його ініціали Л. С. і всі дуже довго називали дідуся за

ними. Це ім'я прив'язалося до нього. Саме тому всі навколо називали його Елліс.

Щойно я дивилася на твоє ім'я, тому згадала про прадідуся. Еллен. Це хоча б твоє справжнє ім'я? Ти могла б бути, як мій прадід, та використовувати свої ініціали як маску.

Л. Н.

Я думаю про тебе, «Еллен».

Якщо вже говорити про те, кого як звать, тобі не здається, що Атлас — дивне ім'я? Воно ж дивне, чи не так?

Учора, коли ми дивилися разом твоє шоу, я запитала, звідки в нього таке ім'я. Він сказав, що не знає. Не подумавши, я сказала йому, що він повинен запитати у своєї мами, чому вона його так назвала.

Атлас просто подивився на мене хвилинку, а потім сказав: — Для цього вже занадто пізно.

Не знаю, що він мав на увазі. Не знаю, чи його мама померла, чи вона віддала його на всиновлення. Ми дружили лише декілька тижнів, а я й досі до пуття нічого про нього не знаю. Не знаю, чому він став безхатьком. Я просто запитала, але невпевнена, що він уже мені довіряє. Здається, Атласові важко довіряти людям, але я його за це не засуджую.

Я хвилююся за нього. Цього тижня на вулиці значно похолоднішало, і очікується, що наступного тижня буде ще холодніше. Якщо в Атласа немає електрики, це означає, що не буде й опалення. Я сподіваюся, що в нього хоча б є ковдри. Ти уявляєш, як жахливо я почуватимусь, якщо він замерзне на смерть? Дуже-дуже жахливо, Еллен.

Цього тижня я знайду якісь ковдри й передам йому.

Лілі

Люба Еллен,

Скоро випаде сніг, тому я вирішила зібрати врожай у своєму саду. Я вже зірвала редиску й тому хотіла удобрити землю мульчею та компостом, щоб це не забрало багато часу, проте Атлас наполіг, що допоможе мені.

Він поставив багато запитань про садівництво, і мене потішило, що він цікавиться моїми інтересами. Я показала йому, як укладати компост та мульчу, накриваючи землю так, щоб сніг їй не зашкодив. Мій сад маленький порівняно з багатьма іншими. Приблизно десять на дванадцять футів¹. Саме таку площу тато дозволив використовувати на задньому подвір'ї.

Атлас накрив увесь сад, доки я сиділа на траві по-турецьки й спостерігала за ним. Я не лінувалась, просто він захотів зробити все сам. Мені здається, що він працююватий. Я подумала, що клопоти, можливо, дозволяють йому забути багато про що і саме через це він постійно намагається мені допомагати.

Закінчивши працювати, Атлас підійшов, усівся поруч зі мною на траві й запитав:

— Що спонукало тебе вирощувати рослини?

Я глянула на хлопця. Він теж сидів по-турецьки й зацікавлено на мене дивився. Тієї миті я зрозуміла, що він, напевно, найкращий друг, який у мене коли-небудь був, а ми ледве знаємо одне одного. У мене є друзі в школі, але мені не дозволено приводити їх додому з очевидних причин. Моя мама постійно переживає, що тато втне щось і містом поширяться плітки про його характер. Я також нечасто ходжу в гості до когось, але не знаю чому. Можливо, мій тато не хоче, щоб я ходила до інших дітей, тому що думає, що я побачу, як справді хороший чоловік повинен ставитися до своєї дружини. Він, певно, хоче, аби я вірила, що його ставлення до мами — нормальне явище.

Атлас став першим моїм другом, який зайшов до мене в будинок. Він також перший друг, який знає, як сильно я люблю садівництво. А тепер він ще й перший друг, який запитав, чому я садівникую.

Нахилившись, я висмикнула бур'янець і стала відривати від нього маленькі шматочки, роздумуючи над запитанням Атласа.

— Коли мені було десять, моя мама оформила для мене передплату на веб-сайті «Насіння без назви», — повела я своєю розповідь. — Щомісяця я отримувала поштою немаркований

¹ Один фут дорівнює 30,5 сантиметра.

пакетик насіння з інструкціями щодо того, як його висаджувати та як про нього піклуватися. Я не знала, що вирощую, доки рослини не сходили. Щодня після школи я бігла на задне подвір'я, щоб побачити, наскільки вони проросли. У мене було щось таке, чого я із задоволенням очікувала. Рослини, які виростили, були для мене чимось на кшталт винагород.

Я відчувала, що Атлас пильно дивиться на мене, а потім він запитав:

— Винагород за що?

Знизавши плечима, я відповіла:

— За правильну любов до рослин. Рослини винагороджують тебе відповідно до тієї кількості любові, яку ти до них виявляєш. Якщо ти жорстокий з ними або нехтуєш ними, вони нічого тобі не дають. Та якщо ти дбаєш про них належним чином і любиш їх, вони винагороджують тебе дарами: овочами, фруктами або квітами.

Я поглянула на бур'янець, який розривала руками. Від нього залишилось менше дюйма. Зім'явши травину між пальцями, я викинула її.

Не хотіла дивитися на Атласа, адже відчувала, що він досі дивиться на мене. Тому замість нього я дивилася на свій сад, укритий мульчею.

— Ми дуже схожі, — сказав він.

Я глянула йому у вічі.

— Ти і я?

Він похитав головою.

— Ні. Рослини і люди. Рослини слід любити належним чином, щоб вони вижили. Те саме стосується й людей. Ми покладаємося на своїх батьків від народження. Ми думаємо, що їхня любов даватиме нам стимул до життя. І якщо батьки любитимуть нас як належить, урешті-решт ми станемо кращими. А якщо нами нехтують...

Він заговорив тихіше. Майже сумно. Витер руки об коліна, намагаючись хоча б трішки позбутися бруду.

— Якщо нами нехтують, ми стаємо безхатьками, нездатними здійснити нічого значущого.

Мені здалося, що моє серце перетворилося на мульчу, якою ми тільки-но вкрили сад. Я не знала, що сказати на це. Невже він справді так про себе думає?

Здалося, що він збирається встати, але перш ніж він устиг це зробити, я вимовила його ім'я.

Він знову сів на траву. Я вказала на ряд дерев, які росли вздовж паркана, ліворуч у саду.

— Бачиш те дерево, ось там?

У середині ряду ріс дуб, який був вищий за інші дерева.

Атлас подивився на нього, ретельно оглядаючи згори вниз.

— Те дерево росте саме собою, — мовила я. — Багатьом рослинам не потрібна надзвичайна турбота для того, щоб вижити. Деякі рослини достатньо сильні, тому вони покладаються лише на себе й ні на кого іншого.

Я й гадки не мала, чи він зрозумів, що я намагалася доступно розповісти йому про все. Але я хотіла, аби він знав: я думаю, що він досить сильний, щоб вижити, незалежно від обставин. Я не знала його добре, але була впевнена, що він має запас життєвих сил. Набагато більший, ніж був би в мене, якби я опинилась у такій ситуації.

Його погляд був прикутий до дерева. Довгий час Атлас навіть не кліпав. Коли ж нарешті він виринав зі своїх думок, то лише злегка кивнув і подивився вниз, на траву. Я побачила, як смикнувся його рот, і подумала, що зараз він насупиться, але замість цього Атлас навіть злегка всміхнувся.

Коли я побачила його усмішку, у мене відлягло від серця. Мені здалося, що я прокинулася з мертвого сну.

— Просто ми схожі, — мовив він, повторюючи те, що вже казав раніше.

— Рослини і люди? — запитала я.

Він похитав головою.

— Ні. Ти і я.

Я зітхнула, Еллен. Сподівалася, що він не помітив, але я точно вдихнула в себе повітря. Але що, у біса, я повинна на це відповісти?

Я просто сиділа, почувуючись дуже дивно, і мовчала, аж доки він не підхопився. Він розвернувся так, ніби збирався йти додому.

— Атласе, зажди.

Він озирнувся до мене. Я вказала на його руки та запропонувала:

— Можливо, ти захочеш швидко сходити в душ, перш ніж піти? Компост виготовляють із коров'ячого гною.

Він підійняв руки й зиркнув на них, а потім — на свої речі, укриті компостом.

— Коров'ячий гній? Серйозно?

Я широко всміхнулась, кивнувши. Він трішки посміявся, а потім, до того як я встигла зреагувати, уже лежав на землі біля мене й витирав об мене свої руки. Ми обоє сміялися, аж тут він дотягнувся до сумки, що лежала поблизу, засунув руку й дістав звідти гній, а тоді розмазав його по моїх руках.

Еллен, я впевнена, що наступне речення, яке я збираюся написати, ще ніколи ніким не було написано чи сказане вголос.

Коли він витирав об мене свої руки, я була такою збудженою, як ніколи.

За декілька хвилин ми лежали на землі, важко дихали й усе ще сміялися. Нарешті він підвівся й допоміг підвестися мені, потягнувши за руки. Він знав, що не може марнувати часу, якщо хоче встигнути помитися до того, як прийдуть мої батьки.

Поки Атлас був у душі, я помила руки в раковині й стояла біля неї, роздумуючи над тим, що він мав на увазі, коли сказав, що ми схожі.

Це був комплімент? Мені здалося, що так. Чи сказав він також, що вважає мене сильною? Я-бо дуже рідко відчуваю себе сильною. Просто тієї миті думки про нього змусили мене почуватися слабкою. Я думала над тим, що вдіяти з почуттями, які виникають у мене до нього.

Ще я думала, як довго зможу ховати його від батьків. І як довго він залишатиметься в тому будинку. Зими в М'ені нестерпно холодні, і він не виживе без обігрівача. Або без ковдр.

Я опанувала себе й стала шукати запасні ковдри. Збиралася віддати їх йому після душі, але була вже п'ята година, і він швидко пішов геть.

Я віддам їх завтра.

Лілі

Люба Еллен,

Гаррі Коннік — молодший надзвичайно смішний. Я не знаю, чи ти колись запрошувала його на своє шоу, тому що, хоч би як мені не хотілося зізнаватися, але я, напевно, пропустила випуск чи два з моменту виходу твого шоу, тож якщо ти його не запрошувала, запроси. До речі, ти колись дивилася шоу «Пізня ніч із Конаном О'Браєном»¹? У кожному випуску на каналі сидить хлопець на ім'я Енді. Я б хотіла, щоб у кожному епізоді твого шоу на каналі сидів Гаррі. У нього найкращі жарти. Ваш із ним дует став би епічним.

Я просто хочу подякувати тобі. Я знаю, що мета твого шоу полягає не в тому, щоб смішити, але іноді мені здається, що це так. Інколи через події в моєму житті мені здається, що я більше не вмію сміятися чи бодай усміхатися. Та коли я вмикаю твоє шоу, незалежно від того, який маю настрій, то під кінець епізоду мені стає легше.

Отож. Дякую за це.

Напевно, ти хочеш почути новини про Атласа. Я розповім тобі про нього за хвилинку. Але спершу хочу розказати про вчорашні події.

Моя мама працює асистенткою вчителя в початковій школі Брімера. Звідти довгенько їхати, тому зазвичай вона повертається додому близько п'ятої вечора. Мій тато працює за дві милі² звідси, тому він приїжджає додому після п'ятої вечора.

¹ «Пізня ніч із Конаном О'Браєном» (англ. «Late Night with Conan O'Brien») — американське нічне розважальне ток-шоу, яке виходило в ефір з 1993 по 2009 рік.

² Одна миля дорівнює 1,6 кілометра.

У нас є гараж, але в ньому може стояти лише одна машина — через велику кількість батькових речей. Мій тато тримає авто в гаражі, а мамине стоїть на під'їзній доріжці.

Отож учора мама приїхала додому раніше. Атлас усе ще був у будинку. Ми вже майже дивилися твоє шоу, коли я почула, як відчиняються двері гаража. Він вибіг через запасний вихід. Я заметушилася у вітальні, прибираючи банки від содової та їжу.

Учора по обіді пішов сильний сніг. Мамі треба було занести в дім багато речей, тому вона заїхала машиною в гараж, щоб пройти з усіма пакунками через двері в кухню. Вона тримала речі з роботи й покупки. Я якраз допомагала їй заносити все в будинок, коли тато припаркувався на під'їзній доріжці. Він заходився тиснути на клаксон, бо злився на маму за те, що вона заїхала в гараж. Гадаю, він не хотів потім відкопувати свою машину з-під снігу. Це єдина причина, на мою думку, з якої він хотів, щоб вона негайно забрала машину з гаража. Батько ніяк не міг почекати, доки мати забере свої речі з багажника. Просто подумай: чому в гаражі завжди стоїть батькова машина? Нормальний чоловік не захоче, щоб жінка, яку він кохає, паркувалася в гіршому місці.

У всякому разі мама дуже злякалася, коли він став тиснути на клаксон. Я зрозуміла це з виразу її обличчя. Мама попросила мене перенести речі на стіл, поки вона виїде з гаража.

Точно не знаю, що трапилося, коли вона вийшла на вулицю. Я почула гуркіт, а потім її крик, тому побігла до гаража, подумавши, що мама могла послизнутися на льоду.

Еллен... Я навіть не хочу описувати, що сталося потім. Я досі шокована від усього того.

Я відчинила двері, що вели до гаража. Спочатку я не побачила маму. Я побачила, що мій тато вовтузиться біля машини. Наблизившись, я зрозуміла, чому не бачила маму. Він штовхнув її на капот і стиснув горло руками.

Він душив її, Еллен!

Мені хочеться плакати від самої думки про це. Він кричав на неї й дивився поглядом, сповненим ненависті. Як він міг

не поважати того, як важко вона працює. Насправді не знаю, чому він розлютився. Усе, що я чула тієї миті, — це тиша і те, як вона намагалася дихати. Наступні декілька хвилин я згадую наче в тумані. Знаю точно, що стала кричати на нього. Я заскочила йому на спину та кинулася бити його по голові.

Що було далі — не пам'ятаю.

Не знаю, що сталося. Напевно, він скинув мене. Я пам'ятаю, що однієї миті була в нього на спині, а другої — на підлозі, а моє чоло дуже боліло. Мама сиділа біля мене, тримаючи мою голову, і просила її вибачити. Я обернулася, шукаючи батька, але його ніде не було. Він сів у машину й поїхав геть, після того як я вдарилася. Мама дала мені клаптик тканини й сказала прикласти до голови, тому що в мене текла кров. Потім вона допомогла мені сісти у авто й відвезла до лікарні.

Дорогою мама сказала тільки одне:

— Коли тебе запитують, що сталося, скажи, що ти послизнулася.

Після її слів я розвернулася до вікна й заплакала. Адже я думала, що це стане останньою краплею. Я була впевнена, що вона піде від нього, після того як він зашкодив мені. Тієї секунди я збагнула, що вона ніколи його не покине. Я почувалася жалюгідно, але боялася навіть словом прохопитися про те, що сталося.

Мені наклали дев'ять швів. Я досі не знаю, об що вдарилася головою, але це не має особливого значення. Мені було достатньо розуміти, що тато скривдив мене й навіть не залишився поряд, щоб подбати про мене. Просто залишив нас двох на підлозі в гаражі й поїхав геть.

Учора я повернулася додому досить пізно й одразу заснула, бо в лікарні мені дали якісь знеболювальні пігулки.

Цього ранку я сіла в автобус і намагалась не дивитися на Атласа, аби він не побачив мого чола. Я зачесала волосся таким чином, щоб ніхто не помітив рану, і він таки одразу не помітив. Сідаючи поруч, ми доторкнулися одне до одного руками, коли ставили на підлогу рюкзаки.

Його руки були холодні як лід, Еллен. Як лід.

І саме тоді я зрозуміла, що забула дати йому ковдри, які вчора знайшла. Не встигла, бо мама приїхала додому раніше, ніж я очікувала. Я думала лише про випадок у гаражі й геть забула про Атласа. Уночі падав сніг і був сильний мороз, а він спав у тому будинку сам-один, у темряві. А зараз він був такий холодний, що я не знаю, як його організм узагалі функціонував.

Я схопила його за руки й сказала:

— Атласе, ти змерз.

Він нічого не відповів. Я стала розтирати його руки своїми, щоб зігріти їх. Поклала голову йому на плече, а потім утнула найжалюгідніше. Розплакалася. Я не так часто плачу, але мене надзвичайно засмутили вчорашні події і було соромно, що я забула передати йому ковдри, тож я не витримала й розплакалася дорогою до школи. Він нічого не сказав. Забрав свої руки з моїх, щоб я перестала розтирати їх, потім поклав долоні зверху на мої. Ми просиділи так усю дорогу, притулившись головами. Він не забирав свої руки.

За іншої ситуації я могла подумати, що це гарно, якби це не було так сумно.

Коли ми їхали додому, він усе-таки помітив рану в мене на голові.

Правду кажучи, я забула про неї. Ніхто в школі навіть не запитав у мене, що це, і, коли Атлас сів біля мене в автобусі, я навіть не намагалася приховати рану під волоссям. Він подивився на мене й запитав:

— Що трапилося з твоїм чолом?

Я не знала, що відповісти. Просто на мить доторкнулася до рани пальцями й відвернулася до вікна. Я намагалася завоявати його довіру, сподіваючись, що він розповість, чому йому немає де жити, тому не брехала. Але я також не хотіла розповідати правду.

Коли автобус рушив, Атлас сказав:

— Учора, коли я пішов із твого будинку, я чув, що там щось відбувалося. Я чув крик. Чув, як ти кричала, а потім побачив, як від'їжджав автомобіль твого батька. Я збирався

перевірити, чи з тобою все гаразд, але, попрямувавши до вас, побачив, як ти від'їжджаєш на машині з мамою.

Напевно, він чув, що в гаражі була бійка, і бачив, як мати повезла мене до лікарні. Я не могла повірити, що він ішов до нашого будинку. Ти знаєш, що мій тато вчинив би з ним, якби побачив хлопця у своєму одязі? Я хвилювалася за нього, тому що він не знав, на що здатен батько.

Я подивилася на нього й сказала:

— Атласе, тобі не слід цього робити! Ти не можеш приходити до мого будинку, коли батьки вдома!

Він замовк, а потім озвався:

— Я чув, як ти кричала, Лілі.

Атлас промовив це так, ніби я була в небезпеці.

Я почувалася паскудно, бо знала, що він просто хотів допомогти. Але його допомога могла все тільки ускладнити.

— Я впала, — відповіла я йому.

Щойно це сказала, мені одразу стало соромно за свою брехню. І, правду кажучи, мені здалося, що він розчарувався в мені, тому що тієї миті ми обоє розуміли, що я не просто впала. Потім він закотив рукав своєї сорочки й простягнув перед собою руку.

Еллен, мене охопив жах. Це було страшно. По всій руці були маленькі шрами. Деякі з них мали такий вигляд, ніби хтось устроїв у тіло цигарку й тримав її так.

Хлопець покрутив рукою, щоб я побачила, що шрами були й на тильному боці.

— Я теж раніше дуже багато разів падав, Лілі.

Потім він опустил рукав і не сказав більше жодного слова.

Якоїсь секунди я хотіла пояснити, що все не так, як він думає, що тато ніколи не кривдить мене і що він просто намагався скинути мене із себе. Але я зрозуміла, що використовую ті самі відмовки, що й моя мама.

Мені було трішки соромно від того, що він знає про події в моєму будинку. До кінця поїздки я дивилася у вікно, бо не знала, що йому сказати.

Коли ми приїхали на зупинку, мамина машина стояла на вулиці. На під'їзній доріжці, звичайно. Не в гаражі.

Це означало, що Атлас не може прийти в гості й подивитися твоє шоу. Я збиралася сказати йому, що принесу ковдри пізніше, але він, вийшовши з автобуса, навіть не попрощався зі мною. Просто рушив далі по вулиці, наче сердився на мене.

Уже стемніло. Я чекаю, доки батьки заснуть. Скоро віднесу йому ковдри.

Лілі

Люба Еллен,

Я заплуталась у власних думках.

Ти колись робила щось, знаючи, що це погано, але, якщо поглянути з іншого боку, то так було правильно? Я не знаю, як краще пояснити.

Мені всього п'ятнадцять років, і я не повинна запрошувати хлопців на ніч до своєї кімнати. Але якщо людина знає, що комусь потрібен дах над головою, чи не повинна вона простягнути ближньому руку допомоги?

Минулої ночі, щойно батьки заснули, я вислизнула через запасний вихід, щоб віднести ковдри Атласові. Я взяла із собою ліхтарик, тому що вже було темно. На вулиці досі дуже сніжило, тому я змерзла, доки йшла до покинутого будинку. Я постукала в задні двері та, тільки-но він відчинив, прослизнула в дім, щоб утекти від холоду.

Але... Я не втекла від холоду. Мені здається, що в будинку було навіть холодніше. Ліхтарик я не вимикала. Я посвітила ним, оглядаючи вітальню, а тоді кухню. Там нічого не було, Еллен!

Ні дивана, ні стільця, ні матраца. Я передала йому ковдри й далі роздивлялася все навколо. У кухні була велика дірка в даху, там падав сніг і дув вітер. Освітивши вітальню, я побачила речі в одному з кутків. Його рюкзак і рюкзак, який я йому дала. Ще там лежало декілька речей, які теж дала йому я, наприклад, татовий одяг. Окрім того, на підлозі були простелені два рушники. Напевно, на одному він лежав, а другим укривався.

Я затулила рота рукою, тому що була нажахана. Він жив так тижнями!

Атлас поклав руки мені на спину й спробував виставити мене за двері.

— Тобі не слід бути тут, Лілі, — сказав він. — У тебе можуть виникнути неприємності.

Саме тоді я схопила його за руку, мовивши:

— Тобі також не слід бути тут.

Я потягнула його за собою, до вхідних дверей, але він намагався вивільнитися. І тоді я сказала:

— Сьогодні ти можеш спати на підлозі в моїй кімнаті. Я замкну двері. Ти не можеш тут спати, Атласе. Тут занадто холодно. Ти захворієш на пневмонію й помреш.

Він подивився на мене так, ніби не знав, що робити. Я впевнена: він думав, що бути заскоченим у моїй спальні так само страшно, як і смерть від пневмонії. Він обернувся, щоб подивитися на свій притулок у вітальні, а потім просто кивнув і сказав:

— Гарзд.

То скажи мені, Еллен, чи не мала я рації, коли пустила його на ніч до себе в спальню? Я не відчуваю, що вчинила кепсько. Я відчувала, що це правильно. Але в мене були б неприємності, якби його спіймали в моїй кімнаті. Він спав на підлозі. Я просто запропонувала йому тепле місце для ночівлі.

До речі, я все-таки дізналась про нього дещо більше тієї ночі. Коли ми вийшли з покинутого будинку, я провела його через запасний вихід до своєї кімнати, замкнула двері та облаштувала йому щось на кшталт ліжка, на підлозі біля мого. Я завела будильник на шосту ранку й попередила його, що доведеться встати й піти, перш ніж прокинуться батьки, бо мама інколи приходить будити мене вранці.

Я залізла в ліжко й лягла ближче до краю, щоб дивитися на Атласа, доки ми розмовляли. Я запитала, як довго він збирається залишатися тут. Він сказав, що не знає. І потім я запитала, як він тут опинився. Моя лампа все ще світилася, і ми говорили пошепки, а він, відповідаючи на мої запитання, узагалі говорив тихо-тихо.

Хлопець подивився на мене, лежачи на підлозі й заклавши руки за голову, а потім нарешті сказав:

— Я не знаю свого рідного батька. Він ніколи мною не цікавився. Я завжди жив тільки з мамою, але приблизно п'ять років тому вона вдруге одружилася, і її чоловікові я не надто сподобався. Ми дуже часто сварилися. Декілька місяців тому мені виповнилося вісімнадцять, ми посперечалися з вітчимою, і він вигнав мене з дому.

Атлас глибоко вдихнув, ніби більше нічого не хотів мені розповідати.

Але потім знову заговорив:

— Відтоді я жив у друга, з його сім'єю, але його тата перевели на роботу в Колорадо, тож вони переїхали. Звичайно, узяти мене із собою вони не могли. Його батьки просто були добрими до мене й дозволили в них пожити. Я розумів це, тому сказав, що поговорив із мамою й повертаюсь додому. Коли вони поїхали, мені не було куди йти. Повернувшись до мами, я пояснив, що хочу пожити з нею, поки не закінчу школу. Вона мене не впустила. Сказала, що це засмутить вітчима.

Він повернув голову, втупившись у стіну.

— Тому я просто блукав по місту декілька днів, перш ніж побачив цей будинок. Вирішив, що залишуся тут, поки не знайду щось краще або поки не закінчу вчитися. Я піду служити в морський флот у травні. Ось я й намагаюся протриматися до того часу.

До травня ще шість місяців, Еллен. Шість.

Коли він закінчив свою розповідь, мої очі наповнилися сльозами. Я запитала, чому він не звернеться до когось по допомогу. Він відповів, що намагався, але дорослому важче дістати допомогу, ніж дитині, йому-бо вже вісімнадцять. Сказав, що хтось дав йому номери притулків, де йому зможуть допомогти. У радіусі двадцяти однієї милі від міста є три притулки, у двох з яких приймають жінок, що стали жертвами насилля. Третій — притулок для безхатків, але в них було лише декілька ліжок і туди далеко ходити. А йому треба довчитися в школі. Окрім того, там треба вистояти довжелезну чергу, перш ніж ти дістанеш ліжко. Він сказав, що спробував одного разу, але йому безпечніше в покинутому будинку, ніж у притулку.

У таких ситуаціях я завжди розмірковую як наївна дівчина, тому я запитала:

— Невже немає інших варіантів? Хіба ти не можеш сказати директорові школи, що скоїла твоя мама?

Він уже занадто дорослий для того, щоб потрапити до прийомної родини. Йому вісімнадцять, тому в його мами не може бути проблем через те, що вона не дозволяє синові повернутися додому. Атлас розказав, що намагався отримати талони на продукти минулого тижня, але в нього не було грошей, щоб приїхати на зустріч. Ба більше, у нього немає машини, тому він не може знайти роботу. Однак він намагався. Коли він іде від мене по обіді, то пробує десь улаштуватися, але в нього немає ні адреси, ні номера телефону, які потрібно вказати у формі реєстрації, тож йому важко щось знайти.

Я присягаюся, Еллен, хоч яке питання я йому ставила, у нього була відповідь. Здається, він перепробував усе, щоб розв'язати цю ситуацію, але таким людям, як він, мало хто може допомогти. Я так розсердилася через усе це, тому сказала, що він збожеволів, якщо хоче піти служити в армію. Я не шепотіла, коли це говорила:

— Якого біса ти хочеш служити цій країні, яка нічим не може зарадити у твоєму становищі?

Знаєш, що він мені відповів на це, Еллен? Його погляд став сумним, і він проказав:

— Моя країна не винна, що моїй мамі на мене начхати.

Потім він потягнувся до лампи й вимкнув світло, звертаючись до мене:

— Добраніч, Лілі.

Після нашої розмови я майже не спала. Я була занадто сердита. Навіть до пуття не розуміла, на кого я сердилась. Я думала про нашу країну й увесь світ, а ще про те, який це жах, що люди більше не допомагають одне одному. Не знаю, коли люди стали дбати тільки про себе. Можливо, так було завжди. Мені стало цікаво, скількох іще людей спіткала доля Атласа. Стало цікаво, чи є в нашій школі інші діти-безхатьки.

Я ходжу на навчання щодня й здебільшого скаржуся на це, але я жодного разу не задумувалась, що для деяких дітей школа може бути єдиним домом. Це єдине місце, де Атлас точно дістане їжу.

Тепер я ніколи не поважатиму заможних людей, які свідомо витрачають гроші на матеріальні речі, замість того щоб допомагати іншим людям.

Без образ, Еллен. Я знаю, що ти заможна, але я, напевно, не маю на увазі таких людей, як ти. Я знаю про все, що ти робиш для інших у своєму шоу, і про всі благодійні організації, які ти підтримуєш. Але я знаю, що у світі є багато егоїстичних заможних людей. До біса, бідні люди також бувають егоїстичними. І люди середнього достатку. Глянь на моїх батьків. Ми не багаті, але, звичайно, і не такі бідні, що не можемо допомагати іншим. А втім я не думаю, що мій тато хоча б колись мав справу з благодійними організаціями. Пам'ятаю, одного разу в продуктивній крамниці якийсь чоловік збирав гроші для «Армії спасіння»¹. Я запитала в тата, чи можемо ми дати йому щось, але він не дозволив. Він сказав, що тяжко працює, щоб заробити, і не дозволить мені просто роздавати гроші. Сказав, він не винен, що інші люди не хочуть працювати. Увесь час у крамниці він розповідав мені, як люди використовують уряд, і доки уряд не перестане допомагати цим людям, подаючи їм милостиню, проблема не розв'яжеться.

І я повірила йому, Еллен. Це сталося три роки тому, і весь цей час я думала, що безхатки є безхатками, тому що вони ледачі, або наркомани, або просто не хочуть працювати, як решта людей. Але тепер я знаю, що це неправда. Звичайно, якоюсь мірою тато мав рацію, але він розглядав найгірші сценарії. Не всі безхатки самі обрали для себе таку долю. Вони безхатки, тому що мало хто хоче їм допомагати.

¹ «Армія спасіння» (англ. Salvation Army, до 1878 року — «Християнська місія») — міжнародна християнська (методистська) благодійна організація, заснована 1865 року у Великобританії. Метою її діяльності стала допомога нужденним.

А такі люди, як мій тато, — це справжня проблема. Замість того, щоб допомогти, люди вибудовують найгірші здогади, щоб виправдати свій егоїзм і жадібність.

Я ніколи не буду такою. Присягаюся тобі. Коли виросту, я робитиму все можливе, щоб допомагати іншим. Я братиму з тебе приклад, Еллен. Тільки, мабуть, не буду такою заможною.

Лілі

РОЗДІЛ 9

Я поклала щоденник собі на груди. Я здивувалася, що по моїх щоках потекли сльози. Щоразу, коли зачитую ці записи, я думаю, що не засмучуся, — нібито все це сталося так давно, тож я не переживатиму ті емоції заново.

Яка я дурна. У мене виникло дивне відчуття: я захотіла обійняти багатьох людей із мого минулого. Особливо маму — через події, які з нею трапилися за останній рік. Я й не задумувалася над усім тим, що вона пережила перед татвою смертю. Думаю, вона й досі почувається скривдженою.

Я схопила телефон, щоб зателефонувати їй. Глянувши на екран, я побачила чотири повідомлення від Райлі. Метелики в моєму животі одразу запурхали. *Не може бути: я ввімкнула беззвучний режим!* Я закотила очі, незадоволена собою, бо я не повинна так хвилюватися.

Райлі: Ти спиш?

Райлі: Напевно.

Райлі: Лілі...

Райлі: :(

Він надіслав сумний смайлик десять хвилин тому. Я натиснула «Відповісти» й набрала: «Ні. Не сплю». Приблизно за десять секунд я отримала ще одне повідомлення.

Райлі: Добре. Я підіймаюся сходами до твоєї квартири. Буду в тебе за двадцять секунд.

Я широко всміхнулася й вистрибнула з ліжка. Пішла до ванної та подивилася на себе в дзеркало. *Досить непогано.* Я побігла до входних дверей і відчинила ще до того, як Райлі піднявся сходами. Він ледве дійшов до верхнього щабля. Потім зупинився, щоб відпочити, на решті діставшись до дверей. Він мав дуже стомлений вигляд. Його очі були червоними, під ними синці. Райлі обійняв мене за талію й пригорнув, схиляючись обличчям до моєї шиї.

— Ти так добре пахнеш, — сказав він.

Я затягнула його у квартиру.

— Ти голодний? Я можу приготувати тобі щось.

Райлі похитав головою, знімаючи піджак. Тому я пройшла повз кухню й подалася до своєї кімнати. Він пішов за мною, кинув піджак на спинку стільця. Зняв черевики й поставив їх біля стіни.

На ньому медичний костюм.

— Маєш виснажений вигляд, — сказала я.

Він усміхнувся й поклав руки мені на стегна.

— Це й справді так. Я асистував під час операції, яка тривала вісімнадцять годин.

Він нахилився й поцілував моє татуювання на ключиці, у формі серця.

Не дивно, що Райлі виснажений.

— Як це взагалі можливо? — промовила я. — Вісімнадцять годин?

Він кивнув головою, провів мене до ліжка й потягнув до себе. Ми вляглися лицем до лица на одній подушці.

— Так, це було надзвичайно. Справжній прорив. Про це напишуть у всіх медичних журналах, і про мене напишуть, тому я не скаржуся. Просто дуже втомився.

Я нахилилася ближче до нього й злегка поцілувала в губи. Він торкнувся рукою моєї голови й наблизив до себе моє лице.

— Я знаю, що ти, напевно, хотіла б пристрасного брудного сексу, але я безсилий. Вибач. Та я скучив за тобою,

і з якоїсь невідомої причини я краще сплю біля тебе. Ти не проти, що я прийшов?

Я всміхнулась.

— Я за, навіть дуже.

Райлі нахилився й поцілував мене в чоло. Схопивши мою руку, він тримав її між нами на подушці. Він заплющив очі. А я, навпаки, лежала та дивилась на нього. У нього такий тип обличчя, який змушує людей ніяковіти. Дивлячись на нього, можна пропасти. І, якщо подумати, я дивлюсь на його обличчя постійно. Мені не треба соромитися й відвертатися, тому що він мій.

Можливо.

Це ж лише випробувальний термін. Мені слід пам'ятати про це.

За хвилину він відпустив мою руку та став розминати пальці. Я дивилася на його руку й думала, як це можливо... так довго стояти на ногах, залучаючи свої сенсорно-моторні навички, упродовж вісімнадцяти годин. Я не можу придумати, яка ще робота забирає так багато сил.

Вислизнувши з ліжка, я пішла по лосьйон у ванну. Повернувшись, всілася по-турецьки біля Райлі. Я видавила трішки лосьйону на долоню й поклала його руку собі на коліно.

Він розплющив очі, подивився на мене й пробурмотів:

— Що ти робиш?

— Ш-ш-ш. Спи, — сказала я.

Натиснула своїми великими пальцями на його долоню та заходилася її масажувати, роблячи колові рухи. Він заплющив очі, нахилив голову на подушку й застогнав. Я масажувала його руку впродовж п'яти хвилин, перед тим як узятися за другу.

Райлі весь цей час лежав із заплющеними очима. Закінчивши масажувати руки, я перевернула його на живіт і сіла йому на спину. Він допоміг мені стягнути свою сорочку, але його руки не слухалися.

Я масажувала йому плечі, шийку, спину, руки. Щойно закінчила масаж, лягла поруч із ним.

Запустивши пальці в його волосся, масажувала голову, аж тут він розплющив очі.

— Лілі? — прошепотів Райлі, дивлячись на мене щирим поглядом. — Ти найкраще, що траплялося зі мною в житті.

Його слова огорнули мене, як тепла ковдра. Я не знала, що сказати у відповідь. Він підвів руку й ніжно торкнувся моєї щоки. Я відчувала, як він прикипів поглядом до мого живота. Він повільно нахилився вперед і поцілував мене в губи. Я очікувала легкого поцілунку, але хлопець не відступав. Він провів кінчиком язика по моїх губах, розтуливши їх. Його губи теплі. Я застогнала, коли він став цілувати мене ще пристрасніше.

Поклавши мене на спину, Райлі провів рукою вниз по моему тілу, просто до стегна. Тоді підсунувся ближче, проводячи рукою по стегну вниз. Він притиснувся до мене, і я відчула, як усередині раптом стало гаряче. Схопивши його за волосся, я прошепотіла:

— Думаю, ми достатньо чекали. Я дуже хочу переспати з тобою.

Його тіло практично наповнилося новою енергією, і він став знімати мою сорочку. Ми торкалися одне одного руками та язиками, стогнали й пітніли. Було таке відчуття, що до мене вперше торкається справжній чоловік. Усі, хто був до нього, — просто хлопчики, з їхніми невпевненими руками та сором'язливими губами. А Райлі — це сама впевненість. Він точно знав, де торкатися і як мене цілувати.

Моє тіло залишилося без належної уваги лише раз, коли він підвівся, щоб дістати презерватив із гаманця. Тільки-но хлопець знову заліз під ковдру, а презерватив був на своєму місці — він більше не вагався. Він упевнено взяв мене одним швидким поштовхом. Я вп'ялася губами в його вуста. Я відчувала, як кожен м'яз мого тіла напружився.

Він цілував мене усюди, куди міг добратися, своїми пристрасними губами, сповненими бажання. Мені було так добре, що я не могла не віддатися йому. Він був навіть дещо безцеремонний. Просунувши свою руку між спинкою ліжка

й моєю головою, він штовхав мене дедалі сильніше. З кожним поштовхом ліжка билосся об стіну.

Я уп'ялася нігтями в його спину, а він схилив лице до моєї шиї.

— Райлі! *О Господи*, — прошепотіла я, а тоді вигукнула: — Райлі!

А потім укусила його за плече, щоб приглушити всі звуки, які я видавала. Я відчувала його всім своїм тілом — від голови до пальців на ногах, і назад.

Я боялася, що можу знепритомніти, тому міцно оповила його ногами й відчула, як він напружився.

— *Господи*, Лілі.

Його тіло затремтіло. Він штовхнув мене востаннє. Простогнавши, він випрямився, доки був на мені. Райлі всім тілом різко смикнувся від полегшення. Я відкинулася головою на подушку.

Минула хвилина, перш ніж ми змогли поворухнутися. І навіть після цього ми мовчали далі. Ткнувшись обличчям у подушку, він злегка зітхнув.

— Я не можу...

Він відсунувся, скинувши на мене погляд. Його очі були сповнені якогось почуття... Та я не могла зрозуміти якого. Він торкнувся моїх губ своїми й промовив:

— Цілком твоя правда.

— Стосовно чого?

Він повільно вийшов із мене, спершись на лікті.

— Ти попереджала мене. Якось ти казала, що одного разу буде недостатньо. Казала, що ти схожа на наркотик. Але ти не попередила, що ти наркотик, до якого так швидко звикаєш.

РОЗДІЛ 10

— Можна поставити тобі особисте запитання?

Аліса кивнула, поправляючи букет квітів, на який замовили доставку. До офіційного відкриття крамниці залишалося три дні, і щодень у нас з'являлося дедалі більше роботи.

— Яке саме? — глянувши на мене, спитала вона.

Дівчина схилилася над прилавком і заходилася чистити нігті.

— Якщо не хочеш, можеш не відповідати, — сказала їй я.

— Ну, якщо не запитаєш, то я й не відповім.

Слушно.

— Ви з Маршаллом жертвуєте гроші на благодійність?

Я побачила нотку зніяковілості на її обличчі. Вона відповіла:

— Так. А чому ти питаєш?

Я знизала плечима.

— Мені просто цікаво. Я не збиралася тебе засуджувати абощо. Нещодавно я просто задумалась про те, як могу допомогти благодійним організаціям.

— Яким саме організаціям? — запитала Аліса. — Ми виділяємо гроші декільком, відколи стали заможними. Але в моєму улюбленому проекті ми стали брати участь торік. Він пов'язаний із будівництвом шкіл в інших країнах. Ми виділили гроші на три нові споруди тільки минулого року.

Я знала, що вона не дарма мені подобається.

— Звісно, у мене немає таких грошей, але я хотіла б зробити хоч *щось*. Але наразі не знаю, що саме.

— Для початку відбудемо офіційне відкриття, а потім подумаємо про добротинність. Одна мрія за один раз, Лілі.

Вона обійшла прилавок і взяла відро для сміття. Я дивилася, як Аліса вийняла звідти пакет і зав'язала його. Я задумалась: якщо в неї є люди для виконання будь-якої роботи, вона, певно, хотіла влаштуватися туди, де їй не довелось б виносити сміття й бруднити руки.

— Чому ти тут працюєш? — запитала я в неї.

Аліса глянула на мене й усміхнулася, а тоді відповіла:

— Тому що ти мені подобаєшся.

Але щойно вона відвела погляд, я побачила, що усмішка зникла з її очей. Вона розвернулася й пішла виносити сміття. Коли моя підлегла повернулася, я далі дивилася на неї з цікавістю.

Я повторила своє запитання:

— Алісо, чому ти тут працюєш?

Вона покинула свої клопоти, повільно вдихнула повітря так, наче роздумувала, чи може мені довіряти. Вона підійшла до прилавка, повернувшись до нього спиною, обіперлася й схрестила ноги на рівні шиколоток.

— Тому що, — мовила вона, дивлячись на підлогу, — я не можу завагітніти. Ми стараємося вже два роки, але нічого не допомагає. Мені набридло сидіти вдома й постійно плакати, тому я вирішила знайти заняття, яке допоможе мені відволіктися.

Вона випросталась і витерла руки об джинси.

— А ти, Лілі Блум, буквально *завалюєш* мене роботою.

Аліса розвернулася й знову стала поратися з букетом квітів. Вона вже півгодини над ним працює. Дівчина взяла листівку та вставила її в букет, розвернулася й передала мені вазу.

— До речі, це тобі.

Очевидно, Аліса хотіла змінити тему розмови, тому я взяла в неї квіти.

— Що ти маєш на увазі?

Вона закотила очі й вказала на мій кабінет.

— Усе написано на листівці. Іди й прочитай її.

Аліса була роздратована, тому я зрозуміла, що квіти від Райлі. Широко всміхнувшись, я побігла у свій кабінет. Сіла за стіл і дістала листівку.

Лілі,

я постійно відволікаюся від роботи.

Райлі

Я знов усміхнулась і засунула листівку в конверт. Схопила телефон, щоб зняти фото, на якому тримаю квіти й показую язика. І написала Райлі.

Я: Я намагалася тебе попередити.

Він одразу став набирати повідомлення у відповідь. Я з хвилюванням спостерігала за крапочками, які з'являлися в мене на екрані, поки він друкував.

Райлі: Мене треба полагодити. Я закінчую за тридцять хвилин. Можна запросити тебе на вечерю?

Я: Ні. Моя мама хоче, щоб я сьогодні сходила з нею до нового ресторану. Вона жадливий гурман :(

Райлі: Я люблю їжу. Я їм їжу. Куди ти її ведеш?

Я: Заклад називається «Bib's on Marketson».

Райлі: Для мене знайдеться місце?

Якусь мить я витріщаюся на екран, перечитуючи його повідомлення. *Він хоче познайомитися з моєю мамою?* Ми ще навіть офіційно не зустрічаємося. Я маю на увазі... що для мене *не дуже* важливо, чи познайомиться він із моєю мамою. Він точно їй сподобається. Але Райлі перейшов від фази «Я не хочу стосунків» до фази «Можливо, я згоден на випробувальний термін» і «Зустріч із батьками» усього за п'ять днів? *Боже правий. Я справді як наркотик.*

Я: Звичайно. Зустрінемося за півгодини.

Я вийшла зі свого кабінету й підійшла до Аліси. Я підійняла телефон так, щоб вона могла бачити екран.

— Він хоче познайомитися з моєю матір'ю.

— Хто?

— Райлі.

— Мій брат? — спитала дівчина, так само шокована, як і я.

Я кивнула.

— Твій брат. *Моя мама.*

Вона вихопила мій телефон і глянула на повідомлення.

— Отакої. Це дуже дивно.

Я забрала в неї телефон.

— Дякую за те, що вселяєш у мене впевненість.

Аліса засміялась і сказала:

— Ти знаєш, що я маю на увазі. Це Райлі, якого ми обидві знаємо. Ніколи в житті Райлі Кінкайд не знайомився з батьками своїх дівчат.

Звичайно, її слова викликали в мене усмішку. А раптом він іде на це лише для того, щоб догодити мені? Або, можливо, він робить те, чого не хоче, з єдиної причини: бо знає, що я хочу стосунків.

Потім я ще ширше всміхнулася: чи саме не в цьому полягають стосунки? Жертвувати чимось заради людини, яка тобі подобається, аби вона була щаслива?

— Мабуть, я *дуже* подобаюся твоєму братові, — сказала я, піддражнюючи Алісу.

Я поглянула на неї, сподіваючись, що вона всміхається. Проте вона мала напрочуд серйозний вигляд.

Кивнувши, дівчина сказала:

— Так. Боюся, що так. — Вона взяла свою сумочку з-під прилавка, додавши: — Мені вже час. Розкажеш, як усе минуло?

Вона обминула мене, а я простежила за тим, як Аліса виходила; потім я ще довго дивилася на двері.

Мене турбує, що вона не надто радіє з того, як просуваються наші з Райлі стосунки. Мені цікаво: це більше пов'язано з її почуттями до мене чи до нього?

* * *

За двадцять хвилин я перевернула табличку на дверях так, щоб з вулиці було видно напис «Зачинено». *Ще декілька днів.* Я замкнула двері й попрямувала до машини, аж раптом на якусь мить спинилася, адже побачила, що хтось стоїть, притулившись до капота. Я не відразу його впізнала. Він дивиться в інший бік, розмовляючи по мобільному.

Я думала, що ми зустрінемося в ресторані, але яка різниця.

Коли я натиснула на кнопку «Розблокувати», спрацював звуковий сигнал. Райлі обернувся й широко всміхнувся, коли побачив мене.

— Добре, я згоден, — сказав він до співрозмовника.

Поклавши руку мені на плече, він пригорнув мене ближче до себе й поцілував у чоло.

— Поговоримо про це завтра. У мене тут важливі справи.

Він поклав слухавку, засунув телефон у кишеню й поцілував мене. Це був не просто «вітальний» поцілунок. Це був поцілунок «я-постійно-про-тебе-думаю». Він обійняв мене, розвернув таким чином, щоб я стала до машини спиною, і цілував далі, аж доки я знову не відчула запаморочення. Відступивши, він поглянув на мене так, ніби оцінював.

— Знаєш, яка частина твого тіла зводить мене з розуму? — Він підніс пальці до моїх вуст і провів по контуру моєї усмішки, а тоді мовив: — Вони. Твої губи. Мені подобається, що вони такі червоні, майже як твоє волосся, і тобі не треба підфарбовувати їх помадою.

Я всміхнулася й поцілувала його пальці.

— О, то я краще спостерігатиму за тобою й мамою, тому що всі кажуть, що наші губи схожі.

Він припинив водити пальцями по моїх губах і перестав усміхатися.

— Лілі, просто... ні.

Я засміялась і стала відчиняти дверцята авто.

— Ми поїдемо на різних машинах?

Він допоміг відчинити дверцята й сказав:

— Я приїхав сюди з роботи на «Uber»¹. Ми поїдемо разом.

* * *

Мама вже була за столом, сидячи спиною до входу, коли ми зайшли до ресторану.

Мене відразу вразив заклад. Я звернула увагу на стіни, пофарбовані в теплі, нейтральні кольори, і величезне дерево посеред ресторану. Здавалося, що воно росте просто

¹ «Uber» — міжнародна компанія, що виникла в США як мобільний сервіс, за допомогою якого можна знайти, викликати й оплатити таксі, а також простежити маршрут замовленої машини.

з підлоги. Було таке відчуття, що ресторан будували навколо цього дерева. Райлі прямував за мною, поклавши руку мені на талію. Коли ми підійшли до столу, я стала знімати куртку.

— Привіт, мамо.

Вона відволіклася від екрана телефона й привіталася:

— О, привіт, люба.

Мама кинула телефон у сумочку й показала рукою на зал ресторану.

— Я вже обожнюю його. Глянь на освітлення, — зауважила вона, вказуючи на стелю. — Кріплення схожі на рослини, які ти вирощувала у своєму саду.

Аж потім мама побачила Райлі, який терпляче стояв біля мене, коли я сідала в крісло.

Вона всміхнулася йому й сказала:

— Принесіть нам, будь ласка, поки що дві склянки води.

Я перевела погляд на Райлі, а потім знову глянула на матір:

— *Мамо*. Він прийшов зі мною. Це не офіціант.

Вона знову глянула на Райлі, тепер зніяковіло. Він просто всміхнувся й простягнув їй руку.

— Дарма, безвинна помилка, мадам. Я Райлі Кінкайд.

Вони потиснули руки, і мама перевела очі з нього на мене. Хлопець відпустив її руку та влаштувався в кріслі. Спочатку вона була дещо схвильована, а потім нарешті представилася:

— Дженні Блум. Приємно познайомитися.

Мама знову звернула до мене свій погляд і здійняла брову.

— Твій друг, Лілі?

Не можу повірити, що я не була готова до цього моменту.

Як мені, в біса, його представити? Мій «випробувальний термін»? Я не можу сказати «хлопець», але й не дуже добре, якщо скажу «друг». Я *надто* довго роздумувала. І Райлі помітив паузу, поклав свою руку мені на коліно й стис його, намагаючись заспокоїти мене.

— Моя сестра працює на Лілі, — пояснив він. — Ви знайомі з нею? Її звать Аліса.

Мама нахилилася трохи вперед і сказала:

— О! Так! Звісно. Після того, як ти сказав, що вона твоя сестра, я помітила неабияку схожість. Мені здається, у вас схожі очі. І рот.

Він кивнув.

— Ми обоє схожі на маму.

Моя мама всміхнулася мені.

— Люди завжди кажуть, що Лілі схожа на мене.

— Так, — підтвердив він. — Ідентичні губи. Надзвичайні.

Райлі знову стиснув моє коліно під столом, доки я намагалася стримати сміх.

— Дами, пробачте, але мені треба до вбиральні.

Він нахилився й поцілував моє чоло, перш ніж підвестися.

— Якщо підійде офіціант, замовте мені води.

Мама провела Райлі очима, а потім глянула в мій бік. Спершу вказала на мене, а потім на порожнє місце поруч.

— Як так вийшло, що я ніколи не чула про цього хлопця?

Я всміхнулася.

— Тут така справа... це навіть не... — Я не мала уявлення, як пояснити матері всю ситуацію з Райлі. — Він дуже багато працює, тому ми не так багато часу проводимо разом. Узагалі. Насправді це наша перша спільна вечеря.

Моя мама здійняла брову.

— Справді? — перепитала вона, відкинувшись на спинку стільця. — Він точно не ставиться до ваших стосунків так. Мені здалося, що ти його дуже приваблюєш. Так не поводяться з людьми, з якими нещодавно познайомилися.

— Ми познайомилися не нещодавно, — сказала я. — Я зустріла його майже рік тому. Ми проводили разом час, але не ходили на побачення. Він багато працює.

— Де він працює?

— У головній лікарні Массачусетсу.

Мама нахилилася вперед і так на мене витріщилася, що здавалося, її очі випадуть з орбіт. Вона прошепотіла:

— Лілі! Він лікар?

Я кивнула, стримуючи усмішку.

— Нейрохірург.

— Дами, чи не бажаєте чогось випити? — запитав офіціант.

— Так, — відповіла я. — Нам, будь ласка, три...

І тут я замовкла.

Я дивилася на офіціанта, а він дивився на мене. Мені стало важко дихати. Я не могла вимовити жодного слова.

— Лілі? — промовила моя мама, вказуючи рукою на офіціанта. — Він чекає, доки ти замовиш напої.

Я похитала головою й стала заїкатись.

— Я... ем-м...

— Три склянки води, — замовила мама, перервавши моє бурмотіння.

Офіціант також досить довго виходив із трансу, але врешті-решт записав наше замовлення.

— Три склянки води, — промовив він. — Зрозуміло.

Він розвернувся й пішов геть, але я бачила, як він озирнувся, глянувши на мене, перш ніж увійшов у кухню.

Нахилившись до мене, мама запитала:

— Що з тобою коїться?

Я показала рукою через плече. І мовила, хитаючи головою:

— Офіціант. Він дуже схожий на...

Я вже збиралася сказати «на *Атласа Коррігана*», але прийшов Райлі й сів на своє місце.

Він подивився спочатку на мене, потім на маму.

— Що я пропустив?

Проковтнувши грудку в горлі, я похитала головою. *Поза сумнівом, це не міг бути Атлас*. Але ті очі, його губи. Я знаю, відколи я бачила його востаннє, минуло багато часу. Однак я ніколи не забуду, який він на вигляд. Напевно, це був він. Я його впізнала, а він упізнав мене, тому що тієї миті, коли ми глянули одне одному у вічі... здавалося, наче він побачив привида.

— Лілі? — звернувся до мене Райлі, стискаючи мою руку. — З тобою все гаразд?

Я кивнула й видавила із себе усмішку, потім прокашлялася.

— Так. Ми просто говорили про тебе, — сказала я, дивлячись на матір. — Минулого тижня Райлі був асистентом під час вісімнадцятигодинної операції.

Мама сиділа, трохи схилившись над столом, і слухала із цікавістю. Райлі став розповідати про операцію в усіх подробицях. Нам принесли воду, але цього разу підійшов інший офіціант. Він запитав, чи ми проглянули меню, і розповів нам про спеціальні страви від шефа. Ми замовили їжу. Я намагалася зосередитися на розмові, але постійно шукала поглядом Атласа. *Я мушу зібратися з думками.* За декілька хвилин я нахилилася до Райлі.

— Мені треба до вбиральні.

Він підвівся, щоб пропустити мене. Я прямувала залогом, розглядаючи обличчя кожного офіціанта. Минула двері в коридор, що вів до вбиральні. Залишившись там наодинці, я притулилася спиною до стіни й глибоко видихнула. Вирішила зачекати хвилинку в коридорі й відновити самовладання, перш ніж повернутися за стіл. Я піднесла руки до чола й заплющила очі.

Упродовж дев'яти років я думала про те, що з ним сталося.
Дев'ять років.

— Лілі?

Я підвела очі й затамувала дух. Він стояв у кінці коридору, наче привид, який повернувся з минулого. Я зиркнула на його ноги, аби переконатися, що він не висить у повітрі.

Не висить. Він справжній і стоїть просто переді мною.

А я стояла, притулившись до стіни, й не знала, що йому сказати.

— Атласе?

Тільки-но я вимовила його ім'я, він видихнув із полегшенням і підступив до мене на три величезні кроки. Я спіймала себе на думці, що зробила те саме. Ми зустрілися посередині коридору та обійнялися.

— Божечко, — сказав він, міцно пригортаючи мене.

Я кивнула.

— Так. Божечко.

Атлас поклав руку на моє плече й трішки відступив, щоб поглянути на мене.

— Ти зовсім не змінилася.

Я прикрила рот рукою. Я досі була шокована й не переставала оглядати його. Обличчя не змінилося, але він уже не той худорлявий підліток, якого я пам'ятаю.

— Не можу сказати того самого про тебе.

Він звів очі на себе й засміявся, а тоді сказав:

— Так. Вісім років армії змінять будь-кого.

Ми були обоє приголомшені, тому не могли вимовити жодного слова. Просто хитали головами, ніби не вірячи, що зустрілися. Він засміявся, і я засміялася у відповідь. Нарешті Атлас відпустив моє плече й схрестив руки на грудях.

— Що ти робиш у Бостоні?

Він поставив це запитання ніби недбало, і я була вдячна за це. Можливо, він не пам'ятає нашої давньої розмови про Бостон. Це не змушувало б мене ніяковіти.

— Живу тут, — сказала я, намагаючись відповісти якомога безтурботніше. — У мене квітова крамниця на Парк-Плаза.

Атлас усміхнувся з розумінням, наче моя відповідь зовсім його не здивувала. Я подивилася на двері, усвідомлюючи, що мені треба повернутися. Атлас помітив це й відійшов. Він іще раз глянув на мене. Між нами запанувала тиша. Стало аж занадто тихо. Нам треба було так багато сказати одне одному, але ми не знали, з чого почати. Усмішка зникла з його лица, і він подався до дверей.

— Тобі вже час повертатися до компанії, — мовив Атлас. — Яюсь я зазирну до тебе. Парк-Плаза, правильно?

Я кивнула. І він кивнув.

Двері прочинилися, і в коридор зайшла жінка з дитиною на руках. Вона пройшла між мною та Атласом, збільшивши між нами відстань. Я ступила до дверей, а він залишився стояти на тому самому місці. Перш ніж піти до залу, я обернулася до нього та всміхнулася.

— Я справді була рада бачити тебе, Атласе.
Він усміхнувся, але погляд його був сумним.
— Так. Я теж був радий тебе бачити, Лілі.

* * *

Я майже не розмовляла до кінця нашої вечері. Не впевнена, що Райлі або мама помітили це, тому що вона ставила йому запитання за запитанням. Він вправно їй відповідав. Райлі був надзвичайно милий під час спілкування з мамою.

Неочікувана зустріч з Атласом вивела мене з рівноваги, але до кінця вечора Райлі вдалося її відновити.

Мама взяла серветку й витерла рот, киваючи до мене.

— Новий улюблений ресторан, — промовила вона. — Просто неймовірний.

Райлі кивнув.

— Я погоджуюся з вами. Треба привести сюди Алісу. Вона обожнює бувати в нових ресторанах.

Їжа й справді хороша, але я б найменше хотіла, щоб ці двоє так прагнули сюди повертатися.

— Було непогано, — сказала я.

Звичайно, він заплатив за вечерю й наполіг на тому, щоб ми провели маму до машини. Я була впевнена, що вона зателефонує мені ввечері, аби поговорити про нього. Це було видно з її виразу обличчя, сповненого безмежної радості.

Коли мама пішла, Райлі провів мене до машини.

— Я замовив «Uber», тож тобі не доведеться везти мене додому. У нас є приблизно... — Він глянув на свій телефон. — У нас є півтори хвилини на поцілунки.

Я розсміялась. Він обійняв мене, поцілував у шию, а потім у щоку.

— Я б напросився до тебе в гості, але завтра рано-вранці в мене призначена операція, і я впевнений, що мій пацієнт буде вдячний, якщо я не проведу більшу частину ночі в тобі.

Я поцілувала його у відповідь, відчуваючи одночасно і розчарування, і полегшення від того, що він у мене не ночуватиме.

— За кілька днів офіційне відкриття крамниці. Мені теж варто виспатися.

— Коли в тебе наступний вихідний? — запитав Райлі.

— Ніколи. А в тебе?

— Ніколи.

Я похитала головою.

— Ми приречені. У нас обох забагато роботи. Кожен із нас занадто успішний у своїй справі.

— Отже, наш медовий місяць триватиме доти, доки нам не виповниться вісімдесят, — сказав він. — Я прийду на офіційне відкриття крамниці в п'ятницю, а потім ми вчотирьох десь повечеряємо.

До нас під'їхала машина. Райлі запустив руку в моє волосся й поцілував мене на прощання.

— До речі, у тебе чудова мама. Дякую, що дозволила повечеряти з вами.

Він пішов сідати в машину. Я дивилася, як вона виїжджає з парковки.

У мене дуже гарне передчуття щодо цього хлопця.

Я всміхнулася й розвернулася до своєї машини, аж тут, здійнявши руку й приклавши її до грудей, зітхнула, побачивши його. Атлас стояв позаду моєї машини.

— Вибач. Я не хотів тебе налякати.

Я видихнула.

— Але налякав.

Я притулилася до машини. Атлас залишився стояти там, де я його вздріла, за три фути від мене. Він дивився на вулицю.

— Ну? І хто цей щасливчик?

— Він...

Я стала затинатися. Усе так дивно. Мені важко дихати. Я досі була приголомшена й не розуміла чому: через нещодавні поцілунки Райлі чи через присутність Атласа.

— Його звать Райлі. Ми познайомилися рік тому.

Тільки-но я сказала, що ми так давно знайомі, одразу про це пошкодувала. Це прозвучало так, ніби ми з Райлі вже давно разом. Але ж насправді ми навіть не зустрічаємося офіційно.

— А як у тебе в особистому житті? Одружений? Маєш дівчину?

Не знаю, навіщо я запитала в нього про це — щоб просто продовжити розмову чи дійсно з цікавості.

— Насправді є. Її звать Кессі. Ми разом уже майже рік.

Ревнощі. Здається, я його ревную. *Цілий рік?* Я приклала руку до грудей і кивнула.

— Це добре. Здається, ти щасливий.

Чи він щасливий? Уявлення не маю.

— Так. Ну... Я був дуже радий бачити тебе, Лілі.

Він уже зібрався піти геть, але потім знову обернувся та, тримаючи руки в кишенях, поглянув на мене:

— Я лише хотів сказати... Мені шкода, що ми не зустрілися торік.

Я здригнулася від його слів, не дозволяючи їм проникнути в серце. Він розвернувся й подався до ресторану.

Намацавши ключі від машини, я натиснула кнопку для розблокування дверей. Сіла, зачинила дверцята й схопилася за кермо. З невідомої мені причини велика сльоза покотилася по щоці. Величезна, жалібна сльоза, яка невідомо звідки взялася. Я змахнула її зі шоки й натиснула кнопку, щоб завести двигун.

Я не очікувала, що мені буде так боляче після цієї зустрічі.

Але це добре. Усе сталося з якоїсь причини. Мені слід було закінчити цю історію, щоб відкрити серце для Райлі. Можливо, я не могла цього зробити, поки не зустрілася з Атласом.

Усе склалося якнайкраще. Так, я плачу.

Однак мені стане легше. Це людська природа. Таким чином ми заліковуємо старі рани, щоб перегорнути сторінку й розпочати нову історію.

От і все.

РОЗДІЛ 11

Скрутившись калачиком у ліжку, я витріщилася туди.

Уже майже дочитала його. Там залишилося не так багато записів.

Я взяла щоденник і поклала його на подушку поряд із собою.

— Не читатиму тебе, — прошепотіла я.

Однак, якщо я дочитаю те, що залишилося, то завершу цю справу. Побачити сьогодні Атласа й почути, що в нього є дівчина, робота і, найпевніше, дім, — це достатній привід для того, щоб розпочати новий розділ свого життя. А якщо я закінчу читати клятий щоденник, зможу покласти його назад у коробку з-під взуття й більше ніколи не розгортатиму знову.

Нарешті я взяла записи й уляглася на спину.

— Еллен Дедженерес, ну *ти* й стерво.

Люба Еллен,

«Пливти далі».

Упізнаєш цю цитату, Еллен? Саме це Дорі сказала Марлінові в мультфільмі «У пошуках Немо»¹.

«Пливти далі, далі, далі».

Я не дуже люблю дивитися мультфільми, але розповім тобі, чим мені сподобався цей. Я люблю мультики, які не тільки смішать, але й змушують щось відчувати. Відсьогодні я думаю, що цей мій улюблений. Просто нещодавно мені здалося, що я тону. Інколи слід нагадувати людям, що вони повинні пливти далі.

Атлас захворів. Серйозно захворів. Уже декілька ночей підряд він залазив до моєї спальні через вікно й спав на підлозі. Але минулої ночі я помітила, що щось негаразд, тільки-но глянула на нього. Була неділя. І я не бачила його відучора. Хлопець мав

¹ «У пошуках Немо» (англ. «Finding Nemo») — мультфільм 2003 року, здобув премію «Оскар» 2004 року як найкращий анімаційний повнометражний фільм.

жахливий вигляд. Його очі були налиті кров'ю, шкіра бліда, і, попри те, що було холодно, його волосся було мокре від поту. Я навіть не питала, як він почувається. Зрозуміла, що йому погано. Я приклала руку до його лоба — він був гарячий. І я вже надумала покликати маму.

Хлопець сказав:

— Зі мною все буде гаразд, Лілі.

Потім він узявся споруджувати собі так зване ліжко на підлозі. Я сказала йому почекати, а сама пішла на кухню й налила склянку води. Окрім того, знайшла якісь ліки в шафіці. Це були ліки від грипу. Я не знала, на що він захворів, але все-таки змусила його випити ті ліки, що знайшла.

Він лежав на підлозі, скрутившись калачиком, а приблизно за півгодини заговорив:

— Лілі? Здається, мені знадобиться відро для сміття.

Я підскочила, схопила відро з-під свого столу й кинулася навколішки біля Атласа. Щойно я поставила відро, він нахилився — і його знудило.

Господи, як мені було його шкода. Він був дуже хворий, але навіть не мав ванни, чи ліжка, чи будинку, чи матері. У нього була тільки я, а я навіть не знала, як йому допомогти.

Коли Атласа перестало нудити, я змусила його випити ще трішки води й сказала лягти в ліжко. Він відмовлявся, але я наполягла. Я поставила відро для сміття біля ліжка на підлозі й підштовхнула Атласа до постелі.

У нього була висока температура, його лихоманило, тому я не могла залишити хлопця на підлозі. Я лягла внизу, поблизу ліжка. Протягом наступних шести годин з інтервалом в годину його нудило. Я мусила ходити до ванної, щоб помити його. Не брехатиму, це було жахливо. Найжахливіша ніч у моєму житті, але що я могла вдіяти? Він потребував моєї допомоги. У нього була тільки я.

Коли Атласові вранці було пора йти до покинутого будинку, я сказала, що зайду до нього перед школою. Я здивувалася, що він знайшов сили вилізти через вікно. Залишила відро для сміття біля свого ліжка й чекала на маму, яка повинна

розбудити мене. Коли вона прийшла, то побачила відро для сміття й одразу приклала руку до мого лоба.

— Лілі, з тобою все гаразд?

Я застогнала й похитала головою.

— Ні. Я не спала всю ніч. Мене нудило. Здається, тепер уже все минулося, але я не спала.

Вона забрала відро й наказала мені залишатися в ліжку. Сказала, що зателефонує в школу й повідомить, що я не прийду. Коли мама поїхала на роботу, я пішла до Атласа й розказала, що він може залишитися в моєму будинку на цілий день. Його досі нудило, тому я дозволила йому спати в моїй кімнаті. Я заходила до нього щопівгодини або частіше, і вже в обід йому поліпшало. Він пішов у душ, а потім я зварила йому суп.

Атлас був такий стомлений, що навіть їсти майже не міг. Я взяла ковдру. Ми сіли на диван і накрилися нею разом. Не знаю, коли мені стало настільки затишно, що я аж притулилася до нього, але тієї миті здавалося, що я все роблю правильно. За декілька хвилин він нахилився до мене й поцілував у ключицю, якраз у ділянку між шиєю та плечем. Це був швидкий цілунок, без натяку на романтику. Це був просто жест вдячності без слів. Але він пробудив багато почуттів у мені. Від моменту поцілунку минуло декілька годин, а я досі торкаюся того місця, тому що досі відчуваю поцілунок.

Я знаю, що цей день, напевно, був найгіршим у його житті, Еллен. Але й одним із найкращих — у моєму. І мені якось незатишно від такої думки.

Ми дивилися «У пошуках Немо»; на тій сцені, коли Марлін шукав Немо й уже був ладен здатися, Дорі сказала йому: «Знаєш, що треба робити, якщо тобі щось не вдається?.. Пливти далі. Пливти далі. Пливти далі, далі, далі».

Атлас схопив мене за руку після тих слів Дорі. Він тримав її не так, як хлопець тримає руку своєї дівчини. Стиснув її, ніби натякаючи на те, що тими рибками були ми. Він був Марлін, а я була Дорі. Я допомагала йому пливти.

— Пливти далі, — прошепотіла я йому.

Лілі

Люба Еллен,

Мені так страшно. Дуже страшно.

Він дуже мені подобається. Коли ми разом, я думаю тільки про нього. Та я дуже переживаю за нього, коли його нема поряд. Усе моє життя починає обертатися навколо нього, і я знаю, що це не добре. Але нічого не можу із цим удіяти, а тепер він ще може поїхати.

Після того, як учора ми подивилися «У пошуках Немо», він пішов. А коли мої батьки лягли спати, він знову заліз до мене у вікно. Спав у моєму ліжку попередньої ночі, тому що йому було погано. І я знаю, що не мусила так чинити, але закинула його ковдри в пральну машинку, перш ніж укластися спати. Атлас запитав, де його постіль. Я відповіла, що йому доведеться спати на моєму ліжку, адже я хотіла випрати ковдри, щоб вони були чисті і щоб він знову не захворів.

На якусь мить мені здалося, що він збирається вилізти назад у вікно. Але він просто зачинив його, зняв черевики й заліз до мене в ліжко.

Хлопець уже не хворів, та, щойно він ліг поряд, я подумала, що заразилася від нього, бо в мене скрутило живіт. Проте це не хвороба. Я завжди так почувалася, коли він був так близько до мене.

Ми лежали на ліжку, обличчям одне до одного, і Атлас запитав:

— Коли тобі виповнюється шістнадцять?

— За два місяці — прошепотіла я.

Ми далі дивилися одне на одного, а моє серце калатало дедалі швидше.

— Коли тобі виповнюється дев'ятнадцять? — запитала я, просто щоб підтримати розмову і щоб він не чув, як важко я дихала.

— Аж у жовтні, — відповів Атлас.

Я кивнула. Цікаво, навіщо йому знати про мій вік. А ще цікаво, що він думає про п'ятнадцятирічних дівчат. Чи сприймав він мене лише як дитину? Чи як молодшу сестру? Мені було майже шістнадцять, а різниця у два з половиною роки —

це не так уже й багато. Можливо, коли одному із закоханих п'ятнадцять, а іншому — вісімнадцять, це трішки завелика різниця. Проте мені виповниться шістнадцять — і можу побитися об заклад, ніхто й не подумає про різницю у два з половиною роки.

— Я повинен тобі дещо сказати, — мовив Атлас.

Я затамувала дух, не здогадуючись, про що він збирається мене повідомити.

— Сьогодні я зв'язався зі своїм дядьком. Ми з мамою колись жили в нього, у Бостоні. Він сказав, що повернеться з відрядження й після того я зможу в нього пожити.

Я повинна була радіти за Атласа тієї хвилини. Повинна була всміхнутися й привітати. Але саме тоді зрозуміла, яка я ще юна, тож заплющила очі й стала себе жаліти.

— Ти їдеш? — запитала я.

Він низав плечима.

— Я не знаю. Спочатку хотів поговорити з тобою.

Хлопець лежав біля мене на ліжку так близько, що я відчувала тепло його віддиху. Я також помітила, що він пахнув м'ятою. І мені стало цікаво, чи використовує він воду з пляшок, щоб почистити зуби, перш ніж прийти сюди. Я завжди відправляю його додому з кількома пляшками води.

Я поклала руку на подушку й заходилася витягувати пір'їнку, що з неї стирчала. Коли я витягнула, стала крутити її між пальцями.

— Не знаю, що сказати, Атласе. Я рада, що в тебе з'явився дім. А як же школа?

— Я зможу закінчити школу там.

Я кивнула. Його голос звучав так, ніби він уже все вирішив.

— Коли ти вирушаєш?

Я задумалась, як далеко від нас Бостон. Мабуть, їхати туди всього декілька годин, але це дуже далекий світ для людини, у якої немає автомобіля.

— Ще точно не знаю.

Я кинула пір'їнку назад на подушку й забрала руку на свій бік ліжка.

— Що тебе зупиняє? Твій дядько пропонує тобі дах над головою. Це ж добре, чи не так?

Він стиснув губи й кивнув. Потім узяв пір'їнку, з якою гралася я, й покрутив її між пальцями. А тоді поклав пір'їнку знову на подушку й утнув дещо неочікуване. Він підніс пальці до моїх губ і торкнувся їх.

Господи, Еллен. Я думала, що помру просто там тієї ж хвилини. Я ще ніколи не переживала таких емоцій усім своїм тілом. Декілька секунд він тримав свої пальці на моїх губах, а потім сказав:

— Дякую, Лілі. За все.

Атлас провів пальцями вгору по моєму обличчі, занурив їх у моє волосся, а потім нахилився й поцілував мене в чоло. Мені було важко дихати. Я розтулила вуста, щоб набрати повітря. Я бачила, що він дихав так само важко, як і я. Атлас глянув на мене, а потім я помітила, як він перевів погляд на мої губи.

— Ти коли-небудь цілувалася, Лілі?

Я похитала головою й нахилилася ближче до нього, бо хотіла, щоб він поцілував мене просто тоді й просто там. В іншому разі я просто перестала б дихати.

Потім він нахилився до мене — так обережно, наче я вся з кристалю, — і поцілував у губи. Я не знала, як діяти далі, та мені було все одно. Все одно, навіть якби ми залишилися ось так на цілу ніч і навіть не рухали вустами.

Він зімкнув свої губи на моїх. Мені навіть здалося, що в нього тремтить рука. Я робила те, що й він, стала рухати губами точно так, як він. Я відчула, як кінчик його язика торкнувся моїх губ. Тієї миті видавалося, що мої очі буквально закотяться вгору. Атлас торкнувся ще раз, а потім ще, і на решті я вчинила те саме. Коли ми вперше торкнулися язиками, я навіть усміхнулася, тому що раніше багато думала про свій перший поцілунок. Де це станеться, з ким? Я б ніколи в житті не повірила, що поцілунок буде такий.

Він поклав мене на спину й торкнувся долонею моєї щоки, усе ще цілуючи мене. Було дуже затишно, тому поцілунки подобалися мені щодалі більше. Найбільше мені сподобалося,

коли він на хвилинку припинив і скинув на мене очима, а потім став цілувати з більшою силою.

Не знаю, як довго ми цілувалися. Дуже довго. Так довго, що в мене заболіли губи. Я більше не могла лежати з розплющеними очима. Я впевнена, що його губи торкалися моїх, навіть коли ми заснули.

Ми знову не поговорили про Бостон. Я досі не знаю, чи він їде.
Лілі

* * *

Люба Еллен,

Я повинна вибачитися.

Востаннє я писала тобі тиждень тому. Ба більше, твоє шоу я теж дивилася тиждень тому. Не переживай, я записую всі випуски, тому ти не втратиш у рейтингах. Просто щодня, коли ми виходимо з автобуса, Атлас швиденько йде в душ, а потім ми цілуємося.

Щодня. Це просто неймовірно.

Я не знаю, як відчувається він, але мені з ним дуже затишно. Він такий милий і дбайливий. Ніколи не робив чогось такого, що змусило б мене зніяковіти. Усе, що він пробував досі, мені подобалося.

Не знаю напевне, які подробиці слід розкривати, адже я не знайома з тобою особисто. Але просто скажу: якщо його колись цікавило, які мої груди на дотик... То тепер він знає.

Не можу зрозуміти, як люди здатні працювати день у день, коли їм хтось так безмежно подобається. Якби це залежало від мене, то ми цілувалися б увесь день та всю ніч і не робили б абсолютно нічого. Ну, можливо, ще розмовляли б трішки. Він розповідає смішні історії. Я люблю, коли він теревентить з охотою. Таке буває нечасто. Проте він часто «залучає» руки. Окрім того, він часто всміхається. Я люблю, коли він усміхається, навіть більше, ніж коли він цілує мене. Інколи я кажу йому просто замовкнути, перестати всміхатися, чи цілувати мене, чи говорити — щоб я могла подивитися на нього. Я люблю роздивлятися його очі. Вони такі блакитні, навіть якби ви

стояли з ним у різних кутках кімнати, ви все одно побачили б, які вони блакитні. Єдине, чого я не люблю під час наших поцілунків, — коли він заплющує очі.

Звісно. Ми досі не поговорили про Бостон.

Лілі

Люба Еллен,

Учора по обіді, коли ми їхали в автобусі, Атлас мене поцілував. Для мене це було звичною справою, тому що він часто цілував мене до цього, але це вперше він поцілував мене на людях. Коли ми разом, усе інше відсувається на другий план, тому він, напевно, навіть не подумав, що інші люди можуть помітити. Але Кейті помітила. Вона сиділа позаду нас, і я чула, як вона сказала: «Жах», — тільки-но він нахилився й поцілував мене.

Вона розмовляла з дівчинкою, яка сиділа поруч.

— Я не вірю, що Лілі дозволяє йому доторкатися до себе. Він носить одні й ті самі речі щодня.

Еллен, я була розлючена. Мені було так шкода Атласа. Він відсунувся від мене. Я розуміла, що ті слова зачепили його. Я вже збиралася розвернутися й накричати на неї за те, що вона осуджує людину, яку навіть не знає; але Атлас схопив мене за руку, похитав головою та промовив:

— Не треба, Лілі.

Тому я нічого не зробила.

Але я була дуже зла решту дороги. Я злилась, тому що Кейті насмілилася сказати дещо аж таке грубе про людину, котра, на її думку, бідніша за неї. Мені боліло через те, що Атлас уже ніби звик до таких коментарів.

Я не хотіла, щоб він думав, ніби мені соромно, коли він цілує мене на людях. Я знаю Атласа краще за будь-кого і знаю, яка він хороша людина, — попри те, який одяг він носить чи як він пахнув, перш ніж став ходити в наш душ.

Я нахилилася до хлопця й поцілувала його в щоку, а потім поклати голову йому на плече.

— Знаєш що? — озвалася я до нього.

Атлас узяв мене за руку, переплівши наші пальці, і стиснув її.

— Що?

— Ти моя улюблена людина.

Я відчула, що він аж розсміявся, і сама всміхнулася від цього.

— Серед скількох людей? — запитав він.

— Серед усіх.

Він поцілував мене в чоло й сказав:

— А ти моя улюблена людина, Лілі. Серед чималої кількості людей.

Коли автобус зупинився на моїй вулиці, Атлас не відпустив мою руку, і так ми стали просуватися до виходу. Він ішов попереду в проході, а я прямувала за ним, тому він не бачив, як я озирнулася й показала Кейті середній палець.

Можливо, мені не слід було цього робити, але, побачивши вираз її обличчя, я зрозуміла, що воно було того варте.

Щойно ми дійшли до мого будинку, він узяв у мене ключ і відчинив вхідні двері. Мені було дивно бачити, як комфортно він відчувається в мене вдома. Атлас зайшов і замкнув двері. Тоді ми побачили, що в будинку немає електрики. Я визирнула у вікно: далі по вулиці стояв фургон, там ремонтували лінії електропередач, тож ми не могли подивитися твоє шоу. Я не дуже засмутилася, адже замість цього ми могли просто цілуватися півтори години.

— У тебе газова чи електрична духовка? — спитав Атлас.

— Газова, — відповіла я, трішки спантелічена його запитанням.

Він роззувся (то була пара старих батькових черевиків) й пішов у кухню.

— Я децю тобі приготую, — сказав він.

— Ти вмієш готувати?

Хлопець відчинив холодильник і заходився діставати продукти.

— Так. Напевно, я люблю готувати майже так само, як ти любиш вирощувати рослини.

Діставши з холодильника все, що треба, він розігрів духовку. Я притулилася до стільниці й спостерігала за ним. Атлас

навіть не підглядав у рецепт. Просто поміщав інгредієнти в миску, не використовуючи мірної склянки, і перемішував усе.

Я ніколи не бачила, щоб тато хоча б намагався поратися в кухні. Упевнена, що він навіть не знає, як розігріти духовку. Насправді я думала, що більшість чоловіків такі, як мій тато. Але тепер, спостерігаючи за Атласом, я збагнула, що помилялась.

— Що ти готуєш? — запитала я.

Я сперлася руками на барну стійку і, підскочивши, влаштувалася на ній.

— Печиво, — відповів Атлас.

Він узяв миску, ступив ближче до мене й занурив ложку в суміш. Набравши трохи, підніс це мені до рота, щоб я скуштувала. Тісто для печива — одна з моїх слабкостей. І воно виявилося найкращим із тих, якими я коли-небудь смакувала.

— О, клас, — вигукнула я, облизуючи губи.

Хлопець поставив миску на стіл поряд зі мною, нахилився й поцілував мене. Тісто для печива в поєднанні з Атласовими поцілунками — це щось неймовірне, якщо тобі раптом цікаво. Звідкись із горла в мене вирвався проникливий звук, який засвідчив те, як мені сподобалося це поєднання. Атлас розсміявся. Але не припинив цілувати мене. Він сміявся в поцілунку, і це остаточно розчулило моє серце. Щасливий Атлас зачаровує. Тієї миті мені закортіло дізнатися все про світ, який він любить, і дати йому кожну його частинку.

Цілуючи Атласа, я думала, чи кохаю його. Раніше в мене ніколи не було хлопця, тому я не можу ні з чим порівняти свої почуття. Насправді я ніколи не хотіла мати хлопця або стосунки, доки не зустріла Атласа. У будинку, де я виросла, ніхто не дає хорошого взірця того, як чоловікові належить поводитися з кимось, кого він любить. Тому в мене завжди було дуже мало віри в стосунки й довіри до інших людей.

Інколи я задумувалась, чи зможу бодай колись довіряти хлопцеві. Здебільшого я ненавиджу чоловіків, тому що єдиний приклад, який є переді мною, — це мій тато. Але, проводячи так багато часу з Атласом, я змінююся. Гадаю, що не надто.

Адже я досі не довіряю більшості людей. Однак Атлас змінює мене настільки, що я починаю думати, чи не є він винятком із правил.

Він припинив мене цілувати й знову забрав миску. Підійшов до стільниці навпроти й заходився викладати шматочки тіста на два листи для випічки.

— Хочеш дізнатися секрет приготування їжі в газовій духовці? — запитав він.

Я не впевнена, що до цієї секунди взагалі задумувалась про приготування їжі, але якимось чином Атлас змусив мене захотіти дізнатися все те, що знав він. Ти б бачила, яким щасливим він був, коли розповідав про кулінарію.

— У газових духовках є більш гарячі місця, — сказав Атлас, відчиняючи дверцята й поміщаючи в духовку листи для випічки. — Обов'язково треба знати, де саме такі місця, і повертати листи з випічкою, щоб страва рівномірно пропеклася.

Він зачинив дверцята, зняв прихватку з руки й кинув її на стільницю.

— Можна також скористатися каменем для випічки піци. Його просто треба поставити в духовку, навіть якщо ти готуєш не піцу, і це допоможе рівномірно розподілити тепло.

Він підійшов і поклав руки на стійку обабіч від мене. Електрика в будинку ввімкнулась тієї самої миті, коли він легенько відтулив комір моєї сорочки. Атлас поцілував мене в те місце на плечі, яке він завжди цілував, та повільно ковзнув руками до моєї спини, огортаючи мене. Присягаюся, інколи я відчуваю його губи на ключиці, навіть тоді, коли його немає поруч.

Атлас збирався поцілувати мене в губи, коли ми почули, як на під'їзну доріжку заїхала машина, а двері гаража почали відчинятися. Я зістрибнула зі стійки й стала метушливо оглядати кухню. Він поклав свої долоні мені на щоки, змушуючи поглянути йому у вічі.

— Стеж за печивом. Воно буде готове за двадцять хвилин.

Хлопець поцілував мене в губи й відпустив зі своїх обіймів, побігши у вітальню за рюкзаком. Він вийшов через запасний вихід якраз тоді, коли двигун татової машини вимкнувся.

Кинулася збирати докупи всі інгредієнти, коли тато ввійшов у кухню з гаража. Він озирнувся навколо й побачив світло в духовці, а тоді запитав:

— Ти готуєш?

Я кивнула. Боялась відповісти вголос, тому що тато обов'язково почув би тремтіння мого голосу. Деякий час я натирала одне й те саме місце на стільниці, попри те, що там було цілком чисто. Я прокашлялася й відповіла:

— Печиво. Готую печиво.

Він поставив свій портфель на кухонний стіл, підійшов до холодильника й дістав звідти пиво.

— У нас вимикали електрику, — сказала я. — Мені було нудно, тож я вирішила щось спекти, аби згаяти час.

Тато сів за стіл і впродовж наступних десяти хвилин ставив мені запитання про школу й мої наміри щодо вступу в коледж. Іноді, коли ми бували наодинці, у мене з'являлися проблиски уявлення про нормальні стосунки з батьком. Наприклад, коли я сиділа з ним за кухонним столом та обговорювала коледж, вибір кар'єри й старшу школу. Незважаючи на те, що переважно я його ненавиділа, я все-таки хотіла, щоб у нас із ним було більше таких моментів. Якби він завжди був такою людиною, якою видавався в ці хвилини, наша сім'я була б зовсім іншою. Ми всі були б іншими.

Я повертала печиво так, як казав Атлас. Коли воно було готове, вийняла його з духовки. Узяла одне печивко й передала його татові. Я ненавиділа себе за те, що була доброю до нього. Мені здавалося, що я змарнувала одне Атласове печивко.

— Ого, — сказав тато. — Лілі, вони смачнющі.

Я видавила із себе подяку, хоча навіть не готувала їх. Але не могла сказати татові правду.

— Це для школи, тому тобі можна тільки одне, — збрехала я.

Я зачекала, доки все печиво охолоне, склала його в пластмасовий контейнер і забрала до себе в кімнату. Навіть не хотіла куштувати без Атласа, тому чекала пізнього вечора, коли він повинен був прийти до мене в кімнату.

— Треба було скуштувати його гарячим, — сказав хлопець. — Саме тоді воно смакує найкраще.

— Не хотіла їсти без тебе, — пояснила я.

Ми сіли на ліжко, притулившись спинами до стіни, і з'їли півконтейнера печива.

Я сказала, що воно було смачне, але так і не змогла сказати, що воно було найкращим печивом, яке я коли-небудь куштувала. Не хотіла тішити його самолюбство. Мені подобалася його сором'язливість.

Хотіла взяти ще одне, але Атлас затулив контейнер кришкою.

— Якщо з'їси забагато, тобі стане зле і ти більше не полюблятимеш моє печиво.

Я розсміялася.

— Це неможливо.

Він відпив ковток води, встав і розвернувся обличчям до ліжка.

— Я дещо тобі зробив, — сказав хлопець, засунувши руку до кишені.

— Ще печива? — запитала я.

Атлас усміхнувся й похитав головою. Дістав руку з кишені, тримаючи щось у кулаку. Я підійняла руку, і він поклав мені на долоню щось тверде. Це був маленький, плоский контур серця, приблизно два дюйми завдовжки, вирізаний із дерева.

Я поводи́ла по ньому великим пальцем, намагаючись не вказати надмірної радості. З погляду анатомії це серце було неправильне, утім воно й не скидалося на серця, які малюють від руки. Воно було нерівне, з порожньою серцевиною.

— Ти сам це зробив? — запитала я, глянувши на хлопця. Він кивнув.

— Я вирізав його за допомогою старого ножа для стругання, який знайшов у будинку.

Краї контура серця не були з'єднані. Вони лише злегка загнуті, тому у верхній частині серця залишився невеличкий проріз. Я не уявляла, що сказати. Відчула, що він сів на

ліжко, але не могла припинити дивитися на серце й не могла подякувати.

— Я вирізав його з гілки, — сказав він пошепки. — З дуба, який росте в тебе на задньому подвір'ї.

Присягаюся, Еллен. Я не думала, що можна щось любити аж так сильно. Але мої почуття, можливо, стосувалися не подарунка, а Атласа. Я стиснула серце в кулаку, нахилилася й поцілувала хлопця так міцно, що він упав на ліжко. Я закинула на нього ногу та сіла зверху. Він схопив мене за талію й поцілував. З його обличчя не сходила усмішка.

— Я виріжу тобі клятий дім із того дуба, якщо на мене чекатиме така винагорода, — прошепотів Атлас.

Я розсміялася й сказала йому:

— Ти повинен припинити бути таким ідеальним. Ти й так уже моя улюблена людина. Тепер поводишся несправедливо стосовно інших людей, тому що ніхто з них не зможе тебе перевершити.

Він поклав руки мені на потилицю й перевернув мене так, що я лягла на спину, а він опинився зверху.

— Тоді я на правильному шляху, — сказав Атлас, а потім поцілував мене.

Під час поцілунків я тримала подароване серце в руці, намагаючись переконати себе, що це був дарунок без причини. Але якась частина мене боялася, що це прощальний подарунок — щоб я пам'ятала Атласа, коли він поїде до Бостона.

Я не хотіла пам'ятати його. Якщо мені треба було пам'ятати, це б означало, що він більше не частина мого життя.

Я не хотіла, щоб він переїжджав у Бостон, Еллен. Я знаю, що це егоїстично з мого боку, бо він не може більше жити в тому будинку. Я не знаю, чого боюся більше: його від'їзду чи своїх егоїстичних благань не їхати.

Знаю, що нам слід про це поговорити. Я запитав його про Бостон сьогодні ввечері, коли він прийде до моєї кімнати. Я не хотіла питати його вчора, тому що вчора був ідеальний день.

Лілі

*Люба Еллен,
Пливти далі. Пливти далі.
Він переїжджає в Бостон.
Я не дуже хочу про це говорити.*

Лілі

Люба Еллен,

Цього разу моїй матері доведеться приховувати набагато більше, ніж завжди.

Зазвичай тато добре знає, куди її бити, щоб не залишилось помітного синця. Найменше він хоче того, щоб люди в місті дізналися, що він із нею коїть. Я бачила, як він бив матір ногою декілька разів, душив, бив її в спину та живіт і тягав за волосся. Декілька разів бив по обличчю. Давав їй ляпаса, аби сліди не залишалися надовго.

Але я ще ніколи не бачила того, що він скоїв із нею минулого вечора.

Батьки повернулися додому дуже пізно. Був вихідний, тому вони разом пішли на якийсь захід у місті. Тато був власником компанії з нерухомості й мером, тому їм із мамою доводилося з'являтися на публіці й брати участь у різноманітних благодійних заходах. Яка іронія — мій тато ненавидів благодійність. Але я думаю, що йому доводилось підтримувати свою репутацію.

Атлас уже був у моїй кімнаті, коли батьки повернулися. Щойно вони ввійшли до будинку, я почула сварку. Я не могла розібрати більшу частину розмови, але, як я зрозуміла, тато звинувачував маму в тому, що вона фліртувала з якимось чоловіком.

Повір мені, Еллен, я добре знаю маму. Вона б ніколи так не вчинила. Найімовірніше, хтось глянув на неї, а тато приревнував. Моя мама справді гарна.

Я почула, як тато обізвав її шльондрою, а потім пролунав звук першого удару. Стала вилазити з ліжка, та Атлас затягнув мене назад, заборонивши мені туди йти, бо я могла постраждати. Я сказала, що інколи моя присутність рятує ситуацію. Коли я з'являюся, тато перестає бити маму.

Атлас пробував мене відмовити, але врешті-решт я встала й пішла у вітальню.

Елен.

Я просто...

Він сидів зверху на ній.

Вони були на дивані. Тато тримав маму за горло однією рукою, а іншою стягував із неї сукню. Вона намагалася відбиватися від нього, а я просто стояла там, наче вкопана. Мама благала його злізти. А він ударив її по обличчю й наказав замовкнути. Я ніколи не забуду цих його слів:

— Ти хочеш уваги? Я дам тобі клятву увагу.

І саме цієї миті вона перестала відбиватися від нього й заклякла. Я чула, як вона плакала, а потім сказала:

— Будь ласка, тихіше. Тут Лілі. Будь ласка, тихіше.

Вона просила його бути тихіше, поки він її гвалтував.

Елен, я не знала, що серце однієї людини може бути переповнене такою ненавистю. І зараз я говорю не про батька. Я про себе.

Я пішла на кухню й відчинила шухляду стола. Схопила найбільший ніж... І навіть не знала, як це пояснити. Мені здавалося, що в моєму тілі була не я. Я бачила все наче збоку: я йшла через кухню з ножем у руці. Знала, що не скористаюся ним. Просто хотіла щось «більше» за себе, аби налякати батька й він дав мамі спокій. Але на порозі кухні хтось обома руками схопив мене за талію й потягнув назад. Я впустила ніж. Тато нічого не чув, а от мама почула. Я поглянула їй у вічі, коли Атлас вів мене в кімнату. Коли ми зайшли, я заходила бити його руками в груди, намагаючись вирватися й побігти назад, до мами. Я плакала й робила все, щоб вивільнитися, але він не поступився.

Атлас просто тримав мене у своїх обіймах і повторював:

— Лілі, заспокойся.

Він повторював ці слова знову і знову. Тримав доти, доки я не змирлася з тим, що він не пустить мене туди. Він не дозволить мені взяти той ніж.

Хлопець підійшов до ліжка, узяв куртку й заходився взувати черевики.

— Ми підемо до сусідів, — мовив він. — Викличемо поліцію. Поліцію.

Раніше мама застерігала мене щодо поліції. Сказала, що таким чином я занпащу батькову кар'єру. Але, чесно кажучи, тієї миті мені було начхати. Мені було все одно, що він мер і що всі, хто любив батька, не знали його із цього жахливого боку. Єдине, чого я хотіла, — це допомогти мамі. Тому я одягнула куртку й пішла до шафи за черевиками. Щойно я взяла їх і ступила крок, Атлас витріщився на двері моєї кімнати.

Їх відчиняли.

Мама зайшла й швидко замкнула двері за собою. Я ніколи не забуду, який вона мала вигляд. З її губи текла кров. Око вже опухало, а з плеча звисав жмут вирваного волосся. Спочатку вона поглянула на Атласа, а потім — на мене.

Я навіть не злякалася того, що вона застукала мене в спальні з хлопцем. Мені було байдуже. Я хвилювалася лише за неї. Підійшла, узяла її за руки й підвела до ліжка. Я зняла волосся з її плеча, а потім відгорнула пасмо з лоба.

— Він викличе поліцію, мамо. Добре?

Її очі розширилися, і вона захитала головою.

— Ні. — Вона глянула на Атласа й повторила: — Не можна. Ні.

Хлопець уже подався до вікна, щоб вилізти, але зупинився й поглянув на мене.

— Він п'яний, Лілі, — сказала мама. — Він чув, як зачинилися двері твоєї кімнати, тому пішов у нашу спальню. Він перестав. Якщо ти викличеш поліцію, усе буде тільки гірше, повір мені. Просто дозволь йому виспатися. Завтра буде краще.

Я похитала головою й відчула, як по моєму обличчю потекли сльози.

— Мамо, він намагався тебе згвалтувати!

Вона нахилила голову й здригнулася після моїх слів.

Знову похитавши головою, мама сказала:

— Усе не так, Лілі. Ми одружені. Інколи шлюб — це... Ти ще занадто молода, щоб зрозуміти.

На хвилину в кімнаті запала тиша, а потім я мовила:

— Сподіваюся, що я ніколи цього не зрозумію.

І ось тоді вона заплакала. Узялася руками за голову й стала схлипувати. А все, що я могла вдіяти, — це обійняти її та плакати разом із нею. Я ще ніколи не бачила її такою засмученою. Або такою скривдженою. Або такою наляканою. Ця ситуація розбила мені серце, Еллен.

Вона зламала мене.

Коли мама припинила плакати, я озирнулася. Атласа ніде не було. Ми з мамою пішли в кухню. Я допомогла їй змити кров із губи й промити око. Вона й словом не обмовилася про те, що Атлас був у моїй кімнаті. Жодним словом. Я гадала, що вона покарає мене, але цього не сталося. Я подумала, що, можливо, вона таким чином справляється з труднощами — просто не визнає, що вони існують. Просто не говорить про те, що завдає їй болю. Вона ніколи про це не згадує.

Лілі

Люба Еллен,

Думаю, що тепер я ладна поговорити про Бостон.

Сьогодні він поїхав.

Я вже стільки разів перетасувала карти, що руки болять. Боюся, що, якщо я не напишу про свої почуття, я збожеволюю, тримаючи все в собі.

Наша остання ніч минула так собі. Спочатку ми багато цілувалися, але не раділи від того, тому що обоє були надто засмученими. Удруге за попередні два дні він сказав, що передумав і не поїде. Він не хотів залишати мене саму в цьому будинку. Але я жила з батьками майже шістнадцять років. З його боку було б не дуже розумно залишатися безхатком лише через мене. Ми обоє це розуміли, але нам усе одно було боляче.

Я намагалася не показувати, як його від'їзд мене засмучував. Тому, коли ми лежали на ліжку, я попросила розповісти мені про Бостон. Сказала, що, можливо, одного дня після закінчення школи я могла б туди поїхати.

Тільки-но він узявся розповідати, у нього в очах з'явилася іскра. Я ще ніколи не бачила його таким. Він говорив так, наче

йшлося про рай. Атлас розповів, що люди там говорять з акцентом. Замість «машина» вони говорять «мачина». Напевно, він не усвідомлював, що інколи сам говорить точнісінько так. Він мешкав у Бостоні з дев'яти до чотирнадцяти років. Думаю, що саме після того в Атласа з'явився цей акцент.

Він розповів, що його дядько живе в багатоквартирному будинку з найкрутішою терасою на даху.

— Такі тераси є в багатьох мешканців, — сказав хлопець. — У декотрих на даху навіть є басейни.

У Плеторі, що в штаті Мен, мабуть, навіть не було такої високої будівлі, на якій можна облаштувати терасу. Мені стало цікаво, які відчуття з'являються в людини на такій висоті. Я запитала, чи він колись підіймався так високо. Він сказав, що так. Коли він був молодший, інколи ходив на дах, просто сидів там у роздумах і дивився на місто.

Атлас розповів мені про тамтешню їжу. Я вже зрозуміла, що він дуже любить готувати, але уявлення не мала наскільки. Мені здається, що він, не маючи плити або кухні, крім приготованого для мене печива, ніколи раніше навіть не говорив про приготування їжі.

Він розповів мені про гавань і про те, як вони з мамою ходили на риболовлю, до того як вона одружилася вдруге.

— Я маю на увазі, що Бостон не дуже вирізняється з-поміж інших мегаполісів, — сказав хлопець. — Там немає нічого надзвичайно особливого, що дозволило б йому виділитися. Просто... Я не знаю. Там є своя атмосфера. По-справжньому хороша енергетика. Коли люди кажуть, що живуть у Бостоні, вони говорять про це з гордістю. Інколи мені цього не вистачає.

Я провела пальцями по його волоссю й сказала:

— Ти розповідаєш так, ніби це найкраще місце у світі. Так, ніби в Бостоні все набагато краще.

Він глянув на мене. Я побачила сум у його очах, коли він вимовив:

— У Бостоні майже все краще. Окрім дівчат. У Бостоні немає тебе.

Я почервоніла. Він поцілував мене. Цей поцілунок був надзвичайно приємним, а тому я сказала:

— Це поки що мене немає в Бостоні. Колись я переїду туди й знайду тебе.

Він змусив мене пообіцяти. Сказав, що, якщо я переїду в Бостон, там усе буде набагато краще й місто стане найкращим у світі.

Ми ще трохи цілувалися. І робили ще дещо, та я тобі не набридатиму розповідями про це. Хоча було не нудно.

Аж ніяк.

Однак цього ранку я була змушена попрощатися з ним. Він дуже міцно обійняв мене й поцілував. Я боялася, що помру, якщо він мене відпустить.

Але я не померла. Тому що він відпустив, а я досі тут. Досі жива.

Досі дихаю.

Ледве дихаю.

Лілі

Я перегорнула сторінку, але читати не стала й закрила щоденник. Залишився всього один запис, і я не впевнена, що хочу читати його зараз. Або взагалі коли-небудь. Я поклала щоденник назад, у шафу, знаючи, що моя історія з Атласом закінчилася. Він тепер щасливий.

Я тепер щаслива.

Час і справді може загоїти всі рани. Або майже всі.

Я вимкнула лампу та взяла телефон, щоб поставити його на зарядку. На екрані я побачила пропущені повідомлення: два від Райлі, а одне від мами.

Райлі: Привіт. Ще одна гола правда через три... дві...

Райлі: Я боявся, що разом зі стосунками в моєму житті з'явиться більше обов'язків. Саме тому я уникав їх усе своє життя. У мене й так дуже багато справ, і, спостерігаючи за тим, як нервують мої одружені батьки, або за невдалими шлюбами деяких друзів, я вирішив, що не хочу для себе такої долі. Але

сьогоднішній вечір допоміг мені зрозуміти, що, можливо, деякі люди просто неправильно поведуться. Адже я не вважаю те, що відбувається між нами, обов'язком. Для мене це нагорода. І я засну, питаючи себе про те, чим я її заслужив.

Я приклала телефон до грудей і всміхнулася. Потім зробила скріншот цього тексту, тому що збиралася зберігати його вічно. А тоді відкрила третє повідомлення.

Мамо: Лікар, Лілі? ТА власний бізнес? Я хочу бути тобою, коли виросту.

Я зробила скріншот і цього повідомлення.

РОЗДІЛ 12

— Що ти робиш із тими нещасними квітами? — запитала Аліса, стоячи позаду мене.

Я начепила ще одну сріблясту шайбу та спустила її вниз по стеблу квітки.

— Стімпанк.

Ми трохи відступили й захоплено дивилися на букет. Ну, принаймні... я *сподівалася*, що вона захоплено дивилася. Він вийшов кращий, ніж я очікувала. Я використала барвник для квітів, щоб перетворити білі троянди на темно-фіолетові. Потім прикрасила стебла різноманітними елементами в стилі стімпанк — маленькими металевими кільцями й шестернями, навіть прикріпила суперклеєм маленький годинник до ремня з коричневої шкіри, що ним був зав'язаний букет.

— *Стімпанк?*

— Це тренд. Існує такий піджанр художньої літератури, він стає популярним і в інших видах мистецтва. У живописі, у музиці. — Я розвернулася й усміхнулася, тримаючи букет. — А тепер і у... *флористиці*.

Аліса, забравши в мене квіти, тримала їх перед собою.

— Вони такі... чудернацькі. Мені дуже подобаються. — Вона обійняла букет. — Можна я візьму їх собі?

Я потягнулася до Аліси за квітами.

— Ні, вони для нашого офіційного відкриття. Не для продажу.

Я забрала букет і схопила вазу, яку зробила вчора. Минулого тижня я знайшла на блошиному ринку пару старих жіночих чобітків із заклепками. Мені здалося, що вони якраз у стилі стімпанк. Саме чобітки надихнули мене на створення цього букета. Я одразу помила їх, висушила, а потім приклеїла до них шматочки металу. Нанесла на внутрішню частину взуття клей «Mod Podge»¹ і змогла помістити в чобіток вазу, щоб потім поставити туди квіти.

— Алісо! — Я розташувала квіти в центрі демонстраційного столу. — Я майже впевнена, що саме цій справі маю присвятити своє життя.

— Стімпанку? — запитала дівчина.

Я розсміялася й покрутилася.

— Творчості! — відповіла я.

А потім я взялася за табличку на дверях, повернувши її написом «Відчинено». Тож ми відкрилися на п'ятнадцять хвилин раніше.

Для нас обох день видався насиченішим, ніж ми очікували. Ми оформлювали замовлення по телефону, по інтернету й безпосередньо в крамниці та навіть не мали часу пообідати.

— Тобі потрібно більше працівників, — сказала мені Аліса, проходячи повз мене з букетом квітів.

Була лише перша година.

— Тобі потрібно більше працівників, — сказала вона мені о другій годині, тримаючи телефон біля вуха, записуючи замовлення й паралельно намагаючись додзвонитися до клієнта, що його номер узяла з реєстраційного журналу.

¹ «Mod Podge» — відомий бренд, під яким виготовляють розроблену Єном Ветстоуном у 1960-х роках речовину, що поєднує в собі властивості клею та лаку; популярна в середовищі митців і ремісників, які використовують у роботі різноманітні матеріали (скло, дерево, тканини тощо).

Маршалл зайшов до нас о третій по обіді й запитав, як справи.

Аліса відповіла:

— Їй потрібно більше людей.

Я допомагала жінці донести букет до машини о четвертій, і, якраз коли я заходила назад у крамницю, Аліса виходила, тримаючи в руках інший букет.

— Тобі потрібно більше працівників, — мовила вона роздратовано.

О шостій годині вона замкнула двері й перевернула табличку. Притулившись до дверей, дівчина зсунулася, сівши на підлогу, й подивилася на мене.

— Я знаю, — сказала їй я. — Мені потрібно більше працівників.

Аліса лише кивнула.

А потім ми розсміялися. Я підійшла до неї й сіла поруч. Ми притулилися головами одна до одної та дивилися на крамницю. Квіти в стилі стімпанк так і стояли перед нами, посеред приміщення. І попри те, що я відмовилася продати цей особливий букет, ми дістали на нього вісім попередніх замовлень.

— Я пишаюся тобою, Лілі, — сказала Аліса.

І я всміхнулась.

— Я б не впоралася без тебе, Іссо.

Ми сиділи отак дві чи три хвилини. Нарешті наші ноги дістали заслужений відпочинок. Чесно кажучи, це був один із найкращих днів у моєму житті. Але все-таки мені було болісно й сумно від того, що Райлі так і не прийшов. Навіть не написав.

— Ти сьогодні розмовляла з братом? — запитала я.

Вона похитала головою.

— Ні, але я впевнена, що він просто зайнятий.

Я кивнула. Я знала, що він зайнятий.

Ми обоє підвели голови, коли почули, що хтось стукає у двері. Я всміхнулась, щойно побачила, як Райлі приклав долоні по обидва боки від лица, притиснувшись до вікна

й заглядаючи в крамницю. Нарешті він подивився вниз і побачив, що ми сидимо на підлозі.

— Про вовка промовка, — сказала Аліса.

Я підскочила, щоб впустити його. Тільки-но я відчинила, він забіг до крамниці.

— Я все пропустив? Так. Я все пропустив. — Райлі обійняв мене. — Вибач, я намагався прийти якомога раніше.

Я теж стала його обіймати.

— Нічого страшного. Зараз ти тут. Усе було чудово.

Я аж не тямилася себе з радості від того, що він узагалі прийшов.

— Ти *чудова*, — вимовив він і поцілував мене.

Аліса прослизнула повз нас, перекривляючи Райлі.

— Ти *чудова*. Райлі, угадай що?

Хлопець відпустив мене зі своїх обіймів.

— Що?

Аліса схопила відро для сміття й поставила його на прилавок.

— Лілі потрібно більше працівників.

Я розсміялась від того, що вона торочить цю фразу цілий день. Райлі стиснув мою руку й мовив:

— Отже, справа пішла добре.

Я знизала плечима.

— Не скаржуся. Я маю на увазі... Я не *нейрохірург*, але добре виконую свою роботу.

Райлі розсміявся.

— Допомогти вам прибрати?

Ми з Алісою дали йому завдання, тож він допомагав нам наводити лад після цього великого дня. Прибравши все, ми підготувалися до завтрашнього дня. Саме коли ми закінчували, приїхав Маршалл. Він зайшов до крамниці з сумкою й кинув її на прилавок. Дістав звідти великі згортки якоїсь тканини й роздав їх нам. Я взяла свій і розпакувала.

Це комбінезон.

Весь у малюнках із кошенятами.

— Грають «Bruins». Безкоштовне пиво. Командо, одягаймося.

Аліса охнула й мовила:

— Маршалле, цього року ти заробив шість мільйонів доларів. Тобі *справді* потрібне безкоштовне пиво?

Він приклав палець до її губ, натиснувши на них злегка, і Аліса розпливлася в усмішці.

— Ш-ш-ш! Не розмовляй, як заможна дівчина, Іссо. Це богохульство.

Вона розсміялася. Маршалл забрав у неї комбінезон. Розстібнувши його, допоміг їй одягнутися. Щойно всі були готові, ми замкнули двері й пішли до бару.

Я ще ніколи в житті не бачила стільки людей у комбінезонах. Ми з Алісою — єдині жінки в такому вигляді, але мені це навіть подобалося. У барі було дуже гамірно. Так гамірно, що кожного разу, коли «Bruins» демонстрували хорошу гру, мені та Алісі доводилося затуляти вуха, щоб урятуватися від криків навколо. Приблизно за півгодини звільнилася кабінка на верхньому поверсі й ми всі побігли нагору, щоб її зайняти.

— Тут набагато краще, — сказала Аліса, умощуючись там.

Стало значно тихіше, однак усе одно галасливо порівняно з нормальними умовами.

До нас підійшла офіціантка, щоб узяти замовлення. Я попросила червоне вино, аж тут Маршалл майже вистрибнув зі свого місця.

— Вино? — вигукнув він. — Ти в комбінезоні! Тут не наливають безкоштовне вино, якщо ти в комбінезоні!

І Маршалл сказав офіціантці, щоб вона принесла мені пива. А Райлі попросив принести мені вина. Аліса хотіла води. Це ще більше засмутило Маршалла, і він замовив у офіціантки чотири пляшки пива, а потім Райлі сказав:

— Два пива, червоне вино й воду.

Офіціантка дуже спантеличено пішла від нашого столика. Маршалл пригорнув і поцілував Алісу.

— І як мені пробувати зробити нам дитину сьогодні, якщо ти будеш твереза?

Вираз обличчя в Алісі змінився. Мені одразу стало її шкода.

Я розуміла, що Маршалл просто пожартував, але його слова завдали їй болю. Лише декілька днів тому вона казала мені, що дуже засмучена, адже не може завагітніти.

— Мені не можна пива, Маршалле.

— Тоді випий хоча б вина. Я тобі більше подобаюся, коли ти п'яненька.

Він сам посміявся зі своїх слів. Та Аліса все ще була серйозною.

— Вина мені теж не можна. Мені насправді *взагалі* не можна алкоголю.

Маршалл припинив сміятися.

Моє серце завмерло.

Він повернувся до Алісиного крісла й схопив її за плечі, примушуючи подивитися йому в очі.

— Алісо?

Дівчина просто кивнула. Не знаю, хто заплакав першим. Я, Маршалл чи Аліса.

— Я стану татком? — вигукнув він.

Аліса кивала далі, а я просто ридала, як ідіотка.

Маршалл підскочив із крісла й закричав:

— Я стану татком!

Навіть не можу виразно описати ту мить. Дорослий чоловік у тематичному комбінезоні стоїть біля столика в барі й горлає до всіх, хто може його почути, що він стане татком. Він потягнувся до Аліси з обіймами. Вони обоє стояли в кабінці. Маршалл поцілував її — то був наймиліший момент, за яким мені будь-коли доводилося спостерігати.

Потім я глянула на Райлі й побачила, як він прикушує нижню губу. Мені навіть здалося, що він намагався приховати сльози. Він глянув на мене. Побачив, що я витріщаюся на нього, й відвернувся.

— Відчепися, — мовив він. — Вона моя сестра.

Я всміхнулася, нахилилася й ніжно поцілувала його в щоку.

— Вітаю, дядечку Райлі.

Коли майбутні батьки припинили цілуватися, ми з Райлі встали й привітали їх. Аліса розповіла, що вона вже деякий час погано почувається, але тест зробила лише сьогодні вранці, перед офіційним відкриттям крамниці. Вона планувала розповісти Маршаллові ввечері вдома, але більше не могла тримати цю новину в секреті.

Нам принесли напої, і ми замовили їжу. Коли офіціантка пішла, я глянула на Маршалла.

— Як ви познайомилися?

Він відповів:

— Нехай Аліса розкаже. У неї виходить краще, ніж у мене. Дівчина збадьорилась і нахилилася ближче до мене.

— Я ненавиділа його, — стала розповідати вона. — Він був найкращим другом Райлі. Постійно вештався в нашому будинку. Я вважала його таким набридливим. Тоді він тільки-но переїхав до Огайо з Бостона, і в нього ще був бостонський акцент. Він вважав, що це робить його крутим, а мені лише хотілося дати йому ляпаса щоразу, коли він щось говорив.

— Вона *таке* золотце, — сказав Маршалл із сарказмом.

— Ти ідіот, — відповіла Аліса, закотивши очі. — Хай там як, одного дня ми з Райлі запросили до нас додому кількох друзів. Нічого особливого. Просто батьків не було в місті, і ми вирішили організувати посиденьки.

— До нас прийшло тридцятьоро людей, — сказав Райлі. — То була вечірка.

— Ну, добре, вечірка, — виправилась Аліса. — Я пішла в кухню й застукала там Маршалла в обіймах якоїсь хвойди.

— Не була вона хвойдою, — виправдовувався Маршалл. — Вона була хорошою дівчиною. На смак як «Cheetos»¹, але...

Аліса витріщилась на чоловіка, і він замовк. Вона повернулася до мене й повела далі:

¹ «Cheetos» — чіпси зі смаком сиру, популярні в США.

— Забула, на чому зупинилась. Я заходилася кричати на нього, щоб забирав своїх повій до себе в дім. Та дівчина так сильно злякалася мене, що вибігла з кухні й більше не поверталася.

— Розлучниця, — сказав Маршалл.

Аліса штурхнула його в плече.

— У всякому разі, позбавивши його найменших сподівань на секс тієї ночі, я побігла до своєї кімнати. Мені було соромно за те, що я скоїла. Це сталося через ширі ревнощі, хоча я навіть не усвідомлювала, що він мені подобається, доки не побачила, як він лапає зад іншої дівчини. Я лягла на ліжку й розплакалася. За декілька хвилин він зайшов до мене в кімнату й запитав, чи зі мною все гаразд. Я переко-тилась на спину й закричала: «Ти *подобаєшся* мені, ідіоте!»

— А все решта — то вже історія... — утрутився в її розпо-відь Маршалл.

Я розсміялась.

— О Господи. «Ідіот». Це так мило.

Райлі підійняв угору палець і сказав:

— Ти не розповідаєш найцікавішого.

Аліса знизала плечима.

— О, так. Маршалл підійшов до мене, стягнув із ліжка, поцілував тими самими губами, якими цілував ту хвойду, і потім ми ще півгодини цілувалися на підлозі. Райлі за-йшов у мою кімнату й закричав на друга. Потім Маршалл випхав Райлі з моєї кімнати, замкнув двері й ми цілувалися ще з годину.

Райлі похитав головою.

— Мій найкращий друг зрадив мене.

Маршалл потягнув Алісу до себе.

— Вона подобається мені, ідіоте.

Я розсміялася, але Райлі розвернувся до мене, він мав серйозний вираз обличчя.

— Я був такий злий, що не розмовляв із ним цілий мі-сяць. Урешті-решт я змирився із цією ситуацією. Нам було по вісімнадцять, їй — сімнадцять. Я не міг розлучити їх.

— Нічого собі, — сказала я. — Інколи забуваю, яка маленька у вас різниця у віці.

Аліса всміхнулася й сказала:

— Троє дітей за три роки. Мені шкода наших батьків.

За столом запанувала тиша. Я бачила, як Аліса глянула на Райлі, наче просила вибачити їй.

— Троє? — запитала я. — У вас ще є брат чи сестра?

Райлі випрямився й ковтнув пива.

Поставивши кухоль назад, він сказав:

— У нас був ще старший брат. Він помер, коли ми були дітьми.

Такий хороший вечір, зіпсований одним простим запитанням. На щастя, Маршалл одразу змінив тему. Як справжній професіонал.

До кінця вечора я слухала їхні дитячі історії. Я ще ніколи в житті так багато не сміялася.

Коли гра закінчилась, ми разом дійшли назад до крамниці, щоб забрати машини. Райлі сказав, що сюди він приїхав на «Uber», тому поїде зі мною. Я попросила Алісу з Маршаллом зачекати, перш ніж їхати. Забігла в крамницю, узяла букет у стилі стімпанк і подалася до їхньої машини. Коли я віддала Алісі квіти, її обличчя світилося від щастя.

— Я рада, що ти вагітна, але ці квіти я дарую тобі з іншої нагоди. Просто хочу, щоб вони були в тебе. Тому що ти моя найкраща подруга.

Аліса обняла мене й прошепотіла на вухо:

— Сподіваюсь, одного дня він одружиться з тобою. Ми станемо сестрами.

Вона влаштувалася в машині, і вони поїхали. Я просто стояла там і дивилася, тому що в мене ніколи в житті не було такої подруги, як вона. Можливо, це все вино. Не знаю. Але мені дуже сподобався цей день. Абсолютно весь. Особливо мені сподобалося, який вигляд мав Райлі, притулившись до моєї машини й спостерігаючи за мною.

— Ти по-справжньому вродлива, коли щаслива.

Ох! Цей день! Він ідеальний!

Ми підіймалися нагору, до моєї квартири, коли Райлі схопив мене за талію й притиснув до стіни. Він узявся цілувати мене просто на сходах.

— Нетерплячий, — промуркотіла я.

Він засміявся й схопив мене обома руками за сідниці.

— Ні. Це все комбінезон. Тобі варто серйозно задуматися про те, щоб ходити в ньому на роботу.

Райлі знову поцілував мене й не припиняв цілувати, доки хтось не пройшов сходами вниз.

Минаючи нас, хлопець пробурмотів:

— Гарні комбінезони. «Bruins» виграли?

Райлі кивнув.

— Три — один, — відповів він, навіть не глянувши на перехожого.

— Чудово, — сказав той.

Коли хлопець пішов, я вирвалася з обіймів Райлі.

— Що це за тема з комбінезонами? Невже кожен чоловік у Бостоні знає про них?

Він розсміявся й відповів:

— Безкоштовне пиво, Лілі. Це все безкоштовне пиво.

Райлі потягнув мене вгору по сходах. Коли ми зайшли у квартиру, Люсі біля кухонного столу заклеювала коробку зі своїми речами. Поряд стояла ще одна відкрита коробка. Можу заприсягтися, що з неї стирчала миска, яку я купила в «HomeGoods»¹. Вона обіцяла до наступного тижня забрати всі свої речі, але чомусь мені здається, що вона вирішила прихопити й деякі з моїх.

— Ти хто? — запитала вона, оглядаючи Райлі згори донизу.

— Райлі Кінкайд. Хлопець Лілі.

Хлопець Лілі. Ви це чули? *Хлопець.*

Він уперше підтвердив цей факт, та ще й так упевнено.

¹ «HomeGoods» — американська мережа магазинів, де можна придбати товари для дому.

— Мій хлопець, еге ж?

Я пішла в кухню, щоб узяти пляшку вина й два бокали.

Коли я наливала вино, Райлі підійшов та став позаду, обіймаючи мене за талію.

— Так. Твій хлопець.

Я вручила йому бокал і сказала:

— Отже, я твоя дівчина?

Він узяв вино й цокнувся зі мною.

— За кінець випробувального терміну й початок справжніх стосунків.

Усміхаючись, ми випили трохи вина.

Люсі поставила коробки одна на одну й рушила до входних дверей, озвавшись до нас:

— Здається, я вчасно виїхала.

Коли вона зачинила за собою двері, Райлі здійняв брову.

— Я думаю, що не дуже сподобався твої сусідці.

— Ти будеш здивований. Думаю, я їй теж не дуже подобалася. Але вчора вона попросила мене бути дружкою на її весіллі. Хоча, мені здається, вона просто сподівається безкоштовно отримати квіти. Вона дуже корислива.

Райлі розсміявся й притулився до холодильника. Він помітив магніт із написом «Бостон» і зняв його з холодильника, моргнувши бровою.

— Ти ніколи не покинеш «чистилище» Бостона, якщо зберігатимеш тутешні сувеніри на своєму холодильнику, як турист.

Я розсміялася, забрала в нього магніт і повернула його на дверцята холодильника. Мені приємно, що він так багато пам'ятає з дня нашої першої зустрічі.

— Це подарунок. Я вважала б туристом, якби сама його купила.

Він ступив ближче до мене й забрав бокал з моїх рук. Поставивши наше вино на стільницю, він нахилився до мене й пристрасно та п'яно поцілував. Мені сподобалося відчувати фруктовий присмак вина в нього на язиці. Він розстібнув мій комбінезон.

— Знімімо з тебе цей одяг.

Райлі потягнув мене в спальню. Ми цілувалися й намагалися позбутися нашого вбрання. Коли ми дійшли до кімнати, на мені залишилися тільки бюстгальтер і трусики.

Він притулив мене до дверей. Я скрикнула, тому що не очікувала такого.

— Не рухайся, — наказав хлопець.

Він уп'явся вустами в мої груди, а потім поступово став переміщатися вниз.

О Господи. Невже цей день може бути ще кращим?

Я провела рукою по його волоссю, але він схопив мене за зап'ястки й притиснув їх до дверей. Піднявся вгору, притискаючись до мого тіла та міцно стискаючи мої зап'ястки. Він здійняв брову, ніби попереджаючи.

— Я ж сказав... не рухатися.

Я намагалася не всміхатися, та було важко стриматися. Він знову пройшовся вустами вниз по моєму тілу. Повільно стягнув мої трусики до щиколоток. Мені наказали не рухатися, тож я не знімала їх.

Його губи ковзнули по моєму стегну й до...

Так.

Найкращий.

День.

У моєму житті.

РОЗДІЛ 13

Райлі: Ти вдома чи ще на роботі?

Я: На роботі. Закінчу приблизно за годину.

Райлі: Можна приїхати до тебе?

Я: Люди кажуть, що дурних запитань не буває, чи не так? Вони помиляються. Твоє запитання дурне.

Райлі: :)

За півгодини він постукав у двері квіткової крамниці. Я зачинила її майже три години тому. Але я досі тут, намагаюся

впоратися з хаосом, який накрив нас у перший місяць роботи. Крамниця занадто мало працювала, щоб я могла точно визначити, наскільки добре чи погано йдуть справи. У деякі дні в нас багато клієнтів, а в деякі — майже немає, тому мені доводиться відправляти Алісу додому. Проте загалом я задоволена тим, як ми розвиваємося.

І задоволена стосунками з Райлі.

Я відімкнула його двері. Він знову в синьому медичному костюмі. На шії висить стетоскоп. Просто з роботи. Обожаю цей його образ. Присягаюся, щоразу, коли я бачу його одразу після зміни, мені доводиться приховувати дурнувату посмішку, яка з'являється на моєму обличчі. Я швидко поцілувала його й поквапилася назад до кабінету.

— Треба ще дещо закінчити, і тоді зможемо поїхати до мене.

Він увійшов зі мною в кабінет, зачинивши двері.

— У тебе є канапа? — запитав він, оглядаючи все.

Я провела минулий тиждень, наводячи тут останні штрихи. Щоб не вмикати занадто потужне флуоресцентне світло, я купила декілька ламп. Вони створюють тут м'яке освітлення. Окрім того, я придбала кілька вазонів. Звичайно, це не сад, але хоча б щось схоже. Мені довелось старанно попрацювати, аби перетворити цю кімнату зі складу овочевих ящиків на кабінет. Райлі підійшов до канапи й буквально завалився на неї, лицем униз.

— Не поспішай, — пробурмотів він у подушку. — Я подрімаю, доки ти закінчиш.

Інколи я переживаю, адже він занадто багато працює. Але не порушую цієї теми. Я сиджу в цьому кабінеті вже дванадцять годин поспіль, тому не маю права заводити розмову про надмірну амбіційність.

Наступні п'ятнадцять хвилин я впорядковувала замовлення. Тільки-но закінчила, я закрила ноутбук і глянула на Райлі.

Я думала, що він спить. Однак ні, він лежав на боці, обіпершись головою на руку. Він спостерігав за мною весь

цей час. Побачивши, що він усміхається, я почервоніла. Відсунула стілець і встала.

— Лілі, мені здається, що ти занадто сильно мені подобаєшся, — мовив він, коли я до нього наближалася.

Я навмисне скривилась. Він сів на канапі й посадив мене до себе на коліна.

— Занадто сильно? Це не зовсім комплімент.

— Це тому, що я не впевнений, чи це комплімент, — мовив він.

Райлі допоміг мені сісти до нього лицем так, що мої ноги опинилися з обох боків від нього, а потім обійняв мене за талію.

— Це мої перші справжні стосунки. Я не знаю, чи ти повинна мені так сильно подобатися. Не хочу налякати тебе.

Я засміялась.

— Ніби це взагалі можливо. Ти забагато працюєш. Тож не зможеш мені набриднути.

Він гладив мене руками по спині.

— Тебе турбує, що я так багато працюю?

Я похитала головою.

— Ні. Я інколи хвилююся, бо не хочу, щоб ти перевтомлювався. Але я не проти ділити тебе з твоєю пристрастю. Мені насправді подобається твоя амбіційність. Вона видається мені сексуальною. Напевно, саме її я люблю в тобі найбільше.

— А знаєш, що мені подобається найбільше в тобі?

— Я вже знаю відповідь на це запитання, — сказала я, всміхаючись. — Мої губи.

Він відкинув голову на спинку канапи.

— Звісно, так. Вони й справді на першому місці. Але знаєш, яка твоя риса є другою в переліку моїх улюблених? — Я покрутила головою. — Ти не змушуєш мене бути тим, ким я не можу бути. Ти приймаєш мене таким, який я є.

Я всміхнулась.

— Ну, щиро кажучи, ти виявився не схожим на того хлопця, якого я зустріла тоді на даху. Ти вже не так активно вступаєш проти стосунків.

— Це тому, що ти робиш стосунки дуже простими, — сказав Райлі, пробираючись рукою мені під сорочку. — Мені дуже просто з тобою. Я досі можу мати кар'єру, яку давно хотів. Але з тобою це набагато краще, адже ти дуже мене підтримуєш. Коли я з тобою, мені здається, що я дістаю максимум від життя.

Він засунув мені під сорочку обидві руки й притиснув мене, торкаючись долонями моєї спини. А тоді нахилив до себе й поцілував. Я всміхнулася в поцілунку й прошепотіла:

— Я твоя вишенька на торті?

Однією рукою він потягнувся до бюстгальтера й з легкістю його розстібнув.

— Майже так. Але, можливо, мені треба скуштувати тебе ще раз, щоб у цьому впевнитися.

Він зняв з мене сорочку й бюстгальтер, стягнувши їх через голову. Я взялася відштовхувати його, щоб зняти джинси, але він потягнув мене назад, до себе на коліна. Він схопив свій стетоскоп і вставив його у вуха. Потім притиснув діафрагму пристрою до моїх грудей, просто над серцем.

— Чому твоє серце так швидко б'ється, Лілі?

Я невинно знизала плечима.

— Це може бути пов'язано з вами, докторе Кінкайд.

Він відпустив трубку стетоскопа, підійняв мене зі своїх колін і посадив поряд на канапу. Він розставив мої ноги й улаштувався між ними, ставши навколішки просто на канапі, а тоді вдруге притиснув стетоскоп до моїх грудей. Другою рукою обпираючись об спинку, він трохи випростався й далі слухав моє серце.

— Зараз твій пульс б'ється зі швидкістю дев'яносто ударів на хвилину, — сказав він.

— Це добре чи погано?

Широко всміхнувшись, він нахилився до мене.

— Я буду задоволений, коли воно досягне ста сорока ударів.

Так. Я думаю, що теж буду задоволена, якщо серцебиття досягне ста сорока ударів. Хлопець поцілував мої груди.

Я заплющила очі, коли відчула, як він провів по них язиком. Він пристрасно поцілував мене, щодалі притискаючи стетоскоп.

— Зараз у тебе сто ударів, — мовив Райлі.

Він повісив стетоскоп собі на шию й повернувся до мене, намагаючись розстібнути мої джинси. Коли він стягнув їх, то розвернув мене, поклавши на живіт. Руками я вхопилася за бильце канапи.

— Стань навколішки, — попросив він.

Я виконала те, що він сказав. Але ще до того, як я це зробила, я відчула холодний метал стетоскопа на своїх грудях. Райлі стояв позаду і пригортав мене до себе однією рукою. Я не рухалася, доки він слухав моє серцебиття. Другою рукою він прокладав собі шлях по моїх ногах, рухався до білизни і зрештою — ковзнув під трусики. Я вхопилася за канапу та намагалася звести звуки до мінімуму, поки він слухав моє серцебиття.

— Сто десять, — констатував він і був досі незадоволений.

Хлопець відсунувся від мене. Я збагнула, що він намагається зняти свій костюм. Однією рукою він схопив мене за стегно, другою — зсунув на бік мої трусики. Потім підсунувся й аж потім повністю ввійшов у мене.

Я відчайдушно вхопилася за канапу, тримаючись за бильце обома руками, а Райлі зупинився, щоб послухати моє серцебиття.

— Лілі, — озвався він, наче насміхався й одночасно був розчарований. — Сто двадцять. Це не те, чого мені треба.

Стетоскоп знову зник. Райлі обвив рукою мою талію. Він ковзнув пальцями вниз мого живота й розташував їх у мене між ногами. Я більше не могла дотримуватися його ритму. Я ледве стояла на ногах. Якимось чином він тримав мене однією рукою, а другою цілковито підкорював собі — у найкращому сенсі цього слова. Коли я затремтіла, він випрямив мене, і тоді я притиснулася спиною до його грудей. Він досі був у мені, коли знову зосередився на моєму серцебитті, узявши до рук стетоскоп і приклавши його до моїх грудей.

Я простогнала, а Райлі притиснувся губами до мого вуха.
— Ш-ш-ш. Ніяких звуків.

Не маю уявлення, як я витримала наступні тридцять секунд, не видавши ні звука. Він одночасно обіймав мене, притискаючи стетоскоп до грудей, а ще міцно тримав за живіт і пальцями творив свою магію в мене поміж ніг. Він досі був глибоко в мені. Я спробувала рухатися, але він надто міцно мене тримав, і його різкі поштовхи стали відбиватися по всьому моєму тілу дрижанням. Мої ноги теж тремтіли, руками я вхопила Райлі за стегна. Я щосили стримувалася, аби не закричати його ім'я.

Я все ще дрижала, коли він підійняв мою руку й приклав стетоскоп до зап'ястка. За декілька секунд він забрав стетоскоп і кинув на підлогу.

— Сто п'ятдесят, — промовив задоволено Райлі.

Він вийшов із мого тіла. Я лежала на спині, а він і далі цілував мене, потім знову опинився в мені. Моє тіло було занадто слабке, щоб рухатися. Я навіть не могла розплющити очі, щоб поглянути на нього. Він іще деякий час був у мені, потім поштовхи припинилися, він завмер, пристрасно поцілував мене в губи й ліг зверху. Він досі був напружений і тремтів.

Райлі поцілував мене в шию, а потім його вуста торкнулися татуювання у формі серця на моїй ключиці. Нарешті він ліг збоку й зітхнув.

— Я вже казав, як сильно ти мені подобаєшся? — запитав він.

Я розсміялась.

— Один раз чи двічі.

— Вважай, що це втретє, — мовив хлопець. — Ти мені подобаєшся. Мені подобається все в тобі, Лілі. Я люблю бути в тобі. Бути поруч із тобою. Просто бути біля тебе. Подобається все.

Я всміхалася. Його слова проникали в кожную клітину мого тіла. І навіть у серце. Я вже хотіла було сказати, що й він мені подобається, але мене перервав дзвінок.

Райлі зітхнув, притулившись до моєї шиї, вийшов із мене й потягнувся за своїм костюмом. Порився в кишенях, дістав телефон і розсміявся, щойно прочитав на екрані, хто йому телефонує.

— Це мама, — сказав він, нахилившись і поцілувавши мене в коліно — одну ногу я саме поклала на спинку канапи.

Він відклав телефон убік, а потім пішов до мого столу й узяв коробку із серветками.

Наводити лад після сексу завжди незручно. Але, напевно, мені ще ніколи не було аж так незручно, адже йому телефонувала мама.

Коли я одягнулась, він потягнув мене до себе на канапу. Ми просто лежали разом. Я поклала голову йому на груди.

Було по десятій. Мені так зручно, що я ладна ночувати просто там. Телефон Райлі знову задзвонив, сповіщаючи про нове повідомлення з голосової пошти. Думка про те, що я побачу, як він спілкується з матір'ю, викликала в мене усмішку. Аліса інколи розповідає про їхніх батьків, але від Райлі я не чула про них жодного слова.

— Ти добре ладнаєш із батьками?

Він легенько гладив мою руку.

— Так. Вони хороші люди. Ми часто сварилися, коли я був підлітком, але ми із цим впоралися. Тепер я розмовляю з мамою майже щодня.

Я склала руки в нього на грудях і сперлась на них підборіддям, глянувши на Райлі.

— Розкажи мені ще щось про свою маму. Аліса розповідала, що ваші батьки переїхали в Англію кілька років тому. А ще про те, що вони були у Австралії під час відпустки, десь місяць тому.

Він засміявся.

— Про мою маму? Ну... Моя мама дуже владна. Дуже вимоглива до людей, яких любить найбільше. Вона ніколи не пропускає службу в церкві. І я ніколи не чув, щоб вона зверталася до тата інакше як «доктор Кінкайд».

Попри обережний тон, він постійно всміхається, коли розповідає про неї.

— Твій тато теж лікар?

Райлі кивнув.

— Психіатр. Він вибрав ту галузь, яка дозволяє йому жити нормальним життям. Розумний чоловік.

— Вони приїжджають до тебе в Бостон?

— Ні. Мама ненавидить літаки, тому декілька разів на рік ми з Алісою літаємо до них у гості. Вона хоче познайомитися з тобою, тому, може, тобі доведеться приєднатися до нас під час наступної поїздки.

Я широко всміхнулася.

— Ти розповів про мене мамі?

— Звичайно, — відповів Райлі. — Це ж такий пам'ятний момент. У мене з'явилася дівчина. Вона телефонує мені щодня, аби переконатися, що я ще не зіпсував усе.

Я розсміялася й потягнулася за його телефоном.

— Ти думаєш, я жартую? Гарантую, що в цьому голосовому повідомленні вона так чи інакше згадає про тебе.

Він натиснув декілька кнопок і ввімкнув голосове повідомлення.

«Привіт, любий! Це мама. Ми не розмовляли відчора. Я скучила за тобою. Обійми Лілі замість мене. Ти ж іще зустрічаєшся з нею, чи не так? Аліса каже, що ти постійно про неї говориш. Вона все ще твоя дівчина, правда? Ну, гаразд. До нас прийшла Гретхен, ми вечеряємо. Люблю тебе. Цілую».

Я притиснулася обличчям до його грудей і розсміялася.

— Ми зустрічаємось лише декілька місяців. І скільки всього ти розповідаєш про мене?

Він витягнув мою руку, яку я поклала між нами, і поцілував її.

— Занадто багато, Лілі. Занадто багато.

Я всміхнулася.

— Уже не можу дочекатися, коли познайомлюся з ними. Вони виховали не лише таку прекрасну дочку, але й тебе. Це вражає.

Він міцно обійняв мене й поцілував у маківку. І я запитала в нього:

— Як звали твого брата?

Я відчула, що Райлі насторожився, коли я поставила запитання. Я пошкодувала, що завела цю розмову, але було запізно забирати слова назад.

— Емерсон.

З його інтонації я зрозуміла, що він не хоче зараз про це говорити. Замість того щоб розвивати цю тему, я підійняла голову, щоб поцілувати його.

Мені варто було здогадатися. Поцілунки не можуть просто закінчитися поцілунками, коли йдеться про нас із Райлі. За кілька хвилин він знову був у мені. Але цього разу все було інакше, ніяких ігор.

Цього разу ми кохалися.

РОЗДІЛ 14

Мій телефон задзвонив. Я взяла його, щоб подивитися, хто це, і, глянувши на екран, отетеріла. Це Райлі. Він уперше дзвонив мені з часу нашого знайомства. Він завжди лише писав повідомлення. Як дивно зустрічатися з хлопцем понад три місяці й за весь цей час жодного разу не поговорити з ним по телефону.

— Алло!

— Привіт, люба, — озвався він.

Почувши його голос, я широко всміхнулася.

— Привіт, любий.

— Угадай, що?

— Що?

— Завтра в мене вихідний. У неділю ти відчиняєш крамницю не раніше першої дня. Зараз я їду до тебе додому з двома пляшками вина. Ти хочеш, щоб твій хлопець

заночував у тебе і щоб ви всю ніч кохалися напідпитку, а потім спали до обіду?

Мені соромно за те, як його слова впливають на мене.

Я всміхнулася й сказала:

— Угадай, що?

— Що?

— Я готую тобі вечерю. І я у фартусі.

— Справді? — запитав він.

— Тільки у фартусі.

І поклала слухавку.

За лічені секунди я отримала повідомлення.

Райлі: Фото, будь ласка.

Я: Приходь сюди й зніми фото сам.

Я вже майже приготувала курячу запіканку, аж тут двері відчинилися. Я переклала її на скляну сковорідку. Почувши, що Райлі зайшов у кухню, я спеціально не розверталась. Коли я сказала, що на мені тільки фартух, я не жартувала. Я навіть без трусиків.

Я почула, як він глибоко вдихнув, коли я пройшлася до духовки й поставила туди запіканку. Мені здалося, я трохи перестаралась зі своїм шоу. Зачинивши дверцята, я не оберталася, щоб поглянути на Райлі. Схопила ганчірку й заходилася протирати духовку, намагаючись якомога більше погойдувати стегнами. Я скрикнула, коли відчула болючий укус на правій сідниці. Розвернулася й подивилася на Райлі, який усміхався, тримаючи в руках дві пляшки вина.

— Ти що, *вкусив* мене?

Він кинув невинний погляд.

— Не дражни скорпіона, якщо не хочеш, щоб він тебе *вкусив*.

Його очі ковзнули по мені згори вниз, доки він відкорковував пляшку. Він прочитав напис на етикетці, перш ніж налити напій у бокали, і сказав:

— Це вінтажне вино.

— *Вінтажне*, — повторила я, навмисне вдаючи, що захоплена. — З якої нагоди?

Райлі передав мені бокал і пояснив:

— Я скоро стану дядьком. У мене напрочуд сексуальна дівчина. І в понеділок я проведитиму надзвичайно рідкісну операцію з розділення близнюків, які зрослися головами.

— *Якого* розділення?

Він допив вино й налив собі ще один бокал.

— Розділення сіамських близнюків, — ще раз промовив Райлі, а тоді вказав на точку в себе на маківці й постукав по ній. — Вони зрослися ось тут. Ми вивчали їх від моменту їхнього народження. Це дуже рідкісна операція. *Дуже*.

Тієї миті я вперше подумала, як мене вражає те, що він лікар. Я захоплююсь його завзятістю. Захоплююсь його відданістю. Ще й те, з яким натхненням Райлі розповідає про свою роботу, з біса сексуально.

— Як гадаєш, як довго триватиме операція? — запитала я.

Він знизав плечима.

— Не знаю. Вони ще маленькі, тому не зможуть перебувати під загальною анестезією занадто тривалий час. — Він випрямив праву руку й поворушив пальцями. — Але це дуже особлива рука, на її спеціальне навчання витрачено майже півмільйона доларів. Я широ вірю в цю руку.

Підійшовши до Райлі, я поцілувала його долоню.

— Я теж трохи захоплююсь цією рукою.

Він провів долонею по моїй шиї й розвернув мене, притиснувши до стільниці. Я глибоко вдихнула, тому що не очікувала такого.

Він притулився до мене ззаду й повільно провів рукою по моєму тілу. Я схопилася долонями за стільницю й заплющила очі. Я вже відчувала, що захмеліла від вина.

— Ця рука, — прошепотів він. — Найбільш непохитна рука в Бостоні.

Райлі злегка придавив мою шию, нахилиючи мене над стільницею. Він доторкнувся до задньої частини мого

коліна й погладив мене, проводячи рукою вгору. Повільно. *Господи.*

Він розсунув мої ноги й увійшов у мене пальцями. Я застогнала та намагалася знайти, за що триматися. Я схопилася за водопровідний кран. А Райлі розпочав свою магію.

Потім, як за помахом чарівної палички, його рука зникла.

Я почула, що він виходить із кухні. Побачила, як він пройшов повз стільницю.

Підморгнувши мені, Райлі допив вино та сказав:

— Я швидко сходжу в душ.

Оце справжнє знущання.

— Ти придурок! — крикнула я йому вслід.

— Я не придурок! — відповів він мені з кімнати. — Я висококваліфікований нейрохірург!

Розсміявшись, я налила собі ще бокал вина.

Я покажу йому, що таке знущання.

* * *

Коли він вийшов з моєї кімнати, я вже взялася за третій бокал вина.

Я якраз розмовляла по телефону з мамою. Спостерігала за ним із канапи. Він пішов на кухню й налив собі ще.

Вино й справді хороше.

— Що ти робитимеш сьогодні? — запитала мама.

Я говорила з нею на гучному зв'язку. Райлі притулився до стіни, спостерігаючи, як я розмовляю.

— Нічого особливого. Допомогатиму Райлі вчитися.

— Це... Не дуже цікаво, — сказала вона.

Райлі підморгнув мені.

— Насправді це дуже цікаво, — запевнила я її. — Я часто допомагаю йому вчитися. Переважно ми повторюємо дрібну моторику рук. По суті, ми, напевно, вчитимемося всю ніч.

Від трьох бокалів вина я зробилася розкутішою. Я не могла повірити, що фліртую з Райлі, розмовляючи з мамою по телефону. *Жах.*

— Мені пора йти, — сказала я матері. — Завтра ми вечеряємо з Алісою й Маршаллом, тож я зателефоную тобі в понеділок.

— О, і куди ви йдете?

Я закотила очі. Ця жінка не розуміє натяків.

— Я не знаю. Райлі, куди ми йдемо?

— У той ресторан, де ми були з твоєю мамою, — відповів він. — «Vib's», здається? Я замовив столик на шосту годину. Тієї секунди мені здалося, що серце вистрибне з грудей.

Моя мама сказала:

— Хороший вибір.

— Так. Якщо ви любите черствий хліб. Бувай, мамо. — Я поклала слухавку й подивилася на Райлі. — Я не хочу знову туди йти. Мені там не сподобалося. Ходімо в якесь нове місце.

Я не розповіла йому, чому *насправді* не хотіла туди повертатися. Як можна розповісти новому хлопцеві про те, що ти уникаєш зустрічі з першим коханням?

Райлі відійшов від стіни й сказав:

— Усе буде добре. Аліса просто мріє там повечеряти. Я розповів їй усе про той ресторан.

Можливо, мені пощастить, і Атласа не буде на роботі.

— До речі, про їжу, — нагадав Райлі. — Я вмираю з голоду. *Запіканка!*

— Чорт! — скрикнула я, засміявшись.

Райлі побіг у кухню. Підвівшись, я метнулася за ним. Я зайшла в кухню тієї миті, коли він відчинив дверцята духовки та замахав рукою, щоб розігнати дим.

Вечеря була *знищена*.

У мене раптом запаморочилося в голові від того, що я різко встала після трьох бокалів вина. Я схопилася за стільницю біля Райлі, щоб відновити рівновагу. А він у той час саме збирався витягати з духовки горілу запіканку.

— Райлі! Візьми...

— Дідько, — закричав він.

— Прихватку.

Запіканка випала з його рук просто на підлогу.

По всій кухні розлетілися залишки їжі й уламки від посуду. Я звелася навшпиньки, намагаючись уберегтися від бито-го скла й не наступити на шматочки грибів із куркою, що валялися на підлозі. Я зареготала, коли зрозуміла, що Райлі навіть не думав брати прихватку.

Це все вино.

Напевно, вино було дуже міцне.

Він пристукнув дверцята духовки і, бурмочучи прокляття собі під ніс, підійшов до крану, щоб підставити руку під холодну воду. Я намагалася стримати сміх, однак вино, а ще оказія останніх декількох секунд мені завадили. Я поглянула на підлогу — на безлад, який нам треба було прибрати, — і зайшлася сміхом. Усе ще сміючись, я підійшла до Райлі й нахилилася, щоб подивитися на його руку. Я сподівалася, що вона не дуже ушкоджена.

І раптом я перестала сміятися. Якимось чином я опинилася на підлозі, торкаючись долонею обличчя.

За лічені секунди рука Райлі з'явилася нізвідки та вдарила мене, збивши з ніг. Удар був такої сили, що я втратила рівновагу. Коли падала, я стукнулася лицем об ручку на дверцятах кухонної шафи.

Я відчула різкий біль у ділянці ока, якраз біля скроні.

І потім я все осягнула.

Відчула, як на кожну клітину мого тіла навідає тягар. Такий важкий, що мене враз покинули всі емоції. Здалося, що все навкруги розбилося в друзки.

Мої сльози, серце, сміх, моя *душа*. Розбилися, як скло, а уламки дощем посипалися на мене.

Я схопилася руками за голову. Я хотіла забути останні десять секунд мого життя.

— Чорт забирай, Лілі, — почула я його голос. — Це не смішно. Від цієї руки залежить моя клята кар'єра.

Я навіть не глянула на нього. Його голос більше не проникав крізь моє тіло. Мені здавалося, що кожне його слово завдавало мені нового удару, наче гострий меч. Потім я відчула, що він підійшов і поклав *трикляту руку* мені на спину.

Він гладив мене й говорив:

— Лілі. О Боже. Лілі.

Райлі намагався відтягнути мої руки, присівши поряд навпочіпки, але я не піддавалась. Захитала головою. Хотіла забути останні п'ятнадцять секунд. *П'ятнадцять секунд.* Саме стільки часу треба, щоб людина цілковито змінилася.

П'ятнадцять секунд, які не можна було повернути.

Він притулювся до мене й став цілувати мою голову.

— Вибач. Я просто... обпік руку. Я запанікував. Ти сміялась, і... Мені так шкода. Усе сталося так швидко. Я не хотів штовхати тебе, Лілі. Пробач.

Цього разу я не чула голосу Райлі. Я чула батьків голос.

«Вибач, Дженні. Я ненавмисно. Мені так шкода».

— Вибач, Лілі. Я ненавмисно. Мені так шкода.

Хочу, аби він відійшов від мене. Я збрала всі сили, що залишилися, і відштовхнула його подалі, *к бісу.*

Він упав на підлогу, спершись на руки. Його очі сповнені справжнього каяття. Але потім у них з'явилося ще дещо.

Хвилювання? Паніка?

Райлі повільно підвів праву руку. Вона була вся в крові. Кров капала з його долоні й текла по зап'ястку. Я глянула на підлогу. Усюди розкидані уламки сковорідки для запікання. *Його рука.* Я штовхнула його на скло.

Він розвернувся й звівся на ноги. Підставивши руку під потік води, Райлі заходився змивати кров. Коли я встала, то побачила, як він вийняв з долоні й кинув на стільницю шматок скла.

Мене переповнював гнів, але його якимось чином витіснило відчуття тривоги за руку Райлі.

Я схопила рушник і приклала до його кулака. Було так багато крові.

Він поранив праву руку.

Та операція в понеділок.

Я намагалася допомогти зупинити кровотечу, але занадто сильно тремтіла.

— Райлі, твоя рука.

Він забрав поранену руку, а здоровою торкнувся мого підборіддя.

— *До дідька* руку, Лілі. Мені байдуже на неї. З тобою все гаразд?

Хлопець уважно роздивлявся ділянку навколо моїх очей, оцінюючи, наскільки серйозний був поріз.

Я знову затремтіла та розплакалася, бо почувалася дуже скривдженою.

— Ні.

Я шокована, і він зрозумів з одного лише слова, що моє серце розбите. Я відчувала це кожною клітиною свого тіла.

— О Господи. Ти *штовхнув* мене, Райлі. Ти...

Усвідомлення того, що сталося, вразило мене ще більше, ніж сам учинок Райлі.

Він лагідно обійняв мене за шию та відчайдушно притулив до себе.

— Мені так шкода, Лілі. *Боже*, мені так шкода.

Хлопець сховав своє лице поміж мого волосся, міцно обіймаючи мене. Я буквально відчувала всі емоції, які в ньому вирували.

— Будь ласка, не зненавидь мене. *Будь ласка*.

Поступово я знову стала чути голос мого Райлі. Голос, який проникав у кожну мою клітинку, від голови до п'ят. Від цієї руки залежить уся його кар'єра. І те, що він навіть не турбувався зараз про неї, таки чогось вартувало. *Хіба ні?* Я була дуже спантеличена.

Занадто багато всього сталося. Дим, вино, розбите скло, розкидана по всій кухні їжа, кров, гнів, вибачення — *це занадто*.

— Вибач, — повторив він.

Я відсунулася. Його очі почервоніли, Райлі ще ніколи не був таким сумним.

— Я запанікував. Я не хотів штовхати тебе. Просто запанікував. Усе, про що я думав, — це операція в понеділок, моя рука та... Мені так шкода.

Райлі торкнувся своїми губами моїх і спробував мене поцілувати.

Він не такий, як мій батько. Цього не може бути. Він геть не схожий на того бездушного виродка.

І хоча ми цілувалися — обоє були засмучені, спантеличені й сумні. Мені ще ніколи не було так паскудно на душі, як тоді. Було гидко та боляче. Але парадокс у тому, що втамувати біль, завданий цим чоловіком, може лише цей чоловік. Його сум зупиняв мої сльози, його поцілунки заспокоювали мене. Він тримав мою руку так, ніби ніколи не хотів відпускати.

Я відчула, як Райлі обійняв мене за талію й підняв на руки. Він обережно ніс мене, переступаючи через увесь той безлад, який ми самі створили. Я не могла зрозуміти, ким була розчарована більше: собою чи ним. Найперше ним — за те, що роздратувався, — і собою — за те, що знайшла розраду в його вибаченнях.

Він ніс мене на руках у кімнату, осипаючи поцілунками. Він цілував мене, навіть поклавши на ліжко, і шепотів:
— Вибач, Лілі.

Райлі торкнувся вустами того місця на обличчі, яким я вдарилася об шафу.

— Мені так шкода.

І знову поцілував мене в губи, це був гарячий і вологий поцілунок. Тієї миті я не розуміла, що зі мною відбувалося. У мене все так боліло всередині, але тіло все одно прагнуло його вибачень — поцілунків і дотиків. Я хотіла накричати на нього, зреагувати так, як завжди хотіла, аби зреагувала мама, коли тато кривдив її, але десь глибоко в душі я хотіла вірити, що це була нещаслива випадковість. Райлі не такий, як мій батько. *Геть на нього не схожий.*

Мені треба було відчути, що він по-справжньому засмучений. Що він шкодує. Я відчувала це в його цілунках. Потім Райлі виявив свої переживання іншим способом. Він увійшов у мене — повільно, так, ніби вибачався. Щоразу, коли входив у мене, він шепотів слова вибачення.

І якимось дивним чином щоразу, коли він виходив, розвіювався мій гнів.

* * *

Він цілував мене в плече. У щоку. В око. Він лежав на мені, ніжно торкаючись. Мене ще ніхто ніколи так не торкався... з такою ніжністю. Я намагалася забути про те, що сталося в кухні. Але не могла.

Райлі відштовхнув мене від себе.

Райлі штовхнув мене.

Упродовж п'ятнадцяти секунд я спостерігала за *чужим* Райлі. І я також не була *собою*. Я сміялася, коли насправді мала б тривожитися за нього. Він штовхнув мене, а не мав би торкатися. Я штовхнула його, і тому він порізав руку.

Усе було жакливо. Подія тривалістю п'ятнадцять секунд була просто жакливою. Я більше ніколи не хотіла про неї думати.

Його рука й досі перев'язана ганчіркою, що була просочена кров'ю. Я легенько штовхнула його в груди й сказала:

— Я зараз повернусь.

Він ще раз поцілував мене та відкотився вбік. Я пішла у ванну кімнату й зачинила двері. Глянула в дзеркало й зітхнула.

Кров. У волоссі, на щоках, по всьому моєму тілу. Я вся в крові. Я схопила ганчірку й спробувала відмити кров. Потім зазирнула під раковину, шукаючи аптечку. Я не знала, як сильно він порізав руку. Спочатку обпik її, потім порізав. Усе це сталося менш ніж за годину після того, як він розповів мені про надзвичайно важливу операцію.

Більше ніякого вина. Ми більше ніколи не питимемо вінтажне вино.

Я схопила аптечку з-під раковини й відчинила двері в кімнату. Він саме повернувся з кухні, у його руках був маленький пакетик льоду. Не випускаючи його з рук, Райлі сказав:

— Для твого ока.

Тримаючи аптечку, я мовила:

— Для твоєї руки.

Ми обоє всміхнулися й сіли на ліжко. Він притулився до узголів'я. Я поклала його руку собі на коліно. Увесь той час, поки я обробляла рану, він прикладав до мого ока паке-тик із льодом.

Я видавила трішки антисептичного крему собі на палець і втерла засіб у його обпечені пальці. Мені полегшало, коли я побачила, що опіки не такі серйозні, як я думала спочатку.

— Ти можеш якось запобігти утворенню пухирів? — запитала я в нього.

Райлі похитав головою.

— Ні, якщо це опік другого ступеня.

Я хотіла запитати, чи зможе він провести операцію в понеділок, якщо на його пальцях з'являться пухирі, але передумала. Мені здалося, що тієї миті в нього на думці було те саме.

— Обробити твій поріз?

Він кивнув. Кровотеча припинилася. Якби йому треба було накладити шви, він зробив би це сам. Але, гадаю, і так усе буде добре. Я взяла еластичний бинт з аптечки та заходила перев'язувати його руку.

— Лілі, — прошепотів він.

Я глянула на нього. Райлі сидів, притулившись головою до узголів'я ліжка. Мені здавалося, що він ось-ось заплаче.

— Я почуваюся жакливо, — сказав він. — Якби ж я міг повернути час назад...

— Знаю, — відповіла я, перебиваючи його. — Знаю, Райлі. Це було жакливо. Ти штовхнув мене. Ти змусив мене сумніватися стосовно всього, що я про тебе знала. Але я переконана, що тобі соромно за свій учинок. На жаль, ми не можемо повернути час назад. І я не хочу більше про це згадувати.

Я закріпила пов'язку в нього на руці та поглянула у вічі.

— Але... Чуєш, Райлі? Якщо щось таке повториться... Я знатиму, що твій сьогоднішній учинок не був випадковістю. І я покину тебе, не роздумуючи.

Він довго й пильно дивився на мене. На обличчі читалося розкаяння. Хлопець нахилився вперед і поцілував мене.

— Цього більше не станеться, Лілі. Присягаюся. Я не такий, як він. Я знаю, про що ти думаєш. Але я присягаюся...

Я похитала головою. Не хотіла, щоб він говорив далі. Не могла чути біль у його голосі, тож сказала:

— Я знаю, що ти не такий, як мій батько. Просто... Будь ласка, більше ніколи не змушуй у тобі сумніватися. Будь ласка.

Він прибрав пасмо волосся з мого лоба.

— Ти найважливіша частина мого життя, Лілі. Я хочу робити тебе щасливою. Я не хочу кривдити тебе.

Райлі поцілував мене, звівся на ноги й, нахилившись до мене, притиснув лід до мого обличчя.

— Прикладай це протягом десяти хвилин. Це дозволить уникнути набряку.

Я забрала в нього лід і приклала до обличчя.

— Куди ти?

Він поцілував мене в лоб і відповів:

— Прибрати безлад.

Упродовж наступних двадцяти хвилин він наводив лад у кухні. Я чула, як він викидав скло в смітник, виливав вино в раковину. Я пішла до ванної й стала під душ, щоб змити із себе кров. Потім змінила простирадла на ліжку. Коли Райлі нарешті попорався в кухні, він прийшов у кімнату зі склянкою і передав її мені.

— Це содова, — сказав він. — Кофеїн допоможе.

Я ковтнула трохи й відчула, як рідина зашипіла в моєму горлі. Це ідеальний напій. Я ще раз ковтнула й поставила склянку на тумбочку.

— Від чого допоможе? Від похмілля?

Райлі заліз у ліжко й накрив нас обох ковдрою. Він похитав головою.

— Ні, я не знаю, від чого насправді допомагає содова. Мама завжди давала мені содову, коли в мене був поганий день. І коли я пив її, мені завжди кращало.

Я всміхнулась.

— Ну, содова подіяла.

Він провів рукою по моїй щоці. Глянувши йому у вічі й відчуваючи на собі його дотик, я зрозуміла, що Райлі заслуговує на прощення. Я відчувала: якщо не знайду в собі сили пробачити йому, я перенесу на нього частину образи, яку досі тримала на батька.

Він не такий, як мій батько.

Райлі кохає мене. Він ще ніколи не казав мені цього, але я знаю. І я кохаю його. Я впевнена, що сьогоднішній випадок на кухні більше ніколи не повториться. Я бачила, що він дуже засмучений через те, що скривдив мене.

Усі на світі помиляються. Характер людини не визначають за її помилками. Важливо, як ми сприймаємо ці помилки і чи вчимося ми на них, чи знаходимо відмовки.

Погляд Райлі став щирішим. Він нахилився й поцілував мою руку. Він поклав голову на подушку. Ми просто лежали й дивилися одне на одного, обмінюючись невисловленою енергією, що заповнювала ту порожнечу, яку в нас обох залишила ця ніч.

За кілька хвилин він стиснув мою руку.

— Лілі, — мовив Райлі, погладжуючи мене великим пальцем. — Я кохаю тебе.

Я відчула його слова кожною клітинкою свого тіла.

А потім прошепотіла:

— *Я теж кохаю тебе.*

Це була максимально гола правда з-поміж усього, що я будь-коли йому говорила.

РОЗДІЛ 15

У ресторан я запізнилася на п'ятнадцять хвилин. Уже збиралася зачиняти крамницю, коли до мене зайшов клієнт, який хотів замовити квіти на похорон. Я не могла йому відмовити, тому що... хоч би як сумно це звучало... похорони дають флористам найбільше прибутку.

Райлі вже сидів за столом в окремій кабінці. Він помахав мені. Я попрямувала до нього, намагаючись не озиратися

навкруги. Не хотіла побачити Атласа. Я двічі намагалася змінити місце зустрічі, проте Аліса дуже хотіла скуштувати щось із меню цього ресторану після розповідей Райлі про тутешню чудову їжу.

Я прослизнула до кабінки. Райлі нахилився до мене й поцілував у щоку.

— Привіт, люба.

Аліса зітхнула.

— Боже, ви такі милі, що мене аж нудить.

Я всміхнулася їй. Дівчина одразу поглянула на моє око. Воно було не таке страшне на вигляд, як я боялася. Це завдяки льоду, який Райлі змусив прикладати до ока.

— О Господи, — промовила Аліса. — Райлі розповів мені про те, що сталося, але я не думала, що все аж так погано.

Я поглянула на Райлі. Мені було цікаво, що він їй сказав. *Правду?*

Він усміхнувся й мовив:

— Оливкова олія була всюди. Вона так граційно послизнулася, ви подумали б, що вона балерина.

Брехня.

Справедливо. Я вчинила б так само.

— Це було досить жалюгідно, — сказала я, видавивши із себе смішок.

Так чи інакше, вечеря минула чудово, без неприємних заминок. Я не бачила Атласа, не згадувала про минулу ніч, і ми з Райлі не пили вина.

Коли ми закінчили їсти, до нашого столика підійшов офіціант і запитав:

— Бажаєте десерт?

Я похитала головою, але Аліса дуже зацікавилася.

— Що у вас є?

Маршалл теж приготувався уважно слухати, додавши:

— Ми їмо за двох, тож не відмовились би від чогось шоколадного.

Офіціант кивнув і відійшов від столу, а Аліса глянула на Маршалла.

— Ця дитина ще зовсім крихітна. Краще не сприяти розвитку поганих звичок упродовж наступних кількох місяців.

Офіціант повернувся з візком, на якому стояли смаколики.

— Шеф-кухар дарує майбутнім мамам десерт за рахунок закладу, — сказав він. — Вітаємо!

— Справді? — промовила Аліса бадьоро.

— Напевно, саме тому заклад називається «Bib's», — припустив Маршалл. — Шеф-кухар любить дітей¹.

Ми всі подивилися на візок.

— О Господи, — мовила я, глянувши на вибір десертів.

— Це мій новий улюблений ресторан, — сказала Аліса.

Ми обрали три десерти для нашого столика. Очікуючи, доки їх подадуть, обговорювали дитячі імена.

— Ні, — сказала Маршаллові Аліса. — Ми не називати мемо дитину в честь якогось штату.

— Але мені подобається Небраска, — проскиглив він. — Може, Айдахо?

Аліса обхопила руками голову.

— Це буде крах нашого шлюбу.

— Крах, — повторив Маршалл. — Це теж непогане ім'я.

Нам подали десерти, і це врятувало Маршалла від неминучої смерті, яку йому могла заподіяти Аліса. Офіціант поставив перед майбутньою мамою шматок шоколадного торта й відступив убік, щоб пропустити того, хто приніс іще два десерти. Поставивши солодке, офіціант сказав:

— Шеф-кухар вирішив привітати вас особисто.

— Чи сподобалася вам їжа? — запитав шеф-кухар, звертаючись до Аліси й Маршалла.

Коли ми зустрілися очима, мене переповнило почуття тривоги. Атлас прикипів до мене поглядом.

Не подумавши, я випалила:

— Ти шеф-кухар?

Офіціант вказав на Атласа й мовив:

¹ У перекладі з *англ.* bib's означає «дитячий нагрудник».

— Шеф-кухар. Власник. Інколи офіціант, інколи мийник посуду. Ось це ми називаємо «активно брати участь у бізнесі».

Наступні п'ять секунд промайнули непомітно для всіх інших за нашим столом, але для мене вони тягнулися, ніби в режимі повільної зйомки.

Атлас зиркнув на поріз біля мого ока.

Потім на пов'язку Райлі.

І знову на моє око.

— Ми обожнюємо ваш ресторан, — сказала Аліса. — Тут просто дивовижно.

Атлас навіть не глянув на неї. Я помітила, як рухався його кадик, коли він ковтав слину. Він стиснув щелепи й подався геть, не промовивши ні слова.

Чорт.

Офіціант намагався виправити ситуацію. Він думав, що занадто широка усмішка знівелює те, що Атлас пішов, не попрощавшись.

— Насолоджуйтеся десертом, — сказав він, поквапившись на кухню.

— Грубіян, — мовила Аліса. — Знайшли новий улюблений ресторан, а шеф-кухар тут — справжній придурок.

Райлі розсміявся.

— Так, але придурки завжди в усьому найкращі. Гордон Рамзі?¹

— Слушна думка, — зауважив Маршалл.

Я торкнулася руки Райлі й мовила:

— Я до вбиральні.

Він кивнув, і я вибігла з кабінки. Почула, як Маршалл вів далі:

— А як щодо Вольфганга Пака?² Як вважаєш, він придурок?

¹ Гордон Рамзі — популярний британський шеф-кухар, ресторатор, автор і ведучий провокативних кулінарних ток-шоу «Пекельна кухня» («Hell's Kitchen»), «Кошмари на кухні» («Kitchen Nightmares») тощо.

Вольфганг Пак — відомий австрійський шеф-кухар і ресторатор, гість багатьох кулінарних телевізійних шоу.

Я швидко йшла через ресторан, схиливши голову. Я не зупинилася, коли потрапила до знайомого коридору. Відчинила двері до жіночої вбиральні, ввійшла, розвернулася й зачинила двері.

Чорт. Чорт, чорт, чорт.

Цей його погляд. Гнів, який виражали навіть його щелепи.

Мені полегшало, коли він пішов. Але я була майже впевнена, що, коли ми вийдемо з ресторану, він чекатиме на нас, щоб начистити Райлі піку.

Я вдихала носом та видихала ротом; помила руки й повторила процедуру з диханням. Трохи заспокоївшись, я витерла руки рушником.

Просто повернись туди та скажу Райлі, що погано почуваюся. Ми підемо звідси й ніколи сюди не повернемося. Вони всі думають, що шеф-кухар — придурок. Це стане чудовим виправданням для мене.

Я відімкнула замок на дверях, але не відчинила їх. Хтось відчиняв їх з іншого боку, тому я відійшла назад. Атлас шмигнув до мене у вбиральню й замкнув двері. Він притулився спиною до дверей і дивився на мене, акцентуючи увагу на травмованому оці.

— Що сталося? — запитав він.

Я похитала головою.

— Нічого.

Його очі звузилися. Його блакитні як лід очі, що тієї миті горіли вогнем від гніву.

— Ти брешеш, Лілі.

Я видавила із себе посмішку, щоб урятувати ситуацію.

— Це був нещасний випадок.

Спочатку Атлас розсміявся, але потім його лице враз набуло серйозного вигляду.

— Покинь його.

Покинути його?

Господи, він подумав, що все аж так погано. Я ступила крок йому назустріч і похитала головою.

— Він не такий, Атласе. Усе було не так, як здається.
Райлі — хороша людина.

Він нахилив голову й ледь подався вперед.

— Смішно. Ти говориш, точно як твоя мати.

Атласові слова зачепили мене за живе. Я відразу спробувала обійти його й вискочити звідти, але він схопив мене за зап'ясток.

— *Покинь його, Лілі.*

Я висмикнула руку. Розвернулася до нього спиною й глибоко вдихнула. Повільно видихнувши, я повернулася до Атласа обличчям.

— Якщо таке взагалі можна порівнювати, то зараз я боюся тебе більше, ніж *будь-коли* боялася його.

Почувши мої слова, Атлас заляк. Потім повільно закивав головою й відступив від дверей, ніби нарешті зрозумів суть моїх слів.

— Я в жодному разі не хотів поставити тебе в незручне становище. — Він здійняв руку в бік дверей. — Просто намагаюся турбуватися про тебе, як ти свого часу турбувалася про мене.

Деякий час я просто дивилася на нього, тому що не знала, як сприймати його слова. У душі він досі сердився. Я бачила це. Але зовні не давав цього знаки: був спокійний і зібраний. Він дозволив мені піти. Я потягнулася рукою до дверей, відімкнула замок і відчинила двері.

За ними стояв Райлі. Мені стало важко дихати, бо Атлас виходив із вбиральні одразу за мною. Райлі спантеличено переводив погляд із мене на Атласа.

— Якого *биса*, Лілі?

— Райлі.

Мій голос тремтів.

Господи, *збоку все має такий жахливий вигляд.*

Атлас обійшов мене й подався в кухню. Він поводився так, ніби Райлі не існувало. А Райлі проводжав його очима.

Не зупиняйся, Атласе.

Щойно дійшов до дверей кухні, він зупинився.

Ні, ні, ні. Не зупиняйся.

Однак потім сталося дещо таке жахливе, що я навіть уявити собі не могла. Атлас розвернувся, підійшов до Райлі й схопив його за комір сорочки. Тільки-но він це зробив, Райлі вдарив його й штовхнув до протилежної стіни. Атлас знову кинувся на Райлі й притиснув його до стіни, тримаючи за горло.

— Ще раз торкнешся її, нікчемний шматок лайна, я відріжу твою кляту руку й запхаю її тобі в горлянку!

— Атласе, припини! — викрикнула я.

Атлас неохоче відпустив Райлі й відійшов від нього подалі. Райлі важко дихав, довго та проникливо роздивлявся противника. Потім перевів погляд на мене.

— Атлас?

Він вимовив його ім'я так, ніби воно було йому знайоме.

Чому Райлі вимовив Атласове ім'я таким чином? Так, ніби я раніше вже називала його? Я ніколи не розповідала йому про Атласа.

Хоча ні. Розповідала.

Тієї першої ночі, на даху. Це була одна з моїх голих правд.

Райлі розсміявся так, ніби не міг повірити своїм вухам. Він дивився на мене, але вказував на Атласа.

— Це Атлас? Безхатько, з яким ти переспала з жалості? *О Господи!*

Коридор одразу наповнився звуками від ударів кулаків і ліктів, а також моїми закличками до хлопців, щоб вони припинили. З'явилися два офіціанти, які ввійшли в коридор через двері позаду мене. Вони швидко розборонили Атласа й Райлі.

Хлопці стояли, кожен біля протилежної стіни, і пильно дивилися один на одного, важко дихаючи. Я не могла глянути на жодного з них.

Я не могла глянути на Атласа після того, що Райлі сказав йому. І не могла глянути на Райлі, бо була впевнена, що в його голові — найгірша картина з усіх можливих.

— Геть! — закричав Атлас, вказуючи на двері й дивлячись на Райлі. — Забирайся з мого ресторану!

Коли Райлі проходив повз мене, ми зустрілися поглядами. Я боялася того, що побачу в його очах. Але я не побачила в них люті.

Лише біль.

Багато болю.

Він зупинився, ніби збирався мені щось сказати. Та коли він повертався до залу ресторану, на його обличчі читалося тільки розчарування.

Нарешті я глянула на Атласа. Він також був геть розчарованим. Я хотіла пояснити йому слова Райлі, але він розвернувся й пішов у кухню. Я враз похопилася й побігла за Райлі. Він схопив свою куртку, що була в кабінці, й рушив до виходу, навіть не глянувши на Алісу й Маршалла.

Аліса зиркнула на мене й жестом руки запитала, що сталося.

Я похитала головою й схопила сумочку, проказавши:

— Це довга історія. Завтра розповім.

І попрямувала за Райлі на вулицю. Він ішов до парковки. Я побігла, щоб наздогнати його. Він зупинився й замахнувся кулаком просто в повітря.

— Я ж сьогодні без клятої *машини*, — вигукнув він у розпачі.

Я дістала із сумочки ключі. Райлі підійшов до мене й вихопив їх із моїх рук. Я знову пішла за ним. Цього разу до моєї машини.

Я не знала, що робити. Навіть не знала, чи схоче він зі мною розмовляти. Нещодавно він побачив мене у вбиральні з хлопцем, у якого я була закохана. Потім, не зрозуміло чому, той хлопець напав на нього.

Господи, усе вийшло з-під контролю.

Коли ми підійшли до машини, він обійшов її, зупинившись з боку водійського сидіння.

Указавши на пасажирське крісло, Райлі сказав:

— Сідай, Лілі.

Він не розмовляв зі мною всю дорогу. Раз я спробувала завести розмову, назвавши його на ім'я, але він лише похитав головою так, ніби поки що був не готовий до моїх пояснень. Заїхавши в гараж, він вийшов із машини одразу після того, як вимкнув двигун. Здавалося, хотів швидко від мене втекти.

Коли я вийшла з машини, він став обходити її.

— Усе було не так, як тобі здалося, Райлі. Присягаюся.

Він зупинився й поглянув на мене. Серце стиснулося в моїх грудях. У тому погляді було так багато болю. Болю, якого не мало б бути. Уся ситуація була безглуздим непорозумінням.

— Я не хотів цього, Лілі, — сказав Райлі. — Я не хотів стосунків! Не хотів ще більше стресу в житті!

Подібно до того, як йому зараз було боляче від того, що він, як йому здалося, побачив, так само я нетямилася від цих вимовлених ним слів.

— То що ж, тоді *покинь* мене!

— *Що?*

Я здійняла руки.

— Я не хочу бути тягарем, Райлі! Вибач за те, що моя присутність у твоєму житті така нестерпна!

Він ступив мені назустріч.

— Лілі, я не це маю на увазі.

Райлі в розпачі звів руки й пройшов повз мене. Притулювався до моєї машини, стоячи боком, і схрестив руки на грудях.

Запала тиша. Я чекала, доки він скаже, що в нього на думці. Він стояв зі схиленою головою. Потім злегка здійняв її й глянув на мене.

— Гола правда, Лілі. Зараз це все, що мені треба. Ти можеш розповісти мені правду?

Я кивнула.

— Ти знала, що він там працює?

Я стисла губи, склала руки на грудях, тримаючи себе за лікті.

— Так. Саме тому я не хотіла туди йти, Райлі. Я не хотіла зустріти його там.

Мені здалося, що, коли він почув відповідь, йому стало легше. Він провів рукою по своєму обличчю.

— Ти розповіла йому про те, що сталося вчора? Ти розповіла йому про нашу сварку?

Я ступила йому назустріч і категорично похитала головою.

— Ні. Він сам дійшов свого висновку. Побачив моє око й твою руку і просто дійшов висновку.

Він видихнув повні груди повітря, спиною притулився до машини й поглянув на дах. Здавалося, що йому було дуже боляче ставити мені наступне запитання.

— Чому ви були у вбиральні вдвох?

Я ще на один крок ступила до нього.

— Він сам пішов туди за мною. Я нічого не знаю про нього, Райлі. Я навіть не знала, що цей ресторан належить йому. Думала, що він просто офіціант. Йому більше немає місця в моєму житті, присягаюся. Він просто... — Я схрестила руки й повела далі: — Ми обоє виростили в сім'ях, де було домашнє насильство. Він побачив моє обличчя й твою руку... Він просто хвилювався за мене. І все.

Райлі здійняв свою долоню й підніс її до губ. Я почула, як потік повітря пролинав крізь його пальці, коли він видихав. Він випрямився. Райлі намагався переосмислити все те, що я тільки-но сказала йому.

— Моя черга, — озвався хлопець.

Він відштовхнувся від машини й ступив три кроки до мене. Зупинившись поряд, торкнувся руками моїх щік і зазирнув глибоко у вічі.

— Якщо ти не хочеш бути зі мною... Будь ласка, скажи мені зараз, Лілі. Тому що мені було справді *боляче*... бачити тебе з ним. Я більше ніколи не хочу відчувати цей біль. І якщо тепер мені так боляче, то я боюся й думати, як почуватимуся, якщо історія повториться за рік.

Я відчула, як сльози потекли по моєму обличчю. Я поклатала свої долоні на його й похитала головою.

— Мені більше ніхто не потрібен, Райлі. Мені потрібен лише ти.

Він вичавив із себе найсумнішу посмішку, яку я коли-небудь бачила. Пригорнув мене й тримав у своїх обіймах. І я обійняла його так міцно, як могла. Він торкнувся вустами мого волосся.

— Я кохаю тебе, Лілі. *Господи*, як я тебе кохаю.

Далі міцно обіймаючи його, я притиснулася губами до його плеча.

— Я теж кохаю тебе.

Я заплющила очі, сподіваючись стерти з пам'яті останні два дні.

Атлас помиляється стосовно Райлі.

Якби *Атлас* знав, що він помиляється.

РОЗДІЛ 16

— Розумієш... Не хочу бути егоїсткою, але ти не скуштувала десерту, Лілі. — Аліса зітхнула. — Боже, він був *таки-и-ий* смачний.

— Ми більше ніколи туди не підемо, — сказала їй я.

Вона тупнула ногою, як маленька дитина.

— Але...

— Ні. Ми повинні поважати почуття твого брата.

Аліса схрестила руки на грудях.

— Я знаю, знаю. Чому ти не могла вгамувати свої гормони, коли була підлітком, і не закохатися в найкращого шеф-кухаря Бостона?

— Він не був шеф-кухарем, коли я познайомилася з ним.

— А хоч би й так, — буркнула вона.

Дівчина вийшла з мого кабінету, зачинивши за собою двері.

Я почула сигнал свого телефона: надійшло повідомлення.

Райлі: П'ять годин позаду. Ще п'ять попереду. Наразі все добре. З рукою все гаразд.

Я зітхнула з полегшенням. Я не була впевнена, що він зможе провести операцію сьогодні. Але знала, якою важливою вона була для Райлі, тому раділа за нього.

Я: Найнадійніші в Бостоні руки.

Я ввімкнула свій ноутбук, щоб перевірити електронну пошту. Перше, що я побачила, це запит від журналу «Boston Globe». То був лист від журналіста, який хотів написати статтю про крамницю.

Я всміхнулась, як ідіотка, і стала йому відповідати, аж тут Аліса постукала у двері мого кабінету. Відчинивши, вона зазирнула всередину.

— Привіт, — мовила вона.

— Привіт, — сказала я у відповідь.

Вона постукала пальцем по дверній рамі.

— Пам'ятаєш, декілька хвилин тому ти сказала, що мені більше не можна ходити в «Bib's», тому що це несправедливо щодо Райлі, адже рестораном володіє хлопець, якого ти кохала, коли була підлітком?

Я відкинулася на спинку стільця.

— Чого ти хочеш, Алісо?

Вона зморщила ніс і сказала:

— Якщо нам не можна приходити туди через власника, то чому власникові можна приходити сюди?

Що?

Я закрила ноутбук і підвелася.

— Чому ти так говориш? Він що, тут?

Аліса кивнула й прослизнула до кабінету, зачинивши за собою двері.

— Так. Він шукає тебе. І я знаю, що ти зустрічаєшся з моїм братом, а я вагітна, однак можна нам хоча б хвилину мовчки помилуватися цим ідеальним чоловіком?

Вона мрійливо всміхнулась, а я закотила очі.

— Алісо!

— Ох, які в нього *очі!*

Вона прочинила двері й вийшла. Я попрямувала слідом і побачила Атласа.

— Ось вона, — сказала Аліса. — Дозвольте мені взяти вашу куртку!

Господи, ми не надаємо таких послуг.

Атлас підвів очі, коли я вийшла з кабінету. Він перевів погляд на Алісу й похитав головою.

— Ні, дякую. Я ненадовго.

Аліса схилилася до прилавка й сперлася на руки підборіддям.

— Залишайтеся стільки, скільки хочете. До речі, ви випадково не шукаєте підробітку? Лілі потрібні нові працівники. Ми шукаємо людину, яка зможе підіймати дуже важкі речі. Вона повинна бути гнучкою. Адже доведеться багато нахилитися.

Я глянула на Алісу, зіщулилась і самими губами проказала їй: «Досить».

Вона невинно знизала плечима. Я відчинила двері до кабінету Атласові й намагалася не дивитися на нього, коли він проходив повз мене. Я почувалася дуже винною за те, що сталося вчора. Але разом із тим була дуже розлючена через те, що сталося вчора.

Я обійшла свій стіл і сіла в крісло. Я вже налаштувалася на сварку. Але, глянувши на нього, стулила рота.

Атлас усміхався. Провівши рукою в повітрі, вказав на кабінет і сів навпроти мене.

— Це неймовірно, Лілі.

Я витримала паузу.

— Дякую.

Він і далі всміхався до мене. Здалося, що він пишався мною. Потім Атлас поставив на стіл пакет і посунув його до мене.

— Подарунок, — сказав він. — Можеш відкрити його пізніше.

Навіщо він купує мені подарунки? У нього є дівчина. У мене є хлопець. Наше минуле вже створило мені достатньо

проблем у теперішньому. Мені не потрібні подарунки, які тільки погіршать ситуацію.

— Навіщо ти купуєш мені подарунки, Атласе?

Він відкинувся на спинку й схрестив руки на грудях.

— Я купив його три роки тому. І зберіг на той випадок, якщо зустрінеш тебе.

Турботливий Атлас. Він не змінився. Чорт забирай.

Я взяла подарунок і поставила його на підлогу, біля столу. Намагалася позбутися напруження, яке відчувала в собі. Але мені було складно, бо все, що його стосувалося, змушувало мене напружуватися.

— Я прийшов, щоб вибачитися, — сказав хлопець.

Відмахнувшись від нього, я дала йому зрозуміти, що це необов'язково.

— Це зайве. Це було непорозуміння. З Райлі все гаразд.

Він ледь усміхнувся.

— Я прийшов просити вибачення не за це, — пояснив Атлас. — Я не став би вибачитися за те, що захищав тебе.

— Ти не захищав мене, — сказала я. — Мене не треба було захищати.

Хлопець трохи нахилив голову. Я знову побачила той погляд, який бачила вчора. Погляд, що дає мені зрозуміти, що Атлас розчарований у мені. Я знітилася й прокашлялася.

— То за що ти вибачаєшся?

Він помовчав деякий час. Здавалося, що він поринув у роздуми.

— Я хотів вибачитися за те, що сказав, ніби ти говориш, як твоя мама. Це завдало тобі болю. Мені шкода.

Я не розуміла, чому мені завжди хотілося плакати, коли він поруч. Коли я думала про нього. Коли читала про нього. Здавалося, що мої емоції якимось чином пов'язані з ним, і я не знала, як розірвати цей зв'язок.

Він глянув на мій стіл. Подавшись уперед, він узяв три речі. Ручку. Стікер для нотаток. Мій телефон.

Атлас написав щось на стікері й заходився знімати задню кришку телефона. Він розмістив стікер під кришкою. Потім

знову закрив телефон. Поклав його й посунув до мене. Я подивилась на мобільний, а тоді на Атласа. Він підвівся й кинув ручку на стіл.

— Там мій номер телефону. Нехай буде на випадок, якщо він колись тобі знадобиться.

Я здригнулася від цього вчинку. *Непотрібного* вчинку.

— Він мені не знадобиться. Сподіваюся.

Хлопець підійшов до дверей і потягнувся до ручки. Я зрозуміла, що це мій останній шанс сказати йому щось, перш ніж він зникне з мого життя назавжди.

— Атласе, зажди.

Я так швидко встала, що мій стілець відскочив, пролетівши по кімнаті, і вдарився об стіну. Хлопець розвернувся впівоберта й глянув на мене.

— Те, що Райлі сказав тобі вчора... Я ніколи...

Я нервово торкнулася шиї. Відчувала, як серцебиття відлунює аж у горлі.

— Я *ніколи* не казала йому цього. Він був ображений і засмучений. І перекрутив мої слова, які чув дуже давно.

Кутики Атласового рота здійнялися. Я не знала, усміхнеться він чи насупиться. Він глянув на мене.

— Повір мені, Лілі. Я знаю, що ти переспала зі мною *не з жалості*. Я ж був із тобою тієї ночі.

Він вийшов, а його слова змусили мене сісти на стілець.

Але... Стільця не було на його звичному місці. Він лежав у іншому кінці кабінету. А я опинилася на підлозі.

Аліса забігла до мене. Я лежала на спині під столом.

— Лілі?

Вона оббігла стіл і стала біля мене.

— З тобою все гаразд?

Я здійняла вгору великий палець.

— Так. Просто сіла мимо стільця.

Простягнувши мені руку, вона допомогла підвестися.

— Що тут сталося?

Повернувши стілець на місце, я зиркнула на двері. Сіла й глянула на телефон.

— Нічого. Він просто просив вибачення.

Аліса нетерпляче зітхнула й теж глянула на двері.

— Отже, йому не потрібна робота?

Слід віддати їй належне. Навіть під час найгірших емоційних потрясінь Аліса здатна була мене розсмішити.

— Повертайся до роботи, доки я не врізала тобі зарплатню.

Вона розсміялася й пішла до дверей.

Я постукала ручкою по столу та звернулася до неї:

— Алісо, зачекай.

— Знаю, — відповіла вона, перебиваючи мене. — Райлі не треба знати про цей візит. Можеш не казати мені цього.

Я всміхнулася.

— Дякую.

Вона зачинила двері.

Я нахилилася вниз і підняла пакет із подарунком трирічної давнини. Вийняла його й одразу здогадалася, що це книжка, загорнута в подарунковий папір. Я розірвала обгортку та відкинулася на спинку стільця.

На обкладинці спереду зображена Еллен Дедженерес. Книжка називалась «Серйозно... Я жартую». Я розсміялась і розгорнула її. Побачивши там автограф, я зітхнула й торкнулася напису пальцями.

Лілі,

Атлас радить просто пливати далі.

Еллен Дедженерес

Я торкнулася її підпису. Потім поклала книжку на стіл, вперлася в неї лобом та вдала, що плачу над обкладинкою.

РОЗДІЛ 17

Я приїхала додому після сьомої. Райлі телефонував годину тому й сказав, що сьогодні не прийде. Ота його операція (забула, як вона називається) минула успішно. Але він

вирішив залишитися в лікарні на ніч, аби переконатися, що в пацієнтів не буде ускладнень.

Я ввійшла у свою тиху квартиру. Переодягнулася в улюблену піжаму. І з'їла улюблений бутерброд. А потім лягла в ліжко у своїй тихій кімнаті й розгорнула нову книжку, сподіваючись заглушити емоції.

Звичайно, за три години, коли я прочитала більшу частину, усі емоції останніх кількох днів вивітрилися. Я вклала закладку й згорнула книжку.

Я довго дивилася на неї. Думала про Райлі. Думала про Атласа. Думала про те, як інколи, хоч би якою впевненою ти була в тому, що твоє життя ввійшло у звичне русло, твою впевненість може змити одна-єдина хвиля. Я взяла книжку, яку подарував Атлас, і сховала її в шафу, до щоденників. Потім узяла один із записників, який був наповнений спогадами про Атласа. Настав час прочитати мій останній запис, щоб згорнути цю книжку назавжди.

Люба Еллен,

Зазвичай я рада, що ти й не здогадуєшся про моє існування і що я ніколи по-справжньому не писала тобі того всього, про що пишу тут.

Але інколи, особливо сьогодні, я шкодую, що ніколи не писала тобі. Мені просто потрібен хтось, з ким я зможу поговорити про свої почуття. Від моменту моєї останньої зустрічі з Атласом минуло шість місяців. Чесно кажучи, я не знаю, де він і як у нього справи. Від моменту мого останнього послання тобі та його переїзду до Бостона багато чого сталося. Я думала, що після від'їзду Атласа я вже не скоро побачу його, але ні, ми зустрілися раніше.

За декілька тижнів. Він з'явився на мій шістнадцятий день народження, який став найкращим днем у моєму житті. А потім найгіршим.

Минуло рівно сорок два дні від часу, коли Атлас переїхав у Бостон. Я рахувала дні так, ніби це допомогло б мені. Я була дуже пригнічена, Еллен. Та я й досі пригнічена. Люди

кажуть, що підлітки не вміють кохати, як дорослі. Якесь частинка мене вірить у це, але я не доросла, тому мені немає з чим порівнювати. Але я й справді вірю, що підлітки і дорослі кохають по-різному. Я знаю, що в коханні двох дорослих більше змісту, ніж у коханні двох підлітків. Більше зрілості, більше поваги, більше відповідальності. Але попри те, скільки змісту є в коханні людини впродовж її життя, я знаю, що кохання має однаково важливе значення в будь-якому віці. Ви відчуваєте його на плечах, у шлунку, у серці, незалежно від віку. Мої почуття до Атласа надзвичайно сильні. Щоночі я засинаю в сльозах і шепочу собі: «Пливти далі». Але, знаєш, досить важко пливти, коли ти стоїш на якорі у воді.

Нині, аналізуючи цю ситуацію, я розумію, що напевне пройшла вже всі стадії горя. Заперечення, злість, вагання, депресія і прийняття. Увечері свого шістнадцятого дня народження я була на стадії глибокої депресії. Мама намагалася зробити цей день якомога кращим. Вона купила мені інструменти для садівництва, спекла мій улюблений торт і повела мене на вечерю. Та, коли я влаштувалася у своєму ліжку, я не могла впоратися із сумом.

Я плакала, а тоді почула стукіт у вікно. Спочатку подумала, що пішов дощ. Але потім почула його голос. Я зіскочила з ліжка й побігла до вікна. Моє серце калатало в істериці. Атлас стояв у темряві й усміхався мені. Я відчинила вікно та допомогла залізти до кімнати. Він обійняв мене, та обіймав доти, доки я не припинила плакати.

Від нього так добре пахло. Коли я його обійняла, я відчула, що він набрав вагу за останні шість тижнів, відколи ми не бачилися. Він трохи відступив і витер сльози з моїх щік.

— Чому ти плачеш, Лілі?

Мені було соромно за свої сльози. Я дуже часто плакала того місяця: напевно, найбільше, ніж у будь-який інший місяць мого життя. Причиною цього, мабуть, були гормони, адже я була підлітком, а ще стрес через погане ставлення батька до мами й прощання з Атласом.

Я схопила сорочку, яка лежала на підлозі, і витерла очі. Потім ми з Атласом сіли на ліжко. Він пригорнув мене, улаштувавшись біля узголів'я.

— Що ти тут робиш? — запитала я.

— Сьогодні твій день народження, — відповів хлопець. — І ти досі моя улюблена людина. І я скучив за тобою.

Коли він прийшов до мене, була приблизно десята година. Ми дуже багато говорили. І я пам'ятаю, що знову подивилась на годинник, коли було вже по дванадцятій. Я не пам'ятаю всього, про що ми розмовляли, але пам'ятаю свої почуття. Він здавався дуже щасливим. У його очах з'явилася іскра, яку я раніше ніколи не помічала. Вона свідчила про те, що він знайшов свій дім.

Атлас сказав, що йому треба поговорити зі мною. Його голос став серйозним. Він пересадив мене собі на коліна, бо хотів, щоб я дивилася йому у вічі під час розмови. Я думала, що він, можливо, скаже, що в нього з'явилася дівчина або що він уже йде в армію. Але те, що він сказав, шокувало мене.

Він сказав, що пішов у той покинутий будинок першої ночі не тому, що шукав дах над головою.

Він пішов туди, щоб учинити самогубство.

Я прикрила рот руками, бо й гадки не мала, як погано йому було. Настільки погано, що він був ладен позбавити себе життя.

— Сподіваюся, ти ніколи не дізнаєшся, як це — бути такою самотньою, Лілі.

Він розповів, що першої ночі в тому будинку сидів у вітальні, приклавши лезо бритви до зап'ястка. І вже коли хотів учинити задумане, у мене в кімнаті ввімкнулося світло.

— Ти стояла як янгол, осяяний світлом із раю, — сказав він. — Я не міг відвести від тебе погляду.

Деякий час Атлас дивився, як я ходила по своїй кімнаті. Як лежала на ліжку й писала в щоденнику. Він відклав лезо бритви, тому що, як він сказав, уже місяць нічого не відчував, а побачивши мене, дещо відчув. Щось таке, що стримало його від самогубства.

А приблизно за два дні я залишила для нього їжу на ганку. Решта історії вже відома.

— Ти врятувала мені життя, Лілі, — сказав мені Атлас. — Хоча навіть не намагалася.

Він нахилився вперед і поцілував мене в те місце між плечем та шиєю, яке завжди цілував. Мені сподобалося, що він знову це зробив. Мені не дуже подобається моє тіло, але те місце на ключиці стало моєю «улюбленою частинкою» себе.

Атлас узяв мої руки й сказав, що піде до армії раніше, ніж планував. Але він не міг піти, не подякувавши мені. Сказав, що його не буде чотири роки. І йому найменше хотілося б, щоб я, шістнадцятирічна дівчина, не жила на повну через хлопця, якого, можливо, ніколи не побачу і від якого не одержу жодної звістки. Коли він промовляв ті слова, його блакитні очі наповнилися слізьми.

— Лілі, життя — дивна штука. Нам дається так багато років, щоб його прожити, тож слід намагатися зробити їх якомога насиченішими. Ми не повинні марнувати час на те, що може колись статися, або на те, що не станеться ніколи.

Я розуміла, що він мав на увазі. Він іде до армії, а я не повинна на нього чекати. Він не кидав мене, бо ми ніколи по-справжньому не зустрічалися. Ми двоє людей, які допомагали одне одному, коли в цьому була потреба, і які прикипіли одне до одного серцем.

Складно, коли тебе відпускає хтось, кому ти ніколи по-справжньому не належала. Проводячи разом час, ми з ним розуміли, що це не назавжди. Не знаю чому, адже я могла запросто в нього закохатися. Думаю, що, можливо, за нормальних умов, якби ми обоє були звичайними підлітками, а в нього було звичайне життя вдома, ми могли б стати нормальною парою. Ми гарно ладнали б і не стикалися б із жорстокістю.

Я навіть не намагалася переконати Атласа змінити його рішення тієї ночі. Я відчувала, що між нами є зв'язок, який не зможуть розірвати навіть пекельні вогні. Я відчувала, що він

може відслужити в армії, а я побуду підлітком, а потім слушною миті ми знову будемо разом.

— Я хочу пообіцяти тобі дещо, — сказав він. — Коли моє життя стане достатньо хорошим для того, щоб ти могла стати його частиною, я повернуся за тобою. Але я не хочу, щоб ти чекала на мене, бо цього може ніколи не статися.

Мені не сподобалася його обіцянка, адже вона означала, що є два варіанти.

Він думав або про те, що не повернеться з армії живим, або про те, що його життя навряд чи колись стане достатньо хорошим для мене.

Його життя вже достатньо мене влаштовувало. Але я нічого йому не сказала, лише кивнула й видавила із себе посмішку.

— Якщо ти не повернешся за мною, я тебе знайду. І це буде не дуже гарно з твого боку, Атласе Корріган.

Його розсмішила моя погроза.

— Ну, тобі буде не складно мене знайти. Ти точно знаєш, де я буду.

Я всміхнулася, промовивши:

— Там, де все краще.

Він усміхнувся у відповідь.

— У Бостоні.

А потім поцілував мене.

Еллен, я знаю, що ти доросла й розумієш, що відбувалося далі, але мені все одно незручно розповідати тобі про те, що ми робили наступні декілька годин. Ми багато цілувалися. Ми багато сміялися. Ми багато кохалися. Ми багато дихали. Нас було багато одне для одного. Нам належало стримуватися, щоб не видавати ніяких звуків, поводитися дуже тихо, щоб нас не застукали на гарячому.

І вже потім він міцно пригорнув мене, поклавши руку мені на серце. Поцілував і подивився мені у вічі.

— Я кохаю тебе, Лілі. Усе в тобі. Я кохаю тебе.

Я знаю, що такі слова тепер можна почути на кожному кроці, особливо серед підлітків. Здебільшого занадто рано, коли люди ще не усвідомлюють значення цих слів. Та коли

Атлас їх вимовляв, він не просто казав, що кохає мене. Він укладав зовсім інше значення у фразу «я кохаю тебе».

Уявіть усіх людей, яких ви зустрічаєте в житті. Їх так багато. Вони потрапляють у ваше життя, як хвилі, вирують, а потім відпливають із часом. Деякі хвилі більші та впливають на вас більше, ніж інші. Інколи хвилі приносять із дна океану речі й залишають їх, викидаючи на берег. Як сліди на піску після відпливу — свідчення того, що хвилі колись були тут.

Саме це мав на увазі Атлас, коли сказав, що кохає мене. Він дав мені зрозуміти, що я найбільша хвиля, яка траплялася йому в житті. І я так змінила його, що завжди буду в його житті, навіть після відпливу.

Після того як він освідчився мені в коханні, Атлас сказав, що в нього є для мене подарунок. Він дістав маленький коричневий пакетик.

— Невеличкий дарунок, це все, що я міг собі дозволити.

Я розтулила пакетик і дістала звідти найкращий подарунок з усіх, що я одержувала у своєму житті. Це був магніт із написом «Бостон» на вершечку. Знизу були маленькі літери: «Місце, де все набагато краще». Я сказала, що збережу цей подарунок назавжди й щоразу, дивлячись на магніт, згадуватиму того, хто його подарував.

На початку цього листа я писала, що шістнадцятий день народження став найкращим днем мого життя. До тієї секунди, коли Атлас вручив мені магніт, усе так і було.

Але наступні декілька хвилин кардинально змінили все.

Того вечора, коли він з'явився в моїй кімнаті, я не замкнула дверей, адже не очікувала, що він прийде. Тато почув, як я з кимось розмовляю, тож відчинив двері й побачив Атласа в моєму ліжку — він розлютився так, як ніколи раніше. Атлас був у невідповідному становищі, тому що був не готовий до такого розвитку подій.

Ніколи в житті не забуду того, що сталося потім. Атлас був абсолютно безпомічним, коли тато заходився бити його бейсбольною битою. У кімнаті чулися лише тріскіт кісток та мій несамовитий крик.

Я досі не знаю, хто викликав поліцію. Я впевнена, що це зробила мама. Але відтоді минуло шість місяців, а ми з нею так і не поговорили про ту ніч. Щойно приїхала поліція й відтягла тата від Атласа, я вже не могла впізнати його, бо він був увесь у крові.

У мене була істерика. Істерика.

Не лише Атласа забрала швидка. Мені теж знадобилася допомога, бо я не дихала. Це був перший і останній напад паніки в моєму житті.

Ніхто не казав мені, де він і як він. Мого тата навіть не заарештували за скоєне. Містом ширилися чутки, що Атлас жив у тому старому будинку й був безхатьком. Усі глибоко поважали мого тата за його героїчний учинок. Він нібито врятував свою маленьку дівчинку від безхатька, який маніпулював нею заради сексу.

Тато сказав, що я осоромила всю сім'ю й дала всьому місту привід для пліток. І, до речі, вони досі пліткують про той випадок. Сьогодні у автобусі я чула, як Кейті розповідала комусь, що вона намагалася попередити мене про Атласа. Вона сказала, що на перший погляд зрозуміла, що в мене будуть неприємності через нього. Але це цілковита дурня. Якби Атлас їхав зі мною у автобусі, я б змовчала та повелася як доросла людина, як він мене вчив. А замість цього я розлютилася, розвернулася до Кейті й сказала їй, щоб вона йшла до біса. Я сказала, що вона ніколи не стане такою хорошою людиною, як Атлас, і що пошкодує, якщо ще раз скаже про нього якусь гидоту.

Кейті тільки закотила очі й мовила:

— Господи, Лілі. Він що, цілком промив тобі мізки? Він був брудним безхатьком-злодюжкою, який, напевно, сидів на наркотиках. Він використав тебе, щоб дістати їжу й секс, а ти його захищаєш?

Їй пощастило, що тієї миті автобус зупинився біля мого будинку. Я схопила рюкзак і вискочила з автобуса, забігла в дім і проплакала у своїй кімнаті три години поспіль. Тепер у мене болить голова. Я знала, що єдина річ, яка полегшить мій біль, — це лист до тебе. Я не могла написати його протягом

шести місяців. Без образ, Еллен, але моя голова досі болить. Як і серце.

Сьогодні, мабуть, навіть більше, ніж учора. Чорт, цей лист анітрішечки не допоміг.

Я думаю, що не писатиму тобі деякий час. Пишучи тобі, я згадую про нього. Ці спогади душать. Доки він не повернеться, я вдаватиму, що все гаразд. Я вдам, що пливу, коли насправді просто тримаюся на поверхні. Ледве держачи голову над водою.

Лілі

Я перегорнула сторінку, але вона була порожня. Тоді я востаннє написала Еллен.

Відтоді я не отримувала звісток від Атласа, і більша частина мене не звинувачувала його в цьому. Мій тато мало не вбив його. Як можна таке пробачити?

Я знала, що він вижив і що з ним усе гаразд. З роками моя цікавість узяла гору, і я знайшла інформацію про нього в інтернеті. Однак її було не так багато. Але достатньо, аби знати, що він вижив і служить в армії.

Я так і не змогла забути його. З часом мені полегшало, та коли я бачила речі, що нагадували мені про нього, у мене починалася паніка. Так я жила, доки не провчилася декілька років у коледжі й не стала зустрічатися з іншими хлопцями. Тоді я зрозуміла, що Атлас, можливо, не був коханням усього мого життя. Можливо, йому просто було відведено особливе місце в моєму житті.

Можливо, кохання не повинно цілком змінювати нас. З часом воно зникає, як і люди.

Одного вечора, коли мені було дуже самотньо в коледжі, я пішла в тату-салон і набила татуювання у формі серця на тому місці, де він цілував мене. Це малесеньке серце, завбільшки з відбиток великого пальця. На вигляд воно точно таке саме, як те серце, яке він вирізав мені з дуба. Зверху краї не до кінця стулені. Я подумала про те, чи навмисне Атлас зробив його таким. Адже саме такий вигляд у мого серця

щоразу, коли я думаю про нього. Здається, у серці є маленький отвір, не заповнений чимось важливим.

Закінчивши коледж, я переїхала до Бостона, та не тому, що сподівалася зустріти його, а тому, що хотіла переконатися на власному досвіді, що Бостон і справді був кращим місцем. Мене нічого не тримало в Плеторі. Ба більше, я хотіла якнайдалі втекти від батька. Незважаючи на те, що він хворів і більше не міг кривдити маму, саме через нього я хотіла втекти зі штату Мен. Так я і вчинила. Коли я вперше побачила Атласа в ресторані, мене переповнили емоції, і я не знала, як із ними впоратися. Я була рада дізнатися, що в нього все добре. Я була рада, що він мав здоровий вигляд. Але я збрехала б, якби сказала, що мені було анітрохи не боляче від того, що він не намагався знайти мене, хоча обіцяв.

Я кохаю його. Досі кохаю і завжди кохатиму. Він був величезною хвилиною, яка залишила безліч слідів у моєму житті, і я відчуватиму його кохання до останнього віддиху. Я змирилася із цим.

Але тепер усе змінилося. Коли сьогодні він вийшов із мого кабінету, я багато думала про нас. Тепер у нашому житті все на своїх місцях. У мене є Райлі. В Атласа є дівчина. Ми обоє працюємо на роботі, про яку мріяли. Те, що ми не стали частинами однієї хвили, не означає, що ми не є частинами одного океану.

Нині мої стосунки з Райлі — на початковій стадії. Але з ним я відчуваю ту саму глибину, яку відчувала з Атласом. Він любить мене так само, як любив Атлас. І я знаю: якби Атлас познайомився з ним ближче, він переконався б у цьому й радів би за мене.

Інколи неочікувана хвиля підхоплює тебе, затуляє й не відпускає. Райлі — це моя неочікувана хвиля, і нині я ковзаю на її поверхні.

ЧАСТИНА ДРУГА

РОЗДІЛ 18

— О Господи. Здається, мене зараз знудить.

Райлі приклав великий палець до мого підборіддя й нахилив моє обличчя до свого. Він широко всміхнувся мені.

— Ти впораєшся. Не бійся.

Я струснула руками й узялася підстрибувати в ліфті.

— Не можу, — мовила я. — Я нервую, згадуючи все те, що ви з Алісою розповідали мені про свою матір.

Я витріщила очі й затулила руками рот.

— О Господи, Райлі. Що, як вона запитає мене про Ісуса? Я не ходжу до церкви. Ну, я читала Біблію в дитинстві, але все одно не зможу відповісти на запитання щодо змісту Біблії.

Він просто розсміявся мені в обличчя. Пригорнув мене й поцілував у маківку.

— Вона не розмовлятиме про Ісуса. Вона вже любить тебе, адже я їй про тебе розповідав. Тобі просто треба бути собою, Лілі.

Я закивала.

— Бути собою. Ну, гаразд. Думаю, я зможу прикинутися собою на один вечір. Правда?

Двері відчинилися, і він вивів мене з ліфта в напрямку Алісиної квартири. Кумедно бачити, як він стукає у двері. Але фактично він тут більше не живе. Останні кілька місяців він дедалі частіше залишався в мене. Усі його речі в моїй квартирі. Його парфуми та засоби для гоління. Минулого тижня він навіть повісив моє розмите фото в нашій спальні. Після цього я стала вважати, що він офіційно переїхав до мене.

— Вона знає, що ми живемо разом? — запитала я в Райлі. — Як вона до цього ставиться? Ми ж неодружені. Вона

ходить до церкви щонеділі. О ні, Райлі. А якщо твоя мама подумає, що я не тільки богохульниця, а ще й повія?

Райлі кивнув головою в бік дверей. Я розвернулася й побачила його маму, яка стояла на порозі. Вона була злегка шокована.

— Мамо, — сказав Райлі. — Познайомся з Лілі. Моєю богохульницею та повією.

Милій Господи.

Його мама потягнулася до мене та обійняла. Почувши її сміх, я зрозуміла, що знайомство триває добре.

— Лілі, — мовила вона, відпустивши мене, але досі тримаючи на відстані витягнутих рук, щоб роздивитися краще. — Любонько, я не вважаю тебе богохульницею й повією. Ти ангел. Останні десять років я молилася, щоб Райлі зустрів таку дівчину, як ти.

Вона провела нас у квартиру. Батько Райлі також привітав мене обіймами.

— Ні. Однозначно не богохульниця й не повія, — сказав він. — Це вам не Маршалл, який учепився своїми щупальцями в мою маленьку дівчинку, коли їй було лише сімнадцять.

А тоді обернувся й глянув на Маршалла, який сидів на дивані.

Маршалл розсміявся.

— Тут ви помиляєтесь, докторе Кінкайд. Аліса першою вчепилася в мене своїми щупальцями. Мої щупальці були на іншій дівчині, з присмаком «Cheetos», і...

Він зігнувся від удару в бік, який Аліса завдала йому ліктем.

І після цього всі страхи, що осіли в мені до цього, зникли. Вони ідеальні. Вони нормальні. Вони не соромляться казати «повія» і сміються з Маршаллових жартів.

На краще знайомство я й не сподівалася.

За три години ми з Алісою лежали в неї на ліжку.

Їхні батьки лягли спати раніше, скаржачись на різницю в часі. Райлі з Маршаллом дивилися спортивний канал у вітальні. Я поклала руку на Алісин живіт, тому що хотіла відчувати, як штовхається малюк.

— Ось її ніжки, — сказала дівчина, пересунувши мою руку на декілька дюймів. — Зачекай дві секунди. Сьогодні вона особливо активна.

Ми замовкли, чекаючи, доки малюк поворухнеться. Коли це сталося, я завищала від сміху.

— О Господи. Це як торкнутися до прибульця.

Аліса поклала руку на живіт і всміхнулася.

— Наступні два з половиною місяці будуть справжнім пеклом, — мовила вона. — Я вже готова з нею зустрітися.

— Я також. Уже не можу дочекатися, коли стану тіткою.

— А я не можу дочекатися, коли ви з Райлі заведете дитину, — сказала Аліса.

Я перекотилася на спину й закинула руки на узголів'я ліжка.

— Навіть не знаю, чи хоче він дітей. Ми ніколи про це не говорили.

— Неважливо, хоче він чи ні, — сказала Аліса. — Вони в нього будуть. Він і стосунків не хотів, доки не зустрів тебе. Він і одружуватись не хотів, доки не зустрів тебе. А тепер я відчуваю, що в найближчі місяці він тобі освідчиться.

Я підперла голову рукою й подивилася на Алісу.

— Ми зустрічаємося лише півроку. Я думаю, йому знадобиться набагато більше часу.

Я не прискорюю розвитку подій у наших з Райлі стосунках. Нині в нас ідеальне життя. У всякому разі, нам ніколи організовувати весілля, тому я не проти, якщо йому буде потрібно більше часу.

— А як щодо тебе? — не заспокоювалась Аліса. — Ти одружилася б із ним, якби він освідчився?

Я розсміялась.

— Ти жартуєш? Звичайно. Я одружилася б із ним просто сьогодні.

Аліса глянула поверх мого плеча на двері спальні. Вона стиснула губи, намагаючись приховати усмішку.

— Він що, стоїть у дверях?

Аліса кивнула.

— Він чув усе, що я говорила?

Вона знову кивнула.

Я обернулася й поглянула на Райлі.

Він стояв, притулившись до одвірка й схрестивши руки на грудях. Я не знала, про що він подумав, коли почув мої слова. У нього стриманий вираз обличчя. Він стиснув щелепи. Райлі дивився на мене, примружившись.

— Лілі, — сказав він стримано. — Ох, з якою *радістю* я з тобою одружуюсь.

Почувши ці слова, я широко всміхнулася. Мені було трохи соромно, тому я накрила лице подушкою.

— Ну, дякую, Райлі, — сказала я.

Подушка дещо приглушила мій голос.

— Це дуже мило, — почувла я Алісин голос. — Виявляється, мій брат — милий хлопець.

Хтось забрав з мого обличчя подушку. Це був Райлі. Він стояв наді мною, тримаючи її в руках.

— Поїхали.

Моє серце закалатало.

— Зараз?

Він кивнув.

— Я взяв вихідний, бо мої батьки приїхали в гості. У тебе є люди, які можуть попрацювати замість тебе в крамниці. Поїхали, одружимося у Vegasі.

Аліса сіла на ліжко.

— Ти не можеш так учинити, — заперечила Аліса. — Лілі — дівчина. Вона хоче справжнє весілля, з квітами, подружками нареченої та іншими штучками.

Райлі глянув на мене.

— Ти хочеш справжнє весілля, з квітами, подружками нареченої та іншими штучками?

Я секунду подумала й відповіла:

— Ні.

Ми троє помовчали деякий час, а потім Аліса від захоплення стала брикати ногами на ліжку й закричала:

— Вони одружуються!

Майбутня мама злізла з ліжка й поквапилася до вітальні.

— Маршалле, збирай валізи! Ми їдемо у Вегас!

Райлі підійшов до мене й узяв за руку, допомагаючи встати. Він усміхнувся. Але я не збиралася одружуватися з ним, якщо не буду певна, що він справді цього хоче.

— Ти впевнений, Райлі?

Він провів рукою по моєму волоссю, притулився своїм обличчям до мого й поцілував мене.

— Гола правда, — прошепотів він. — Я такий радий, що стану твоїм чоловіком, аж ризикую обмочитися від щастя.

РОЗДІЛ 19

— Мамо, минуло вже шість тижнів, змирися.

Моя мама зітхнула в телефон.

— Ти моя єдина дочка. Я не можу змиритися. Я мріяла про твоє весілля все життя.

Вона досі не пробачила мені, незважаючи на те, що була присутня на церемонії. Ми зателефонували їй, перш ніж Аліса забронювала квитки на літак. Ми розбудили маму, розбудили батьків Райлі, а потім примусили їх полетіти нічним рейсом до Лас-Вегаса. Вона не намагалася відмовити мене, бо розуміла, що ми з Райлі все вирішили до того, як вона приїхала в аеропорт. Але мама не могла змиритися з тим, що я з нею не порадилася. Від дня мого народження вона мріяла про помпезне весілля, біганину по магазинах у пошуках сукні й куштування торта.

Я закинула ноги на канапу.

— Давай я тобі дещо пообіцяю, — сказала я матері. — Якщо ми колись вирішимо народити дитину, я обіцяю, що це буде природним шляхом, ми не купуватимемо її у Вегасі.

Мама розсміялася. Потім зітхнула:

— Якщо ти колись ошчасливиш мене внуками, я змирюся з відсутністю весілля.

Ми з Райлі поговорили про дітей у літаку до Вегаса. Я хотіла переконатися, що тема дітей не буде закрита для нас у майбутньому, перш ніж пообіцяю провести решту мого життя з ним. Він відповів, що тема, поза сумнівами, відкрита. Потім ми прояснили своє ставлення до багатьох інших речей, замовчування яких нині могло створити проблеми в майбутньому. Я сказала йому, що хочу мати різні рахунки в банку, але, зважаючи на те, що він заробляє більше за мене, він повинен постійно купувати мені подарунки, щоб я була щасливою. Він погодився. І змусив мене пообіцяти, що я ніколи не стану вегетаріанкою. Це було легко. Я занадто сильно люблю сир. Я сказала йому, що він повинен почати виділяти гроші на благодійність або хоча б жертвувати кошти тим організаціям, які підтримують Маршалл з Алісою. Він сказав, що вже допомагає. Почувши відповідь, я захотіла з ним одружитися ще більше. Райлі змусив мене пообіцяти ходити на вибори. Сказав, що мені дозволено голосувати за демократів, республіканців або самовисуванців. Я просто повинна ходити на вибори. Про це ми теж домовилися. Перш ніж прилетіти, ми цілком порозумілися.

Я почула, як відчиняються вхідні двері, і лягла на спину.

— Мушу йти, — сказала я мамі. — Райлі прийшов додому.

Він зачинив за собою двері, а я широко всміхнулася й промовила:

— Стоп. Дозволь перефразувати мої останні слова, мамо. Мій чоловік прийшов додому.

Мама розсміялася й попрощалася зі мною. Я поклала слухавку. Здійняла руку над головою та ліниво опустила її на бильце канапи. Потім я закинула ногу на спинку. Моя спідниця ковзнула по моїх стегнах й опинилася біля талії. Райлі глянув на моє тіло й подався до мене, широко всміхаючись. Він став навколішки біля канапи й заходився повільно витися по моєму тілу.

— Як моя дружина? — прошепотів він, цілуючи мене в губи. Він улаштувався в мене поміж ніг. Коли Райлі цілував мене в шию, я відкинула голову назад.

Оце і є життя.

Ми обоє працюємо майже щодня. Він працює вдвічі більше годин, ніж я, і приходиться додому до того, як я засну, двічі чи тричі на тиждень. Але в ті ночі, коли ми можемо побути разом, я прагну, щоб він був глибоко в мені.

Він не заперечує.

Райлі знайшов одне місце на моїй шиї та став цілувати його так палко, що я аж відчула біль.

— Ай.

Він опустився трішки нижче, досі лежачи на мені, та пробурмотів мені в шию:

— Я залишу тобі засос. Не рухайся.

Я розсміялася, але дозволила йому. У мене достатньо довге волосся, щоб приховати щось таке. І раніше мені ніхто ніколи не залишав засоси.

Його губи зоставалися на одному й тому ж місці, він усмоктував та цілував мою шкіру, доки я перестала відчувати біль. Він притиснувся до мене й намагався зняти свій медичий костюм. Я опустила руки та стягнула з нього одяг так, щоб він зміг увійти в мене. Він і далі цілував мене в шию, доки ми кохалися на канапі.

* * *

Райлі швидко сховався у душ. Я пішла одразу після нього. Сказала, що ми повинні змити із себе запах сексу, перш ніж підемо на вечерю з Алісою й Маршаллом.

Алісі народжувати за кілька тижнів, тому вона хоче, щоб ми зустрічалися парами якомога частіше. Вона переживала, що ми не ходитимемо до них у гості, коли народиться дитина. Але це нісенітниця. Я думаю, що ми будуватимемо в них іще частіше. Я вже тепер люблю свою племінницю більше, ніж будь-кого з них.

Ну, добре, може, це й неправда. Але дуже ймовірно.

Я намагалася не намочити волосся, коли стояла під душем, бо ми вже запізнювалися. Схопила бритву й торкнулася нею пахви, коли почула удар. Я зупинилась на хвилинку.

— Райлі?

Нічого.

Я закінчила голити пахви й змила із себе піну.

Ще один удар.

Що там, у біса, відбувається?

Я вимкнула воду, схопила рушник і загорнулась у нього.

— Райлі!

Він не відповів. Я поспіхом одягнула джинси й відчинила двері, натягуючи сорочку через голову.

— Райлі?

Тумбочка біля нашого ліжка була перевернута. Я пройшла до вітальні. Райлі сидів на краю канапи, тримаючись за голову однією рукою. У нього в руці була якась річ, він дивився на неї.

— Що ти робиш?

Він глянув на мене, але я не впізнала його погляду. Я була спантеличена, бо не розуміла, що відбувається. Можливо, він дістав погані новини або... *Господи! Аліса.*

— Райлі, ти лякаєш мене. Що сталося?

Тримаючи мій телефон, він поглянув на мене так, ніби я мусила знати, що відбувалося. Коли я похитала головою, усе ще не розуміючи, що відбувається, він показав мені клаптик паперу.

— Дивна річ, — сказав Райлі, поклавши телефон на журнальний столик перед собою. — Я випадково впустив твій телефон. Задня кришка злетіла. Я знайшов номер, що був там захований.

О Господи!

Ні, ні, ні.

Райлі зім'яв той клаптик у кулаку.

— Я думав: «Ха! Так дивно. Лілі нічого не приховує від мене».

Він підвівся й знову схопив мій телефон.

— Тому я подзвонив.

Райлі стиснув мобільний у кулаку.

— Йому пощастило, що ввімкнулася голосова пошта.

Він жбурнув телефон через усю кімнату, і той ударився об стіну, впав на підлогу й розбився майже в друзки.

Під час трьох секунд паузи я думала про те, як ситуація розвиватиметься далі. У мене було два варіанти.

Або Райлі мене покине.

Або Райлі мене скривдить.

Він провів рукою по своєму волоссю й пішов до дверей.

Він іде.

— Райлі! — вигукнула я.

Чому я не викинула геть той номер?

Я відчинила двері й побігла за ним. Він перестрибував через дві сходинки за раз. Я наздогнала чоловіка, коли він уже був на другому поверсі. Спинилася перед ним і вхопилася за його сорочку, стиснувши руки в кулаки.

— Райлі, будь ласка. Дозволь мені пояснити.

А він схопив мене за зап'ястки й відштовхнув.

* * *

— Не рухайся.

Я відчувала, як він торкався до мене. Ніжно. Упевнено.

По моєму обличчю текли сльози, і з якоїсь причини вони мене аж обпікали.

— Лілі, не рухайся. Будь ласка.

Його голос заспокоював. У мене боліла голова.

— Райлі?

Я намагалася розплющити очі, але світло було занадто яскравим. Я відчула біль у ділянці ока та здригнулася. Спробувала сісти, але відчула, як він натиснув на моє плече.

— Не рухайся, доки я не закінчу, Лілі.

Розплющивши очі, я поглянула на стелю. Це стеля нашої спальні.

— Закінчиш із чим?

Коли я заговорила, у мене заболіли губи, тому я підвела руку й торкнулася їх пальцями.

— Ти впала зі сходів, — сказав Райлі. — Ти поранилась.

Я подивилася йому в очі. Побачила в них занепокоєння, але водночас і біль. Злість. Тієї миті він відчував *усе* одночасно. А я була спантеличена.

Замружившись, я намагалася пригадати, що його розлютило. Чому йому боляче.

Мій телефон. Номер Атласа. Сходова кліть.

Я схопила його за сорочку.

Він відштовхнув мене.

— Ти впала зі сходів.

Але я *не* падала.

Він штовхнув мене. Знову.

Це вже вдруге.

— Ти штовхнув мене, Райлі.

Я відчула, як моє тіло затремтіло від схлипування. Я уявлення не мала, як серйозно я вдарилася, але мені було байдуже. Ніякий фізичний біль не можна було порівняти з тим, як боліла моя душа тієї секунди. Я стала лякати його по руках. Хотіла, щоб він забрав їх від мене. Я відчула, що він устав із ліжка, а я скрутилася калачиком.

Я почекала, бо думала, що він намагатиметься заспокоїти мене, як минулого разу, коли він мене скривдив. Але Райлі навіть не спробував. Я почула його кроки в спальні. Я не знала, що він робив. Я все ще плакала, коли він став навколішки біля мене.

— Це може бути струс мозку, — сказав він сухо. — У тебе маленький поріз на губі. Я також перев'язав поріз біля ока. Шви накладати не треба.

Його голос був холодний.

— У тебе ще щось болить? Руки? Ноги?

Він говорить як лікар, а не як чоловік.

— Ти штовхнув мене, — процідила я крізь сльози.

Це все, про що я могла думати, і все, що я могла сказати й побачити.

— Ти впала, — сказав спокійно Райлі. — Приблизно п'ять хвилин тому. Одразу після того, як я дізнався, що одружився з бісовою брехухою.

Він поклав щось на подушку біля мене.

— Якщо тобі що-небудь знадобиться, можеш зателефонувати на цей номер.

Я подивилася на зім'ятий клаптик паперу біля моєї голови. На ньому написаний Атласів номер телефону.

— Райлі, — схлипнула я.

Що відбувається?

Я почула, як грюкнули вхідні двері.

Увесь мій світ завалився просто на мене.

— Райлі, — прошепотіла я в тишу.

Я затулила обличчя руками й заплакала так гірко, як іше ніколи не плакала. Я знищена.

П'ять хвилин.

Саме стільки часу треба, щоб цілковито знищити людину.

* * *

Спливло кілька хвилин.

Можливо, десять.

Я не могла припинити плакати. Я все ще не вставала з ліжка. Боялася глянути в дзеркало. Просто... боялася.

Я почула, як хтось відчинив і знову зачинив вхідні двері. Райлі з'явився на порозі. Не мала уявлення, чи мусила я ненавидіти його.

Чи мусила боятися його.

Чи мусила співчувати йому.

Як можна одночасно переживати такі різні емоції?

Він притулився лобом до дверей нашої спальні та став битися об них головою. Один раз. Двічі. Тричі.

Аж тут Райлі розвернувся, підбіг до мене та впав на коліна біля ліжка. Він схопив мої руки й стиснув їх.

— Лілі, — озвався він. На його обличчі з'явилась гримаса болю. — *Прошу*, скажи мені, що нічого не було.

Він поклав одну долоню біля моєї голови. Я відчувала, що його руки тремтіли.

— Я не витримаю цього, не зможу.

Він нахилився вперед і міцно поцілував мене в лоб, а потім притулився своїм чолом до мого.

— Будь ласка, скажи, що ти не зустрічаєшся з ним. *Будь ласка.*

Я не була впевнена, що можу сказати йому те, чого він хоче, адже взагалі не хотіла розмовляти.

Райлі досі стояв навколішки, притулившись до мене, зануривши руку в моє волосся.

— Мені так боляче, Лілі. Я так кохаю тебе.

Я похитала головою. Я прагнула розповісти йому правду, аби він зрозумів, як помилився.

— Я забула, що його номер там, — тихо сказала я. — Після сварки в ресторані... він прийшов до крамниці. Можеш запитати в Аліси. Він пробув там десь п'ять хвилин. Забрав у мене телефон і поклав під кришку свій номер, бо не вірив, що поруч із тобою я в безпеці. Я забула, що папірець там, Райлі. Я ніколи навіть не заглядала туди.

Він став схвильовано дихати й полегшено кивати.

— Присягнися, Лілі! Присягнися нашим шлюбом, нашими життями й усім, що в тебе є, що ти не говорила з ним відтоді.

Він відступив, щоб зазирнути мені в очі.

— Я присягаюся, Райлі. Ти занадто гостро зреагував і навіть не дав мені нагоди пояснити, — сказала я йому. — А тепер забирайся *геть* із моєї квартири.

Після моїх слів він ніби не міг дихати. Я побачила це. Він притулився спиною до стіни й мовчки витріщився на мене. Він був у шоці.

— Лілі, — прошепотів Райлі. — Ти впала зі сходів.

Я не могла збагнути: він намагався переконати мене чи себе. Я спокійно повторила свої слова.

— Забирайся з моєї квартири.

Він не зрушив з місця.

Я сіла на ліжку. Піднесла руку до рани біля ока. Він зірвався з місця, а шойно ступив до мене, я відсунулася подалі.

— Ти поранилась, Лілі. Я не залишу тебе саму.

Я схопила одну з подушок і кинула в нього, хоча насправді розуміла, що вона не завдасть йому шкоди.

— Забирайся! — викрикнула я.

Він зловив подушку. Я схопила ще одну, звелася на ноги просто на ліжку й замахала нею, викрикуючи:

— Забирайся! Забирайся! Забирайся!

Я кинула подушку на підлогу, коли двері грюкнули.

Побігла у вітальню й зачинилася на засув.

Повернулась назад, у спальню, і кинулася на ліжко. На те саме ліжко, у якому я спала зі своїм чоловіком. На те саме ліжко, на якому ми кохалися.

На те саме ліжко, на яке він мене поклав, коли хотів приховати свою провину.

РОЗДІЛ 20

Я спробувала зібрати свій телефон, перш ніж лягла спати минулого вечора, але даремно. Він розбився на два окремі шматки. Я налаштувала будильник на ранню годину, щоб у мене був час зайти в крамницю й купити новий мобільний по дорозі на роботу.

Слід від удару на моєму обличчі все-таки був, але не такий страшний, як я боялась. Звичайно, мені не вдалося б приховати його від Аліси, але я й не збиралася цього робити. Я зачесала волосся набік, щоб прикрити більшу частину пов'язки, яку Райлі наклав мені на око. Єдине, що нагадувало про минулу ніч, — це поріз на губі.

І засос, який Райлі залишив на моїй шії.

Дідько, яка іронія.

Я схопила сумочку й відчинила вхідні двері. Я не змогла вийти з квартири, бо спіткнулася об якусь перешкоду.

Там щось рухалося.

За кілька секунд я зрозуміла, що та перешкода — Райлі.
Він спав тут?

Він здійнявся на ноги одразу, тільки-но зрозумів, що я відчинила двері. Стояв переді мною з благальними очима. Він ніжно погладив мене по щоках і поцілував.

— Вибач, вибач, вибач.

Я відступила назад і зміряла його поглядом. *Він спав тут?*

Я вийшла з квартири й зачинила двері. Я спокійно оминула його та стала спускатися сходами.

Райлі йшов слідом за мною аж до машини, благаючи поговорити з ним.

Але я проігнорувала його.

І поїхала геть.

* * *

За годину я тримала в руках новий телефон. Я ввімкнула його, коли сиділа в машині, біля крамниці мобільних телефонів. На екрані одразу з'явилося сімнадцять повідомлень. Усі від Аліси.

Певна річ, Райлі не телефонував мені всю ніч, адже він знав, у якому стані мій телефон.

Я заходилася читати повідомлення, аж раптом телефон задзвонив. Це Аліса.

— Слухаю.

Вона зітхнула з полегшенням і сказала:

— Лілі! Що, в біса, відбувається? Господи, ти не маєш права так чинити зі мною, я ж вагітна!

Я ввімкнула двигун і стала під'єднувати телефон до гарнітури, поки їхала до своєї крамниці. В Аліси сьогодні вихідний. А вже за декілька днів вона піде в декретну відпустку.

— Зі мною все гаразд, — кажу я. — З Райлі також усе гаразд. Ми посварилися. Вибач, я не могла тобі подзвонити. Він розбив мій телефон.

Вона замовкла на секунду, а потім мовила:

— Справді? З тобою точно все гаразд? Де ти?

— Я в нормі. Уже їду на роботу.

— Добре, я теж майже на місці.

Я хотіла вмовити її не приїжджати, але вона поклала слухавку, перш ніж я встигла щось сказати.

Аліса приїхала в крамницю перша.

Відчиняючи вхідні двері, я була ладна відповідати на її запитання й пояснювати, чому вигнала її брата зі своєї квартири. Але, ввійшовши, я залякла на місці, тому що побачила їх обох біля прилавка. Райлі стояв, притулившись до нього, Аліса поклала свої руки на його і щось казала братові, проте я не розібрала, що саме.

Вони розвернулися до мене, коли почули, як двері зачинилися.

— Райлі, — прошепотіла Аліса. — Що ти з нею *зробив*?

Аліса вийшла з-за прилавка й потягнула мене до себе, щоб обійняти.

— О, Лілі, — мовила вона, погладжуючи мене рукою по спині.

Вона відійшла, в її очах бриніли сльози. І така реакція чомусь спантеличила мене. Вочевидь, вона розуміла, що саме Райлі скоїв. Але якщо це так, то вона мала б накинутися на нього зі звинуваченнями або хоча б нагримати.

Аліса розвернулася до Райлі. Він дивився на мене очима, сповненими провини. З тугою. Здавалося, що він хотів підійти до мене та обійняти. Але дуже боявся доторкнутися. І правильно.

— Ти повинен їй сказати, — озвалась до Райлі сестра.

Він одразу схилив голову й сперся на руки.

— Скажи їй, — повторила Аліса. У її голосі чулися нотки злості. — Вона має право знати, Райлі. Вона твоя дружина. Якщо ти не скажеш їй, то це зроблю я.

Райлі нахилився вперед, майже торкаючись головою прилавка. Йому було так боляче від того, про що Аліса просила розповісти, що він навіть не дивився на мене. Я стиснула живіт. Усе моє тіло переповнювала тривога.

Вона розвернулася до мене й поклала руки мені на плечі.

— Вислухай його, — благала дівчина. — Я не прошу пробачати йому, бо я уявлення не маю, що сталося вчора. Але прошу тебе як невістку та найкращу подругу поговорити з моїм братом.

* * *

Аліса сказала, що побуде в крамниці ще годину, доки інший працівник не прийде на свою зміну. Я все ще була зла на Райлі, тому не хотіла, щоб він їхав зі мною в одній машині. Він сказав, що викличе «Uber» і зустрінеться зі мною в моїй квартирі.

Усю дорогу додому я мучилася питанням про те, що ж такого він збирався мені розповісти, про що Аліса вже знала. У мене в голові промайнуло так багато думок. Невже він помирає? А може, він зраджував мене? Чи його звільнили? Мені здалося, що Аліса таки не знала всіх подробиць нашої з ним учорашньої сварки, тому не розуміла, як його зізнання стосувалося її.

За десять хвилин після того, як я зайшла у квартиру, з'явився Райлі. Я сиділа на канапі, нервово колупаючи нігті.

Я встала, коли він повільно наблизився до стільця й сів. Він нахилився вперед, стиснувши долоні перед собою.

— Лілі, сядь, будь ласка.

Він наче благав мене, наче йому було нестерпно спостерігати, що я хвилююся. Я повернулась на своє місце на канапі, сперлася на нього руками, підібгала під себе ноги й звела руки до рота.

— Ти помираєш?

Райлі витріщив на мене очі й одразу захитав головою.

— Ні. Ні. Річ не в цьому.

— Тоді в чому?

Я просто хочу, щоб він нарешті сказав мені. Мої руки затремтіли. Він бачив, яка я налякана, тому нахилився до мене, забрав мої руки з обличчя й узяв їх у свої. Якось частина мене не хоче, щоб він торкався мого тіла після

того, що він скоїв учора, однак якась — хоче, щоб він за-спокій мене. Я більше не могла чекати, доки він заговорить. Мене нудило.

— Ніхто не помирає. Я не зраджую тебе. Те, що я скажу, ніяким чином тебе не скривдить, розумієш? Це все в минулому. Проте Аліса думає, що ти мусиш знати. І... Я теж так думаю.

Я кивнула. Він відпустив мої руки, підвівся й став ходити туди-сюди біля журнального столика. Здавалося, йому треба було набратися сміливості й віднайти правильні слова. Через це я ще *більше* занервувала.

Він знову сів на стілець.

— Лілі? Ти пам'ятаєш ніч, коли ми познайомилися?

Я кивнула.

— Пам'ятаєш, коли я піднявся на дах? Який я був злий?

Я знову кивнула. Він бив по стільцю. Це було до того, як він дізнався, що стійкий до морської води полімер майже неможливо пошкодити.

— Пам'ятаєш мою голу правду? Те, що я розповів тобі про ту ніч і що так мене розлютило?

Нахиливши голову, я стала згадувати ту ніч і всі правди, про які він розповідав. Він сказав, що не сприймає шлюб. Його цікавили стосунки лише на одну ніч. Він ніколи не хотів мати дітей. Він сердився, адже тієї ночі помер пацієнт.

Я закивала.

— Маленький хлопчик, — озвалася я. — Ти був розлючений через це. Його смерть засмутила тебе.

Він полегшено видихнув.

— Так. Це мене розсердило.

Райлі знову встав, і мені здалося, що я побачила, як його душа розбилася в друзки. Він затулив долонями очі, намагаючись стримати сльози.

— Коли я розповів тобі про те, що з ним сталося, пам'ятаєш, що ти сказала мені?

Здавалося, що я от-от розплачуся, я навіть не могла зрозуміти, чому досі не реву.

— Так. Я сказала, що не могла уявити, як молодший брат того хлопчика переживе трагедію. Той, що ненавмисно застрелив брата. — Мої губи тремтіли. — А потім ти сказав: «Це знищить усе його життя: ось, як він це переживе».

О Господи!

До чого він хилить?

Райлі підійшов і впав переді мною навколішки.

— Лілі. Я знав, що це його знищить. Я точно знав, що той маленький хлопчик відчував... тому що я це пережив. З Алісою й моїм старшим братом...

Я не могла стримати сліз. Просто заплакала. Він міцно пригорнув мене, тримаючи за талію, і схилив голову мені на коліна.

— Я *застрелив* його, Лілі. Свого найкращого друга. Свого старшого брата. Мені було лише шість років. Я навіть не знав, що тримаю справжній пістолет.

Він затремтів усім тілом та обійняв мене ще міцніше. Я поцілувала його в маківку. Мені здавалося, що він на межі зриву. Так само, як тієї ночі на даху. І попри те, що я досі зла на нього, я все ще кохаю його, і мені нестерпно боляче від того, що я дізналася. І за Алісу боляче. Ми довго сиділи мовчки. Його голова досі лежала в мене на колінах, руки — у мене на талії. Я цілувала його волосся.

— Їй було лише п'ять, коли це сталося. Емерсонові було сім. Ми були в гаражі, тому ніхто довгий час не чув наших криків. Я просто сидів там, і...

Райлі підійняв голову з моїх колін, випростався й відвернувся. Після тривалої мовчанки він сів на канапу й нахилився вперед.

— Я намагався... — Гримаса болю скривила його обличчя. Він схилив голову, обхопивши її руками. — Я намагався скласти все до купи, у голову. Я думав, що зможу *полагодити* його, Лілі.

Я піднесла руку до рота. Мені стало важко дихати, я не могла стримати своїх емоцій.

Мені довелося встати, щоб перевести дух.

Це не допомогло.

Я все ще не могла дихати.

Райлі підійшов до мене, узяв за руки й потягнув до себе.

Ми пригортали одне одного приблизно хвилину, а потім він сказав:

— Я ніколи не розповідав би тобі цього, щоб виправдати свою поведінку.

Він відступив і поглянув мені у вічі.

— Ти повинна повірити. Аліса хотіла, щоб я тобі розповів, адже, відколи це сталося, є дещо, чого я не можу контролювати. Я серджуся. Я непритомнію. Я ходив до психотерапевта з шести років. Але це не виправдання. Це моя реальність.

Витерши мої сльози, він дбайливо притулив мою голову до свого плеча.

— Присягаюся, я не хотів тебе кривдити, коли ти вчора побігла за мною. Я був засмучений і розлючений. Інколи, коли я переживаю так багато емоцій, у мені щось ламається. Я не пам'ятаю, як штовхнув тебе. Але знаю, що вчинив це. *Вчинив*. Коли ти бігла за мною, усе, про що я думав, — треба втекти. Я хотів, щоб ти не стояла на моєму шляху. Я не усвідомлював, що ми були на сходах. Я не усвідомлював, що набагато сильніший за тебе. Я облажався, Лілі. Облажався.

Він наблизив губи до мого вуха. Його голос ламався, коли він промовив:

— Ти моя *дружина*. Я мушу захищати тебе від монстрів. Я не мушу *бути* одним із них.

Райлі обіймав мене з таким відчаєм, що аж затремтів. Я ніколи в житті не відчувала, щоб одна людина випромінювала стільки болю.

Це зламало мене. Вивернуло навиворіт. Здавалося, що серце хотіло міцно обійняти його.

Проте, навіть незважаючи на розповідь Райлі, я досі не можу остаточно пробачити йому. Я запряглася, що більше не дозволю кривдити мене. Я запряглася йому та собі: якщо він іще раз мене скривдить, я покину його.

Я відштовхнула Райлі й не могла зазирнути йому в очі. Пішла до спальні. Мені був потрібен час, щоб перевести дух. Я зачинила за собою двері ванної кімнати й схопилася за раковину, але не могла стояти. Урешті-решт я ковзнула по дверях униз, розплакавшись.

Усе мало бути зовсім не так. Усе моє життя я знала, що робитиму, якщо чоловік поводитиметься зі мною так, як тато поведився з мамою. Усе було просто. Я мусила покинути його, щоб він більше мене не кривдив.

Проте я не покинула його. А тепер усе моє тіло в синцях і порізах, які з'явилися від руки чоловіка, котрий повинен мене любити. Від руки мого чоловіка.

І я все одно намагаюся його виправдати.

Це був нещасний випадок. Він думав, що я зраджую його. Йому було боляче. Він був розлючений, і я потрапила під гачку руку.

Затуливши обличчя руками, я розридалася. Мені було шкода того чоловіка у вітальні, бо тепер я знала, що він пережив у дитинстві. Було більше шкода його, ніж себе. Але я не почувалася відчайдушною чи сильною. Я почувалася жалюгідною і слабкою. Я мусила його ненавидіти. Я мусила бути такою сильною жінкою, якою ніколи не була мама.

Та якщо я поводитися так само, як мама, то Райлі поведився, як мій батько. Але це не так. Мені слід припинити порівнювати нас із батьками. У нас геть інша ситуація. У мого батька ніколи не було приводу сердитися. Крім того, він ніколи не просив вибачення одразу. Він ставився до мами набагато гірше, ніж Райлі до мене.

Мій чоловік розповів жакливу правду про себе, яку раніше ніколи нікому не розповідав. Він намагається бути для мене кращим.

Так, минулої ночі він облажався. Але він тут, він намагається пояснити мені своє минуле й причину свого вчорашнього вчинку. Люди не ідеальні. Я не можу дозволити єдиному в моєму житті прикладу шлюбу впливати на мій власний шлюб.

Я витерла очі й звелася на ноги. Заглянувши в дзеркало, я не побачила маму. Я побачила себе. Побачила дівчину, яка кохає свого чоловіка й більше за все на світі хоче допомогти йому. Я знаю Райлі. Я достатньо сильна, щоб забути про його вчинок. Наше кохання достатньо сильне, щоб ми пережили цю сварку.

Я вийшла з ванної й повернулася до вітальні. Райлі підвівся й подивився на мене. Його погляд сповнений страху. Він боявся, що я не пробачу йому, і я не впевнена, що *справді* пробачила. Але, щоб дістати науку з якогось учинку, не обов'язково пробачати.

Наблизившись до Райлі, я взяла його за руки.

Я озвучила йому чистісіньку голу правду.

— Пам'ятаєш, що ти сказав мені того вечора на даху? Ти сказав: «Немає такого поняття, як “погані люди”». Ми всі просто люди, що інколи скоюють погані вчинки».

Він кивнув і стиснув мої руки.

— Ти не погана людина, Райлі. Я знаю це. Ти й досі можеш захищати мене. Коли ти засмучений, просто йди собі. І я також піду. Ми не обговорюватимемо ситуацію, доки ти не заспокоїшся й не зможеш говорити, добре? Ти *не* монстр, Райлі. Ти просто людина. Ми, люди, не завжди можемо впоратися зі своїм болем самотужки. Інколи нам у цьому допомагають ті, кого ми любимо. Саме тому ми не ламаємося під тягарем цього болю. Але я не зможу тобі допомогти, якщо не знатиму напевно, що тобі це треба. Преси мене про допомогу. Ми впораємося із цим. Я знаю, що ми зможемо.

Він видихнув так, ніби затамував дух ще з минулої ночі. Міцно обійняв мене й заховав обличчя в моєму волоссі.

— Допоможи мені, Лілі. — прошепотів він. — Я потребую твоєї допомоги.

Райлі тримав мене у своїх обіймах. Десь глибоко в душі я знала, що чиню правильно. У ньому набагато більше хорошого, ніж поганого. Я зроблю все можливе, щоб переконати його в цьому.

РОЗДІЛ 21

— Я збираюся йти додому. Тобі ще щось треба від мене?

Я відірвалася від документів і похитала головою.

— Ні, дякую, Серено. До завтра.

Вона кивнула й вийшла, залишивши двері до мого кабінету відчиненими.

Аліса пішла в декретну відпустку два тижні тому. Вона повинна народити за кілька днів. Ще дві дівчини, Серена й Люсі, працюють на мене — у них повний робочий день.

Так. *Та сама* Люсі.

Уже кілька місяців вона одружена, а два чи три тижні тому прийшла до мене в крамницю, адже шукала роботу. Насправді все склалося досить добре. Вона ніколи не сидить склавши руки, і, якщо я в крамниці під час її зміни, двері мого кабінету завжди зачинені, бо я не можу слухати, як вона співає.

Від часу інциденту на сходах минув майже місяць. І навіть після того, як Райлі розповів мені про своє дитинство, мені було дуже важко йому пробачити.

Я знаю, що Райлі — хлопець із характером. Я помітила це ще під час нашої першої зустрічі, навіть до того, як ми заговорили. Я помітила це тієї жакливої ночі, у мене в кухні. Я помітила це, коли він знайшов номер телефону під кришкою мого мобільного.

Утім я бачила різницю між Райлі й своїм батьком.

Райлі співчутливий. Він робить те, на що не був здатний батько. Він жертвує гроші на благодійність, дбає про інших людей. Я для нього на першому місці. Райлі ніколи в житті не змусив би мене паркуватися на під'їзній доріжці, для того щоб самому зайняти гараж.

Я мушу нагадувати собі про все це. Інколи дівчина всередині мене — дочка мого батька — дуже вперта. Вона каже, що я не повинна була йому пробачити. Вона каже, що я повинна була покинути його після першого разу. Інколи я вірю голосу у своїй голові. Але потім та моя частина, яка знає

Райлі, розуміє, що не буває ідеальних шлюбів. Інколи бувають такі моменти, коли обидві сторони жалкують про ское-не. І мені цікаво, що я відчувала б, якби покинула його після першого разу. Він не повинен був мене штовхати, але я також робила дещо, чим *не пишаюся*. І якби я покинула його, то це суперечило б нашим шлюбним обітницям. *Хай там як*, я не хотіла так просто руйнувати свій шлюб.

Я сильна жінка. Усе своє життя я була свідком ситуацій прояву насильства. Я ніколи не стану як моя мама. Я впевнена в цьому на сто відсотків. А Райлі ніколи не стане як мій батько. Думаю, нам була потрібна та сварка на сходах, для того щоб я дізналася про його минуле й допомогла впоратися з пережитим жахінням.

Минулого тижня ми знову посварилися.

Мені було страшно. Дві наші попередні сварки закінчилися не дуже добре. Я знала, що ця дозволить перевірити, чи спрацює наша домовленість про приборкування гніву.

Ми обговорювали його кар'єру. Він уже закінчив ординатуру й подав заявку на проходження тримісячного спеціалізованого курсу в англійському Кембриджі. Райлі повинен був скоро дізнатися, чи його взяли. Але засмучувало мене інше. Це чудова можливість для нього, і я б ніколи не просила його не їхати. Три місяці — не такий тривалий термін, якщо враховувати наші графіки роботи. Тому це мене не дуже засмутило. Я засмутилася, коли ми стали обговорювати, що він планував робити *після* поїздки в Кембридж.

Йому запропонували посаду в Міннесоті, у клініці «Mayo», і він хотів переїхати туди. Він зауважив, що «Mass General» у Массачусетсі — друга найкраща нейрохірургічна клініка у світі. А «Mayo» — перша.

Райлі сказав, що ніколи не хотів жити в Бостоні вічно. А я сказала, що було б добре, якби він повідомив мене про свою позицію, коли ми обговорювали наше майбутнє в літаку, по дорозі до Вегаса. Я не можу поїхати з Бостона. Тут живе моя мама. Тут живе Аліса. Він сказав, що з Міннесоти до Бостона летіти всього п'ять годин. Ми зможемо приїжджати

в гості, коли захочемо. А я сказала, що керувати квітковою крамницею на відстані декількох штатів буде нелегко.

Ми сварилися дедалі частіше та з кожною хвилиною злилися одне на одного дедалі частіше. Якось він шпурнув зі столу вазу з квітами. Вона впала на підлогу. Якийсь час ми обоє просто витріщалися на неї. Я злякалася й подумала, чи справді правильним було рішення залишитися з ним. Повірити, що ми двоє зможемо побороти його злість.

Він глибоко вдихнув та сказав:

— Піду пройдуся. Повернусь за годину чи дві. Тоді й продовжимо нашу розмову.

Райлі вийшов із квартири і, стримавши слово, повернувся за годину. Він був спокійнішим. Він кинув ключі на стіл і попрямував просто до мене.

Торкнувся руками мого обличчя й озвався:

— Я казав тобі, що хочу бути найкращим у своїй сфері, Лілі. Я казав тобі це в день нашої першої зустрічі. Це була одна з моїх голих правд. Але якщо мені треба обирати між роботою в найкращій лікарні у світі та щастям дружини... я обираю тебе. *Ти* приносиш мені успіх. Доки ти щаслива, мені байдуже, де я працюватиму. Ми залишимося в Бостоні.

Тоді я зрозуміла, що вибір був правильний. Кожен заслуговує на другий шанс. А надто люди, які багато для тебе важать.

Від моменту останньої сварки минув тиждень, а він більше навіть не згадував про переїзд. Я почувалася винною, тому що певним чином зірвала його плани, але шлюб — це компроміс. Він полягає в тому, щоб вирішувати на користь пари, а не окремо чоловіка чи дружини. Залишившись у Бостоні, ми ухвалили рішення на користь обох наших родин.

До речі, про сім'ї: я глянула на телефон якраз тієї миті, коли надійшло повідомлення від Аліси.

Аліса: Ти вже закінчила роботу? Мені потрібна твоя порада щодо меблів.

Я: Буду за п'ятнадцять хвилин.

Я не знаю, чи це майбутні пологи, чи той факт, що Аліса наразі не працює, але я майже впевнена, що цього тижня я провела більше часу в її квартирі, ніж у своїй. Я зачинила крамницю й пішла додому.

* * *

Вийшовши з ліфта, я побачила записку, приклеєну до входних дверей її помешкання. На папірці було написано моє ім'я, тому я зірвала його з дверей.

*Лілі,
На сьомому поверсі. Квартира 749.*

А.

У неї є квартира для додаткових меблів?

Я знала, що вони багаті, але це було занадто навіть для них. Я зайшла в ліфт та натиснула кнопку сьомого поверху. Коли двері відчинилися, я пішла по коридору до квартири номер сімсот сорок дев'ять. Підійшла й не знала, варто мені постукати чи одразу ввійти. Мені здається, тут хтось живе. Можливо, хтось із її людей.

Я постукала у двері й почула кроки з того боку.

Я була шокована, коли мені відчинили і я побачила перед собою Райлі.

— Привіт, — сказала я трохи спантеличено. — Що ти тут робиш?

Він широко всміхнувся й притулився до одвірка.

— Я тут живу. Що *ти* тут робиш?

Я поглянула на табличку з номером на дверях, а потім знову на нього.

— Як це ти тут живеш? Я думала, ти живеш зі мною. Увесь цей час у тебе була власна квартира?

Я думала, що чоловік повинен розповісти дружині про свою квартиру. Я була трішки стурбована.

Насправді це навіть якийсь дещо смішний обман. Мені здається, я дуже злилася на нього тієї миті.

Райлі розсміявся й відійшов від одвірка. Він стояв у дверях на повний зріст, підійняв руку до рами над головою й схопився за неї.

— У мене не було нагоди розповісти тобі про цю квартиру, тому що я підписав документи на неї лише цього ранку.

Я відійшла на крок назад.

— Зачекай. Що?

Він узяв мене за руку й потягнув у помешкання.

— Ласкаво прошу додому, Лілі.

Я зупинилася в холі.

Так. Саме *в холі*. Там був *хол*.

— Ти купив квартиру?

Він повільно кивнув, оцінюючи мою реакцію.

— Ти купив квартиру, — повторила я, вже констатуючи це.

Він і далі кивав.

— Так. Ти не проти? Я подумав: якщо вже ми живемо разом, нам знадобиться більше місця.

Я крутилася, щоб роздивитися все довкола. Коли побачила кухню, я зупинилася. Вона не така велика, як Алісіна, але така сама біла й майже така сама гарна. Там стояли відерце з льодом для охолодження вина й посудомийна машина. Цих двох речей не було в моїй квартирі. Я зайшла в кухню, озираючись навколо. Боялася торкнутися чогось. *Це справді моя кухня? Це не може бути моя кухня.*

Я заглянула у вітальню, подивилася на високу стелю й величезні вікна з краєвидом на Бостонську гавань.

— Лілі? — почула я ззаду його голос. — Ти ж не сердишся на мене, чи не так?

Розвернувшись, я поглянула на чоловіка, зрозумівши, що останні декілька хвилин він чекав на мою реакцію. Але в мене відняло мову.

Я похитала головою й піднесла руку до рота.

— Не думаю, — прошепотіла я.

Він підійшов до мене, узяв мої руки у свої, склавши їх між нами.

— Ти так *не думаєш*?

Райлі мав схвильований і спантеличений вигляд.

— Будь ласка, скажи мені голу правду, бо я починаю думати, що мені не слід було робити тобі такий сюрприз.

Я поглянула на паркетну підлогу. Це справжнє дерево. Не ламінат.

— Отож, — сказала я, глянувши на нього. — Мені здається, що ти божевільний, тому що просто пішов і купив квартиру без мене. Думаю, що в таких випадках ми повинні вирішувати разом.

Чоловік кивнув, і мені здавалося, що він уже збирався вибачитися, проте я вела далі:

— Але моя гола правда полягає в тому, що оселя ідеальна. Я навіть не знаю, що сказати, Райлі. Усе таке чисте. Мені навіть страшно поворухнутися. Я можу щось забруднити.

Він глибоко видихнув і злегка потягнув мене до себе.

— Можеш усе тут бруднити, кохана. Вона твоя. Ти можеш забруднити її настільки, наскільки хочеш.

Райлі поцілував моє волосся. А я досі не подякувала. Я не зреагувала належним чином на такий значущий учинок.

— Коли ми переїжджаємо?

Він знизав плечима.

— Завтра? У мене вихідний. У нас же небагато речей. За наступні декілька тижнів ми можемо купити нові меблі.

Я кивнула, обмірковуючи свій графік. Я завчасно знала про завтрашній вихідний Райлі, тому нічого не планувала.

Раптом я захотіла присісти. У кімнаті не було стільців, але, на щастя, підлога була чиста.

— Мені треба сісти.

Райлі допоміг мені опуститися на підлогу, а потім усівся біля мене, далі тримаючи мене за руки.

— Аліса знає? — запитала я в нього.

Він усміхнувся й кивнув.

— Вона дуже схвильована, Лілі. Я вже давненько міркував про те, щоб купити тут квартиру. А після того, як ми вирішили назавжди залишитися в Бостоні, я просто надумав

улаштувати тобі сюрприз. Сестра допомагала мені, але я боявся, що вона розбовкає все раніше, ніж треба.

Я не могла навіть утямити все це. Я тут живу? Ми з Алісою тепер будемо сусідами? Не розумію, чому мені здається, що це повинно мене турбувати, адже насправді я в захваті.

Райлі всміхнувся, а потім сказав:

— Я знаю, тобі потрібен час, щоб усе осягнути, але ти ще не бачила найкращу частину сюрпризу, й це вбиває мене.

— Покажи мені!

Він широко всміхнувся й допоміг мені встати. Ми пройшли через вітальню й далі по коридору. Він відчиняв кожні двері та розповідав мені, що за ними. Але не дозволяв мені заходити. Коли ми дійшли до головної спальні, я зрозуміла, що ми живемо у квартирі з трьома спальнями й двома ванними кімнатами. І з кабінетом.

У мене навіть не було часу розглянути, яка спальня гарна, тому що він потягнув мене через усю кімнату. Підійшов до стіни, прикритої шторою, розвернувся й поглянув на мене.

— Це не ділянка землі, на якій ти могла б посадити цілий сад, але тут є декілька горщиків, тож оселя хоча б скидатиметься на сад.

За шторою були двері, що вели на величезний балкон. Я вийшла разом із Райлі, мріючи про всі ті вазони, які зможу тут поставити.

— Звідси розгортається такий самий краєвид, як із тераси на даху, — сказав він. — Ми завжди бачитимемо той самий пейзаж, як і того дня, коли познайомилися.

Я намагалася збагнути те, що сталося. Однак мене переповнювали емоції, і я розплакалася. Райлі пригорнув мене й міцно обійняв однією рукою.

— Лілі, — прошепотів він, проводячи рукою по моєму волоссю. — Я не хотів, щоб ти плакала.

Я розсміялася крізь сльози.

— Просто не можу повірити, що живу тут. — Я відхилилася від нього та поглянула йому в очі. — Ми багаті? Ми можемо собі це дозволити?

Він розсміявся.

— Ти одружилася з нейрохірургом, Лілі. Ти не зобов'язана за все розраховуватися готівкою.

Його коментар розсмішив мене, а потім я знову розплакалась.

І тоді в нас з'явився перший гість: хтось постукав у двері.

— Аліса, — сказав Райлі. — Вона чекає в коридорі.

Я побігла до вхідних дверей і відчинила їх навстіж. Ми обійнялися й заверещали. Мені здається, що потім я ще трохи плакала.

Решту вечора ми провели в новій квартирі. Райлі замовив китайську їжу. Маршалл також зайшов у гості. У нас не було ні стола, ні стільців, тому ми вчотирьох сиділи на підлозі посеред вітальні та їли просто з контейнерів. Ми обговорювали ремонт, розмовляли про те, що ми як сусіди зможемо робити разом, розмовляли про майбутні Алісині пологи.

Ми розмовляли про все на світі.

Я не могла дочекатися, коли розповім про квартиру мамі.

РОЗДІЛ 22

Аліса повинна була народити ще три дні тому.

Ми вже тиждень живемо в новій оселі. Ми успішно перевезли всі наші речі, коли в Райлі був вихідний, а нові меблі я купувала з Алісою на другий день після переїзду. Тож уже за три дні ми цілком облаштувалися. Учора ми одержали першу пошту. Це був рахунок за побутові послуги. Тепер я можу з упевненістю сказати, що живу тут.

Я одружена. У мене чудовий чоловік. І прекрасний дім. Моя найкраща подруга стала моєю зовицею, і я скоро стану тіткою.

Насмілюся сказати... а чи може життя бути ще кращим?

Я закрила ноутбук та стала збиратися додому. Зазвичай я поверталася з роботи пізніше, але тепер усе навпаки, тому що я з радістю йду до нової квартири. Коли я зачиняла двері кабінету, Райлі відімкнув вхідні двері крамниці своїм

ключем. Вони грюкнули за ним, адже мій чоловік увійшов не з порожніми руками.

Він приніс газету, затиснувши її під пахвами, і дві кави, які тримав у руках. Попри те, що він мав бентежний вигляд і дуже квапився, він усміхався.

— Лілі, — озвався Райлі, підійшовши до мене.

Він дав мені одну каву й дістав газету.

— Три новини. Перша... ти бачила газету?

Райлі передав мені її — складену вдвічі, першою шпальтою на лице. Він показав пальцем на статтю.

— Ти це зробила, Лілі. Ти це зробила.

Я намагалася не чекати чогось грандіозного, доки не глянула на статтю. Райлі, можливо, мав на увазі геть не те, на що я сподівалася. Прочитавши заголовок, я зрозуміла, що він говорить *саме* про те, про що я подумала.

— Я зробила це?

Повідомлялося, що мій бізнес відзначено як номінанта на здобуття звання найкращого в Бостоні. Це нагорода глядацьких симпатій, яку газета вручає щороку. Крамницю «У Лілі Блум» номіновано в категорії «Найкращий новий бізнес у Бостоні». До неї зараховують ті бізнес-проекти, що їх започатковано менш ніж два роки тому. Я підозрюю, що мене обрали після того, як я минулого тижня поспілкувалася телефоном із журналістом цієї газети й відповіла на кілька його запитань.

Заголовок звучав так: «Найкращий новий бізнес у Бостоні. Оберіть десять фаворитів!»

Я всміхнулася й мало не розлила каву, коли Райлі пригорнув мене, здійняв у повітря й закружляв зі мною.

Він говорив, що в нього для мене три новини. І якщо він почав із цієї, то я уявлення не маю, якими будуть інші.

— Яка друга?

Райлі поставив мене на ноги та сказав:

— Я почав із найкращої. Був занадто схвильований. — Він ковтнув кави й повів далі: — Мене обрали для стажування в Кембриджі.

Моє обличчя засяяло щасливою усмішкою.

— Справді?

Він кивнув, обійняв мене, і ми знову покружляли.

— Я так пишаюся тобою, — сказала я, поцілувавши чоловіка. — Ми з тобою такі успішні, аж страшно.

Райлі розсміявся.

— А третя? — запитала я в нього.

Він відступив на крок.

— Ой, так. Третя новина.

Недбало схилившись до прилавка, він ще ковтнув кави. Обережно поставив стаканчик біля себе.

— Аліса народжує.

— Що?!! — викрикнула я.

— Так.

Він кивнув, указуючи на каву.

— Саме тому я подбав про запас кофеїну. Сьогодні ми не спатимемо.

Я заплескала в долоні, стала стрибати, а потім панікувати, шукаючи сумку, куртку, ключі, телефон і вимикач на стіні. Коли ми підходили до дверей, Райлі повернувся до прилавка, схопив газету й знову затиснув її під пахвами. Мої руки тремтіли від хвилювання, коли я зачиняла двері.

— Ми станемо тітками! — сказала я, коли ми бігли до машини.

Райлі розсміявся над цим жартом і виправив мене:

— *Дядьками, Лілі. Ми станемо дядьками.*

* * *

Маршалл спокійно вийшов у коридор. Ми з Райлі збадьорилися, чекаючи на новини від нього. За останні півтори години ми не почули ані звуку. Ми чекали, що Аліса кричатиме від болю (знак, що вона народила). Але там панувала абсолютна тиша. Не чули ми й крику новонародженого. Я піднесла руки до рота, адже вираз на Маршалловому обличчі дуже мене налякав.

Його плечі затремтіли, а з очей потекли сльози.

— Я став татом. — А потім він змахнув кулаком у повітря. — Я став ТАТОМ!

Він обійняв Райлі, мене, а тоді сказав:

— Дайте нам п'ятнадцять хвилин, потім зможете зайти й побачити її.

Коли Маршалл зачинив двері, ми з Райлі зітхнули з полегкістю. Поглянувши одне на одного, ми всміхнулися.

— Ти теж подумала про найгірше? — запитав мій чоловік.

Я кивнула, а потім обійняла його.

Усміхаючись, я сказала:

— Ти став дядьком.

Він поцілував мене в маківку.

— А ти — тіткою.

За півгодини ми з Райлі стояли біля Алісиного ліжка й дивилися, як вона тримає новонароджену донечку. Чудова дитина, ще зовсім крихітна, тому було важко сказати, на кого вона схожа, але, попри все, вона була гарна.

— Хочеш потримати племінницю? — запитала Аліса в Райлі.

Здавалося, що спочатку він заляк від страху, але потім кивнув. Аліса потягнулася вперед і подала малюка на руки Райлі, показуючи, як правильно тримати.

Він нервово дивився на дівчинку, підійшов до дивана й сів, а потім запитав:

— Ви вже обрали ім'я?

— Так, — відповіла Аліса.

Ми з Райлі глянули на неї. Вона всміхнулася крізь сльози.

— Ми з Маршаллом хотіли назвати її на честь того, кого ми обоє дуже любимо. Тому ми додали літеру Я до твого імені. Ми назвемо її Райлія.

Я миттю зиркнула на чоловіка й побачила, як він швидко видихнув, ніби в нього був шок. Він глянув на Райлію й усміхнувся.

— Оце так, — прошепотів він. — Не знаю, що сказати.

Я стиснула Алісину руку, а потім пішла до Райлі й сіла поруч. У мене бували миті, коли я думала, що не можу

любити його більше, але сьогоднішній день показав, що я помилялася. Я побачила, як він дивиться на крихітну племінницю, і моє серце переповнилося любов'ю.

Маршалл сів на ліжко біля своєї дружини.

— Ви помітили, що Аліса мовчала під час пологів? Навіть не пискнула. І вона не пила ліків.

Він обійняв її однією рукою й улігся поруч із нею.

— Мені здається, що я у фільмі «Хенкок» із Віллом Смітом у головній ролі й скоро дізнаюся, що одружений із супергероєм.

Райлі розсміявся.

— У дитинстві вона кілька разів надирала мені дупу. Мене це не дивує.

— Не лайся в присутності Райлії, — зауважив Маршалл.

— *Дупа*, — прошепотів Райлі дитині на вушко.

Ми обоє засміялися, а потім він запитав, чи не хочу я її потримати. Я простягнула руки, адже так довго чекала своєї черги. Я взяла на руки дівчинку й сама була шокована тим, як сильно я вже її любила.

— Коли мама й тато прилітають? — запитав Райлі в Алісі.

— Вони будуть тут завтра в обід.

— Тоді я, напевно, посплю. Тільки-но повернувся з довгої зміни.

Райлі розвернувся й поглянув на мене.

— Ти йдеш зі мною?

Я похитала головою.

— Ще трішки побуду. Візьми мою машину, а я приїду на таксі.

Він поцілував моє волосся, а тоді притулився своєю головою до моєї, і ми разом перевели погляд униз, на Райлію.

— Мені здається, нам теж треба такого зробити, — сказав він.

Я подивилася на чоловіка, не розуміючи, чи правильно його зрозуміла.

Він підморгнув мені.

— Якщо я спатиму, коли ти приїдеш додому, розбуди мене. Ми розпочнемо сьогодні.

Він попрощався із сестрою та зятем. Маршалл пішов проводити його.

Я поглянула на Алісу, вона всміхалася.

— Я ж казала, що він хоче від тебе дітей.

Широко всміхнувшись, я підійшла до її ліжка. Вона посунулася, щоб я могла лягти поруч. Я віддала їй Райлію та вмостилася на ліжку. Ми дивилися, як Райлія спить. Це було найпрекрасніше диво, яке я будь-коли спостерігала в житті.

РОЗДІЛ 23

За три години я повернулася додому. Було по десятій. Відколи Райлі пішов, я побула з Алісою в лікарні ще годину. Потім подалася в крамницю, щоб закінчити деякі справи, адже в наступні декілька днів я не змогла б вийти на роботу. Завжди, коли в Райлі був вихідний, я намагалася підлаштувати під нього свої справи.

Коли я зайшла, зачиняючи вхідні двері, я побачила, що світло вимкнене, — отже, Райлі вже спав.

Дорогою додому я весь час міркувала про його слова. Я не очікувала, що ми обговорюватимемо цю тему так скоро. Мені майже двадцять п'ять, але я гадала, що ми подумаємо про поповнення сім'ї за кілька років. Я не впевнена, що готова до цього. Але сама думка про те, що Райлі хоче дітей, надзвичайно поліпшила мій настрій.

Я вирішила приготувати щось перекусити, перш ніж будити Райлі. Я ще не вечеряла й умирала з голоду. Увімкнувши світло на кухні, я закричала. Поклавши руку собі на груди, я обіперлася на стільницю.

— Господи, Райлі! Що ти робиш?

Він стояв, притулившись спиною до холодильника, схрестивши ноги на рівні щиколоток. Його очі були зіщулені, він перебирав щось пальцями й пильно дивився на мене.

Я кинула погляд на стільницю ліворуч від нього й побачила порожню склянку, у якій, напевно, раніше був скотч. Він інколи п'є його, щоб заснути.

Я знову перевела очі на Райлі. На його обличчі красувалася самовдоволення посмішка. Ця посмішка одразу наповнила моє тіло теплом, адже я знала, що буде далі. Квартира повинна була наповнитись божевільною пристрасстю, ми зацілювали б одне одного й швидко знімали б одяг. Відколи ми сюди переїхали, ми кохалися майже в кожній кімнаті, «незайманою» залишалася тільки кухня.

Я всміхнулася йому. Моє серце досі билося надто швидко, адже я дуже злякалася, побачивши його тут, у темряві. Він глянув на те, що тримав у руці. Я побачила, що це магніт із зображенням Бостона. Я взяла його зі старої квартири й повісила на холодильник, коли ми переїхали сюди.

Він прикріпив його на місце й постукав по ньому.

— Звідки він у тебе?

Я подивилася на магніт, а потім знову на Райлі. Зараз я найменше хотіла йому розповідати про те, що його подарував мені Атлас на мій шістнадцятий день народження. Це болюча тема. Я не хотіла говорити йому голу правду, адже була занадто схвильована очікуванням того, що повинно було статися між нами.

Тож я знизала плечима.

— Я не пам'ятаю. Він у мене дуже давно.

Райлі мовчки дивився, потім випрямився й ступив два кроки до мене. Я сперлася на стільницю, мені стало важко дихати. Він узяв мене за талію, а потім просунув руки мені в джинси, схопивши мене за сідниці. Притиснув мене до себе. Уп'явся своїми губами в мої. Він цілував мене й одночасно стягував мої джинси.

Ну, гаразд. То ми зробимо це просто зараз.

Його губи ковзнули до моєї шиї. Коли я роззулася, він зовсім стягнув із мене джинси.

Думаю, я можу поїсти й пізніше. Мої пріоритети змінилися. Тепер я хочу, щоб він узяв мене на кухні.

Райлі знову поцілував мене в губи, здійняв і посадив на стільницю, а сам улаштувався в мене між ногами. Я відчуваю запах скотчу в його віддиху, але мені це навіть подобається. Я важко дихала, коли чоловікові теплі губи торкалися моїх. Він схопив мене рукою за волосся й ніжно потягнув таким чином, щоб я глянула на нього.

— Гола правда? — прошепотів він, дивлячись на мої губи так, ніби був ладен з'їсти мене.

Я кивнула.

Його рука повільно ковзнула вгору по моїй нозі, аж доки їй більше не було куди рухатися. Він увійшов у мене двома теплими пальцями, прикипівши до мене поглядом. Я глибоко вдихнула повітря, міцніше обійнявши його ногами за талію. Я стала повільно рухатися, відчуваючи його пальці в собі. Райлі палко дивився на мене, а я не могла стримати стогону.

— Звідки в тебе цей магніт, Лілі?

Що?

Мені здалося, що серцебиття перетворилося на якийсь зворотний відлік.

Чому він постійно про це запитує?

Він далі рухав пальцями в мені й досі дивився з нестримним бажанням. *Але його рука.* Рука, якою він тримав мене за волосся, потягнула дужче, і я здригнулася.

— Райлі, — прошепотіла я, намагаючись говорити спокійно, незважаючи на те, що я мало не тремтіла, — мені боляче.

Він припинив рухати пальцями, але погляду не відвів. Повільно витяг пальці, здійняв руку до мого горла й злегка стиснув його. Він знову поцілував мене в губи, а його язик проникнув у мій рот. Я не опиралася, тому що не розуміла, що коїться в голові Райлі. Я дуже сподівалася, що просто занадто гостро зреагувала на ситуацію.

Чоловік міцно притиснувся до мене, і я відчула, як сильно він хоче мене. Проте він ураз подався назад. Відпустив мене й притулився спиною до холодильника.

Він розглядав моє тіло так, ніби хотів узяти мене просто тут, на кухні. Моє серце заспокоїлось. *Я занадто гостро зреагувала.*

Він потягнувся за чимось, що лежало поряд із кухонною плитою. Я побачила, що він узяв газету. Це та сама газета, яку він показував мені раніше, зі статтею про нагороди. Він потримав її трішки, а потім кинув мені.

— Ти вже встигла прочитати?

Я зітхнула з полегкістю.

— Ще ні, — відповіла я, перевівши погляд на статтю.

— Прочитай її вголос.

Я подивилася на нього. Усміхнулася, але в животі з'явилося відчуття тривоги. Щось у Райлі насторожило мене. Його поведінка. Я не могла зрозуміти, в чому річ.

— Ти хочеш, щоб я прочитала статтю? — перепитала я. — Просто зараз?

Я дивно почувалася, адже сиділа на кухонній стільниці напівроздягненою і з газетою в руці. Він кивнув.

— Але спочатку я хотів би, щоб ти зняла сорочку. *Потім читай вголос.*

Витріщившись на нього, я намагалася зрозуміти його поведінку. Він занадто грайливий. Напевно, це скотч так на нього вплинув. Часто, коли ми кохаємося, ми просто кохаємося, і все. Однак інколи в нас просто шалений секс. Навіть дещо небезпечний. В очах Райлі зараз я бачила такий самий шалений погляд.

Я поклала газету на стіл, зняла сорочку й знову взяла газету. Стала читати статтю вголос, аж тут він підійшов до мене й мовив:

— Не всю статтю.

Він перевернув газету і вказав на речення посередині тексту.

— Прочитай декілька останніх абзаців.

Я знову поглянула на статтю, ще більш збентежено. Але що швидше я закінчу із цим, то швидше ми вирушимо в ліжку...

— «Не дивно, що саме цей бізнес-проект дістав найбільшу кількість голосів. Знаменитий “Bib’s on Marketson” відкрився у квітні минулого року. Він дуже швидко став одним із найпопулярніших ресторанів у місті, згідно зі статистикою “TripAdvisor”».

Я припинила читати й поглянула на Райлі. Він налив собі ще скотчу та випив його одним махом.

— Читай далі, — сказав він, кивнувши на газету в моїй руці.

Мені стало тяжко ковтати повітря. Здавалося, що слина в моєму роті щосекунди дедалі густішала. Я намагалася стримати тремтіння в руках і стала читати далі.

— «Власник, Атлас Корріган, американський морський піхотинець, уже двічі здобував нагороду. Усім відомо, що аббревіатура назви його напрочуд успішного ресторану — “Bib’s” — розшифровується так: “У Бостоні все набагато краще”»¹.

Я зітхнула.

У Бостоні все набагато краще.

Я схопилася за живіт, намагаючись стримати свої емоції, й продовжила читати.

— «Але під час інтерв’ю стосовно його останньої номінації шеф-кухар відслонив завісу на правду про те, чому ресторан так називається. “Це довга історія, — відзначив шеф-кухар Корріган. — Таким чином я хотів засвідчити свою повагу до людини, яка дуже вплинула на моє життя. До людини, яка багато для мене важила. Вона й досі багато для мене важить”».

Я відклала газету на стільницю.

— Більше не хочу читати.

Мій голос став ламким.

Райлі швидко ступив два кроки до мене і схопив газету. Він забрав її з того місця, де я лишила, й став читати. Це було голосно й сердито.

¹ Від *англ.* better in Boston.

— «А коли його запитали, чи знає та дівчина, що на її честь названо ресторан, шеф-кухар Корріган багатозначно всміхнувся й сказав: “Наступне запитання”».

Мене нудило від люті, яку я чула в чоловіковому голосі.

— Райлі, припини, — попросила я спокійним тоном. — Ти забагато випив.

Я проштовхнулася повз нього, швидко рушила з кухні в коридор, який вів до нашої спальні. Я не розуміла, що відбувається. Це було занадто для мене.

У статті не йшлося, про кого саме говорив Атлас. Атлас знає, що він розповідав про мене, і я знаю, що йшлося про мене. Але як, у біса, про це довідався Райлі?

І про магніт. Як він здогадався, що це Атлас мені його подарував, прочитавши якусь статтю?

Він занадто гостро реагує.

Я чула його кроки позаду. Він ішов за мною в спальню. Я прочинила двері й умить зупинилася.

Ліжко було завалене речами. На ньому валялася велика порожня коробка, від часу переїзду, на ній збоку був напис «речі Лілі». І валялося все те, що зберігалось в коробці. Листи... щоденники... порожні коробки з-під взуття. Я замружила очі й повільно вдихнула.

Він прочитав мій щоденник.

Ні.

Він. Прочитав. Мій. Щоденник.

Райлі, підійшовши ззаду, обійняв мене за талію. Його рука прослизнула вгору по моєму животу, і він міцно схопив мене за груди. Другою рукою він плавно пробіг по моєму плечі, змахуючи волосся з моєї шиї.

Я зажмурилась, тільки-но він став водити пальцями по моїй шкірі, аж до плеча. Він повільно ковзнув по татуюванню у формі серця. Я затремтіла всім тілом. Він торкнувся губами моєї шкіри, там, де було татуювання, а потім так сильно вп'явся в мене зубами, що я закричала.

Я намагалася відштовхнути його, але в Райлі така міцна хватка, що він навіть не зрушив з місця. Біль від укусу

пронизував мою ключицю й повільно діставав плеча й усієї руки. Я одразу заплакала. *Схлинуючи.*

— Райлі, відпусти мене, — стала благати я. — Будь ласка. Відійди.

Він так і стояв позаду, руками аж урізався в моє тіло, міцно тримаючи мене.

Чоловік розвернув мене до себе. Я не розплющила очей. Боялася глянути на нього. Він твердо тримав мене за плечі, штовхаючи в напрямку ліжка. Я спробувала відбиватися, але марно. Він занадто сильний. Він розлючений. Він скривджений. *І він не мій Райлі.*

Я впала спиною на ліжко й відчайдушно повзла до узголів'я. Хотіла втекти від нього.

— Чому він досі тут, Лілі?

Його голос звучав не так стримано, як у кухні. Він був по-справжньому злий.

— Він *усюди*. У магніті на холодильнику. У щоденнику з коробки, яку я знайшов у шафі. У клятому *татуюванні* на твоєму тілі, на тому місці, яке, чорт забирай, було *моїм улюбленим!*

Він кинувся на ліжко.

— Райлі, я можу пояснити, — благала я, а сльози лилися з моїх очей і текли по скронях, навіть по волоссю. — Ти злий. Будь ласка, не кривди мене, *будь ласка*. Залиш мене. Коли повернешся, я тобі все поясню.

Він схопив мене за щиколотку й потягнув, доки я не опинилась під ним.

— Я не серджуся, Лілі, — сказав він. Голос звучав підозріло спокійно. — Мені здається, я не довів тобі, як сильно тебе кохаю.

Райлі ліг зверху, схопив мене однією рукою за зап'ястки й поклав мої руки над моєю головою, притискаючи їх до матраца.

— Райлі, будь ласка, — схлипувала я, намагаючись відштовхнути його від себе всіма частинами свого тіла. — Злізь із мене. *Будь ласка.*

Ні, ні, ні, ні.

— Я кохаю тебе, Лілі, — сказав він. Його слова наче вдарили мене у щоку. — Більше ніж *будь-коли* кохав. Чому ти не бачиш цього?

Мій страх зник сам собою. Мене переповнювала лють. Заплющивши очі, я бачила лише, як моя мама плаче на дивані в нашій старій вітальні; а тато силоміць улігся зверху. Ненависть наповнила кожну клітину мого тіла. Я закричала.

Райлі спробував стримати мої крики поцілунками.

Я вкусила його за язик.

Він вдарився своїм чолом об моє.

За якусь мить біль зник. Мої очі накрило ковдрою темряви, яка потім поглинула всю мене.

* * *

Він дихав у мене над вухом і бурмотів щось, але я не могла розібрати що. Моє серце билось дуже швидко, усе тіло тремтіло. Я все ще плакала й жадібно ковтала ротом повітря. Він щось говорив мені на вухо, але біль настільки пронизував мою голову, що я не могла зрозуміти жодного слова.

Я спробувала розплющити очі, але не зуміла й відчула різкий біль. Я відчула, як щось тоненькою цівкою затікає в моє праве око. Я одразу збагнула, що це кров.

Моя кров.

Я стала розбирати його слова.

— Вибач, вибач мені, вибач мені, вибач...

Він досі був на мені. Його рука притискала мою до матраца. Він більше не тулився до мене своїм тілом.

— Лілі, я кохаю тебе. Пробач.

Райлі був у паніці. Він цілував мене, ніжно торкаючись губами моєї щоки й губ.

Він розумів, що накоїв. Він знову став моїм Райлі. І знав, що заподіяв мені. Заподіяв нам. Нашому майбутньому.

Я використала його паніку на свою користь. Похитала головою й прошепотіла:

— Усе гаразд, Райлі. Усе гаразд. Ти просто розлютився. Усе гаразд.

Він пристрасно поцілував мене. Від присмаку скотчу мене стало нудити. Він і далі шепотів вибачення, а я знову стала непритомніти.

* * *

Мої очі заплющені. Ми все ще на ліжку, але він уже не був на мені. Він лежав на боці, міцно обіймаючи мене за талію й притискаючись головою до моїх грудей. Я не рухалася, намагаючись оцінити ситуацію, у якій опинилася.

Райлі не рухався. Але я відчувала його важке дихання. Він спав. Не знаю, чи він напився до втрати свідомості, чи просто заснув. Останнє, що я пам'ятаю, — це його губи на моїх і присмак своїх власних сліз.

Я лежала не рухаючись упродовж кількох хвилин. Біль у голові посилювався щохвилини, відколи я була при тямі. Я заплющила очі й спробувала подумати.

Де моя сумка? Де мої ключі? Де мій телефон?

Мені знадобилося цілих п'ять хвилин, щоб вибратися з його обіймів. Спочатку я боялася різко рухатися. Просувалася дюйм за дюймом, аж доки не скотилася на підлогу. Коли я нарешті перестала відчувати його руки на собі, з моїх грудей вирвалося несподіване схлипування. Я затулила рот рукою, звелася на ноги й вибігла зі спальні.

Знайшла свою сумку та телефон, але геть не уявляла, де залишила ключі. Я метушилася по вітальні й кухні в пошуках, але майже нічого не бачила. Коли він ударив мене головою, напевно, у мене на чолі залишилося ушкодження, тому що мої очі були в крові. Я бачила все розмито.

Я зсунулася на підлогу біля дверей, тому що в мене запаморочилося в голові. У мене так тремтіли пальці, що я змогла ввести пароль на телефоні лише з третьої спроби.

Коли я відкрила вікно екрана, щоб набирати номер, я зупинилася. Перше, що спало мені на думку, — подзвонити Алісі й Маршаллу, але я не могла. Не могла зіпсувати їхній найщасливіший момент у житті. Вона народила дитину лише кілька годин тому. Я не здатна так із ними вчинити.

Я могла б викликати поліцію, але навіть не тямилася собі, які наслідки із цього можуть випливати. Я не хотіла давати свідчення. Я не знала, чи хочу висувати звинувачення проти Райлі, усвідомлюючи, яким чином це може вплинути на його кар'єру. Я не хотіла, щоб Аліса сердилася на мене. Я просто не знала. Я не унеможлиблювала, що врешті-решт хтось сповістить поліцію. Тоді в мене просто не було сили вирішувати це.

Стиснувши телефон у руці, я спробувала поміркувати. Моя *мама*.

Я взялася набирати її номер телефону, та коли подумала, як це на неї вплине, знову розплакалася. Я не можу вплютувати її в цей жах. Вона вже його пережила. І Райлі намагатиметься знайти мене. Найперше він піде до неї. Потім до Аліси й Маршалла. Потім до всіх решти, кого він знає.

Я витерла сльози з очей і стала набирати Атласа.

Тієї миті я ненавиділа себе більше, ніж будь-коли у своєму житті.

Я ненавиділа себе, тому що того дня, коли Райлі знайшов Атласів номер у моєму телефоні, я збрехала, коли сказала, що забула про той папірець.

Я ненавиділа себе за те, що того дня, коли Атлас сховав туди папірець зі своїм номером, я діставала його й дивилася на нього.

Я ненавиділа себе, за те, що десь у глибині душі я знала, що він, можливо, мені колись знадобиться. *Тому я запам'ятала номер.*

— Алло!

Його голос звучав стримано. Небайдуже. Він не впізнав мій номер. Я одразу розплакалася, коли почула його голос. Прикрила рот рукою, намагаючись приглушити свій плач.

— Лілі? — Тепер його голос звучав гучніше. — Лілі, де ти?
Я ненавиділа себе, тому що він упізнав мої сльози.

— Атласе, — прошепотіла я. — Мені потрібна допомога.
— Де ти? — повторив він.

Я розпізнала нотки паніки в його голосі. Я чула, як він ходить і пересуває якісь речі. Почула, як на тому кінці дроту зачинилися двері.

— Я напишу тобі повідомлення, — прошепотіла я, боячись говорити далі.

Не хотіла розбудити Райлі. Поклала слухавку та знайшла в собі силу заспокоїтися, щоб написати йому повідомлення з адресою та кодом для входу в будинок. Потім я надіслала ще одне повідомлення: «Напиши мені, коли приїдеш. Будь ласка, не стукай».

Я подалася в кухню, знайшла свої джинси й натягнула їх. Знайшла сорочку на стільниці. Одягнувшись, пішла у вітальню. Я думала над тим, щоб відчинити двері й зустріти Атласа внизу, але боялась, що не зможу спуститися у вестибюль самотужки. У мене все ще текла кров з чола. Я була надто слабкою, тому вирішила чекати біля дверей. Зсунулася по стіні на підлогу й стиснула телефон у тремтячій долоні, витріщившись на екран та чекаючи на повідомлення.

Минуло двадцять чотири хвилини болісного очікування, перш ніж екран мого телефона засвітився.

Тут.

Я ледве встала на ноги й широко розчинила двері. Чийсь руки обійняли мене, а обличчям я притиснулась до чогось м'якого. Я просто розплакалася. Я плакала й тремтіла.

— Лілі, — прошепотів він.

Я ще ніколи не чула в Атласовому голосі стільки суму. Він наполіг, щоб я поглянула на нього. Він дивився на моє обличчя блакитними очима, і тоді я побачила, як різко змінився його погляд. Помітила, що з його лиця зникло занепокоєння, коли він кивком указав на двері.

— Він досі там?

Гнів.

Я відчувала, що його заповонив гнів. Він попрямував у квартиру. Я схопила його руками за куртку.

— Ні. *Будь ласка*, Атласе. Я просто хочу піти.

Я бачила, що йому було боляче, але він зупинився, у ньому вирували сумніви: він не знав — чи послухати мене, чи ввірватися до оселі. Зрештою Атлас відвернувся від дверей та обійняв мене. Він допоміг мені дійти до ліфта, а потім провів через вестибюль. Якимось дивом ми зустріли лише одного чоловіка на своєму шляху, і він розмовляв по телефону й дивився в інший бік.

Коли ми нарешті дійшли до парковки, у мене знову запаморочилося в голові. Я попросила Атласа йти повільніше, а потім відчула, що він узяв мене на руки. Потім ми опинилися в машині. І рушили.

Я знала, що мені треба накласти шви.

Я знала, що він повезе мене до лікарні.

Але не мала уявлення, чому я вимовила таку фразу:

— Не вези мене до «Mass General». Відвези до іншої клініки.

У всякому разі я не хотіла зустріти будь-кого з колег Райлі. Я ненавиділа його. Тієї секунди я ненавиділа його більше, ніж я коли-небудь ненавиділа батька. Однак хвилювання за його кар'єру все-таки пробилось крізь цю ненависть.

Коли я зрозуміла це, я зненавиділа себе так само, як його.

РОЗДІЛ 24

Атлас стояв у іншому кінці кімнати. Він не зводив із мене очей увесь час, доки мене оглядала медсестра. Узявши кров на аналіз, вона одразу повернулася й заходилася обробляти мій поріз. Вона не ставила мені надто багато запитань, але було очевидно, що я зазнала травм у результаті нападу. Я бачила жалісливий вираз обличчя, коли жінка витирала кров зі сліду укусу на моєму плечі.

Коли медсестра закінчила, вона глянула на Атласа. Відступивши праворуч, вона затулила мене від нього. І потім знову повернулася до мене обличчям.

— Мені треба поставити вам запитання особистого характеру. Я попрошу його вийти з кімнати, добре?

Саме тієї миті я збагнула, що вона думала, нібито це скоїв зі мною Атлас. Я одразу захитала головою.

— Це не він, — сказала я. — Будь ласка, не виганяйте його.

На її обличчі з'явилося полегшення. Вона кивнула й підсунула до себе стілець.

— Ви поранені ще десь?

Я похитала головою, адже вона не зможе зцілити ту частину мене, яку Райлі зламав.

— Лілі? — Її голос звучав ніжно. — Вас згвалтували?

Мої очі наповнились сльозами. Я побачила, як Атлас розвернувся обличчям до стіни й притулився до неї чолом.

Медсестра почекала, доки я знову подивлюся їй в очі, щоб питати далі.

— У таких ситуаціях ми проводимо огляд із достовірним результатом. Це спеціальний огляд для виявлення ознак сексуального насильства. Ми здійснюємо його за бажанням жертви, але у вашій ситуації я порадила б його пройти.

— Мене не гвалтували, — сказала я. — Він не...

— Ви впевнені, Лілі? — уточнила медсестра.

Я кивнула.

— Я не хочу проходити цей огляд.

Атлас поглянув на мене знову.

Коли він підступив на крок, я побачила гримасу болю на його обличчі.

— Лілі, тобі це потрібно.

Його очі благали мене. Але я знову похитала головою.

— Атласе, я присягаюся... — Я заплющила очі та схилила голову, прошепотівши: — Цього разу я його не прикриваю. Він намагався, але потім зупинився.

— Якщо ви захочете висунути проти нього звинувачення, вам знадобиться...

— Я не хочу проходити цей огляд, — повторила я рішуче.

Я почула стукіт у двері. Зайшов лікар і звільнив мене від благальних поглядів Атласа. Медсестра коротко описала мої травми. Потім вона відійшла вбік, а лікар узявся оглядати мою голову та плече. Посвітив ліхтариком в очі.

Глянувши в мою медичну картку, він сказав:

— Я хотів би перевірити, чи немає у вас струсу мозку, але, враховуючи вашу ситуацію, я не хочу робити комп'ютерну томографію. Замість цього ми хотіли б деякий час поспостерігати за вашим самопочуттям. Вам слід залишитися в лікарні.

— Чому ви не хочете робити комп'ютерну томографію? — запитала я в нього.

Лікар підвівся.

— Ми не робимо рентген вагітним жінкам, якщо в цьому немає нагальної потреби. Ми спостерігатимемо за вами. Якщо не виникне ніяких ускладнень, ви зможете піти додому.

Я більше нічого не чула.

Нічого.

Я відчула, як підвищується тиск. Серцебиття пришвидшилось. Шлунок скрутило. Я схопилася за край столу для огляду, на якому сиділа, і втупилася в підлогу. Медсестра та лікар вийшли з палати.

Коли двері за ними зачинилися, я сіла, і повисла цілковита тиша. Я побачила, як Атлас наблизився до мене. Його ноги майже торкнулися моїх. Він легенько провів пальцями по моїй спині.

— Ти знала?

Я швидко видихнула, а потім вдихнула ще більше повітря. Захитала головою, а коли Атлас обійняв мене, я розплакалася. Я плакала так гірко, що навіть не знала, що здатна на таке. Він тримав мене у своїх обіймах увесь час, доки я плакала. Він тримав мене у своїх обіймах, доки я себе ненавиділа.

Я сама в цьому винна.

Я дозволила цьому статися.

Я як моя мама.

— Хочу піти звідси, — прошепотіла я.

Атлас відступив на крок.

— Вони хочуть поспостерігати за тобою, Лілі. Я думаю, тобі варто залишитися.

Я глянула на нього й похитала головою.

— Мені треба піти звідси. *Будь ласка.* Я хочу піти.

Він кивнув і допоміг мені взутися. Він зняв свою куртку й загорнув мене в неї. Потім ми вийшли з лікарні. На щастя, нас ніхто не помітив.

Доки ми їхали в машині, він не сказав мені жодного слова. Я дивилася у вікно. Була занадто виснаженою, щоб плакати. Була занадто шокована, щоб говорити. Мені здавалося, що я під водою.

Пливти далі.

* * *

Атлас мешкав не у квартирі, а в приватному будинку. За межами Бостона, у невеличкому селищі, яке називається Веллеслі, де всі будинки гарні, просторі, доглянуті й дорогі. Ще перед тим, як ми заїхали на під'їзну доріжку, я задумалася, чи одружився він із тією дівчиною. *Кессі*. Цікаво, що вона подумає, якщо чоловік приведе в дім дівчину, яку він колись кохав і яку нещодавно побив її власний чоловік.

Вона пожаліє мене. Вона подумає про те, чому я не покинула його. Подумає, як я допустила, щоб таке сталося. Подумає про все те саме, про що думала я, коли бачила свою маму в такій самій ситуації. Люди марнують багато часу на роздуми про те, чому жінки не йдуть із сім'ї в таких ситуаціях. Де всі ті люди, які розмірковують над тим, чому чоловіки жорстокі? Може, провину треба покласти на них?

Атлас припаркувався в гаражі. Там не було іншого авто. Я не чекала, доки він допоможе мені вийти з машини. Відчи-

нила дверцята й вийшла сама. Потім рушила за ним у будинок. Він натиснув код сигналізації та ввімкнув декілька ламп. Я пробіглася очима по кухні, їдальні та вітальні. Усе виготовлено з дорогого дерева й нержавіючої сталі. Стіни кухні блакитно-зеленого заспокійливого тону. Колір океану. Якби мені було не так боляче, я б усміхнулася.

Атлас плив далі, і можна побачити, що із цього вийшло. Він проплив увесь шлях, аж до клятих Карибських островів.

Він пішов до холодильника, дістав пляшку води й наблизився до мене. Відкрутив кришку й передав мені воду. Я пила та спостерігала, як він вмикає світло у вітальні, а потім у коридорі.

— Ти живеш сам? — запитала я.

Він кивнув, повертаючись у кухню.

— Ти голодна?

Я похитала головою. Навіть якщо й голодна, то все одно не змогла б їсти.

— Я покажу тобі твою кімнату, — сказав Атлас. — Там є душ, якщо знадобиться.

Так. Я хочу позбутися присмаку скотчу в роті. Я хочу змити із себе стерильний запах лікарні. Я хочу змити останні чотири години свого життя.

Я пішла за ним по коридору, в спальню для гостей. Він увімкнув світло. На голому ліжку стояли дві коробки. І ще декілька — біля стін. Поблизу однієї стіни стояв дуже великий, розвернутий до дверей стілець. Атлас підійшов до ліжка, забрав коробки й поставив їх біля решти, що були на підлозі.

— Я переїхав лише кілька місяців тому. Не мав достатньо часу, щоб усе облаштувати. — Він підійшов до комода й відчинив одну шухляду. — Я застелю тобі ліжко.

Атлас вийняв простирадла й наволочки. Він заходився стелити ліжко, а я тимчасом пішла до ванної й зачинила за собою двері.

Я пробула там півгодини. Кілька хвилин поспіль я просто дивилася на відображення в дзеркалі. Якись хвилини

я стояла під душем. Решту часу провела над унітазом, адже від думок про останні декілька годин мого життя мене знудило.

Загорнувшись у рушник, я прочинила двері ванної. Атласа вже не було в спальні. Але він залишив на застеленому ліжку речі для мене. Чоловічі штани від піжами, які виявилися завеликими для мене, й футболку, що сягала моїх колін. Я міцно зав'язала шнурок на штанах і залізла в ліжку. Вимкнувши світло, я закуталась у ковдру.

Я так сильно плакала, що навіть не видала ні звуку.

РОЗДІЛ 25

Я відчула запах тостів.

Потягнувшись у ліжку, я всміхнулася, тому що Райлі знає, що тости — моя улюблена їжа.

Я розплющила очі, і реальність звалилася на мене з такою силою, яка буває при лобовому зіткненні автомобілів. Зрозумівши, де я, чому я тут і що тостами пахне не тому, що мій милий і турботливий чоловік готує для мене сніданок у ліжку, я заплющила очі.

Ураз я знову захотіла плакати, тому змусила себе вилізти з ліжка. Зайшла до ванної. Коли збагнула, що вже давно нічого не їла, я сказала собі, що можу поплакати після того, як чимось поживлюся. Мені слід поїсти, доки мене знову не знудило.

Повернувшись з ванної до спальні, я помітила, що стілець розвернутий до ліжка, а не до дверей, як було раніше. На ньому недбало лежала ковдра. Очевидно, Атлас був тут уночі, поки я спала.

Мабуть, він хвилювався, що в мене струс мозку.

Коли я зазирнула в кухню, Атлас метушився сюди й туди між холодильником, плитою та стільницею. Уперше за останні півдоби я відчула щось відмінне від страждання. Я пам'ятаю, що він шеф-кухар. *Хороший* шеф-кухар. І він готує мені сніданок.

Він поглянув на мене, шойно я зайшла.

— Доброго ранку, — привітався він обережно й стримано. — Сподіваюся, ти голодна.

Атлас посунув до мене по стільниці склянку та пляшку апельсинового соку, розвернувся й далі клопотався за плитою.

— Так, голодна.

Він озирнувся на мене з-за плеча й спробував усміхнутися. Я налила собі склянку апельсинового соку й пішла до столика, що стояв у іншому кінці кухні. Там лежала газета. Я стала її проглядати. Тільки-но я помітила статтю про найкращий бізнес у Бостоні, надруковану на цілому розвороті, у мене вмить затремтіли руки, і я кинула газету на стіл. Я заплющила очі й повільно ковтнула апельсинового соку.

За кілька хвилин Атлас поставив переді мною тарілку та сам улаштувався за столом напроти. Потім підсунув до себе свою порцію сніданку й заходився виделкою їсти млинець.

Я глянула у свою тарілку. Три млинці, политі сиропом і прикрашені краплею збитих вершків. Нарізані апельсин і полуниці лежали в тарілці праворуч.

Подача дуже гарна, але я була така голодна, тож довго не милувалася. Я взяла шматочок і заплющила очі, намагаючись приховати, що це мій найсмачніший сніданок у житті.

Нарешті я визнала, що його ресторан заслужив ту нагороду. Хоча я й намагалася відмовити Райлі з Алісою ходити туди, це був найкращий ресторан, у якому я коли-небудь була.

— Де ти навчився готувати? — запитала я в нього.

Він випив кави.

— У морській піхоті, — відповів Атлас, поставивши чашку на стіл. — Я натренувався під час першого призову, а вдруге я пішов служити кухарем.

Він постукав виделкою по краю тарілки.

— Тобі подобається?

Я кивнула.

— Дуже смачно. Але ти помиляєшся. Ти вмів готувати ще до того, як пішов до армії.

Він усміхнувся.

— Ти пам'ятаєш печиво?

Я знову кивнула.

— Найкраще печиво, яке я коли-небудь їла.

Хлопець відкинувся на спинку стільця.

— Основ я навчився самостійно. Моя мама працювала в другу зміну, коли я був малий, тож якщо я хотів вечеряти, то був змушений готувати. Я повинен був або готувати, або сидіти голодним. Тому купив кулінарну книжку на гаражно-му розпродажі¹ й упродовж року спробував приготувати всі страви за тими рецептами. І мені було всього тринадцять.

Я всміхнулася, шокована тим, що наважилася далі сказати йому.

— Наступного разу, коли хтось запитає тебе, як ти навчився готувати, розкажи їм цю історію. А не ту, першу.

Він похитав головою.

— Ти єдина знаєш хоча б щось про моє життя до дев'яtnадцяти років. І я не хотів би розповідати про це ще комусь.

Атлас став розповідати мені про роботу кухарем в армії. Як заощаджував стільки грошей, скільки міг, щоб відкрити ресторан, коли повернеться зі служби. Він починав з невеличкого кафе, яке було досить успішним, а за півтора року відкрив «Bib's».

Він скромно сказав:

— Справи йдуть добре.

Я оглянула його кухню, а потім подивилася на нього.

— Здається, більше ніж просто добре.

Він знизав плечима й став їсти далі. Я не розмовляла, поки ми не закінчили снідати, адже мої думки захопив

¹ Гаражний розпродаж (від *англ.* garage sale, а також yard sale, tag sale, moving sale) — продаж уживаних товарів, який влаштовують звичайні громадяни, часто поблизу власних домівок, не маючи на те спеціальних ліцензій чи дозволів.

його ресторан. А точніше — назва. Атласові слова під час інтерв'ю. Потім, звичайно, я стала думати про Райлі, про злість у його голосі, коли він прокричав мені останній рядок із цього інтерв'ю.

Мені здалося, що Атлас помітив зміни в моїй поведінці, але, прибираючи зі столу, він не проронив ні слова.

Затим він знову сів за стіл, але цього разу вже безпосередньо біля мене. Він поклав свою руку на мою так, ніби намагався мене підбадьорити.

— Я повинен іти на роботу, це декілька годин, — мовив Атлас. — Я не хочу, щоб ти йшла звідси. Залишайся стільки, скільки буде треба, Лілі. Тільки... будь ласка, не повертайся сьогодні додому.

Його голос був сповнений хвилювання.

Я похитала головою та сказала:

— Не повернись. Я залишуся тут. Обіцяю.

— Тобі щось треба?

Я знов похитала головою.

— Зі мною все буде гаразд.

Він підвівся та взяв свою куртку.

— Я намагатимуся впоратися якнайшвидше. Повернуся по обіді й привезу тобі щось поїсти, добре?

Я спробувала посміхнутися. Він відкрив шухляду й дістав звідти ручку і папір. Перш ніж піти, він щось написав. Коли Атлас вийшов, я встала й рушила до стільниці, щоб прочитати ту записку. Там були інструкції з увімкнення сигналізації. Він також написав свій номер мобільного, хоча я й так знала його напам'ять. Окрім того, він написав свій робочий номер, домашню та робочу адреси.

У кінці записки маленькими літерами було виведено: «Пливти далі, Лілі».

Люба Еллен,

Привіт. Це я, Лілі Блум. Тобто... тепер я вже Лілі Кінкайд.

Я знаю, що давно тобі не писала. Дуже давно. Після всього того, що сталося з Атласом, я не могла змусити себе

знову розгорнути щоденники. Я навіть не могла змусити себе дивитися твоє шоу після школи, тому що мені було боляче дивитися його наодинці. Насправді всі думки про тебе чомусь мене засмучували. Коли я думала про тебе, я думала про Атласа. І, правду кажучи, не хотіла думати про Атласа, тому повинна була викреслити тебе зі свого життя.

Мені шкода, що я так учинила. Я впевнена, що ти не скучила за мною так, як я скучила за тобою. Але інколи те, що має для тебе найбільше значення, завдає найбільшого болю. А для того, щоб пережити біль, треба розірвати всі ниточки, які прив'язують до цього болю. Ти була ниточкою до мого болю, тому я перестала тобі писати. Я просто хотіла зменшити свої страждання.

Однак я впевнена, що твоє шоу таке саме чудове, як і раніше. Мені казали, що ти досі танцюєш на початку деяких епізодів, але я вже занадто доросла, щоб гідно оцінити це. Гадаю, найкраща ознака того, що людина подорослішала, — коли вона вміє оцінити те, що має значення для інших, але не має особливого значення для неї.

Напевно, слід розповісти тобі про те, як змінилося моє життя. Мій тато помер. Нині мені двадцять чотири роки. Я закінчила коледж, деякий час працювала у сфері маркетингу, а тепер у мене власний бізнес. Квіткова крамниця. Життєві цілі, хай йому грець!

Також у мене є чоловік, і це не Атлас.

І... я живу в Бостоні.

Я знаю. Аж не віриться, правда.

Востаннє я писала тобі, коли мені було шістнадцять. Я була в дуже поганій ситуації й дуже хвилювалася за Атласа. Я більше не хвилююся за нього, однак нині я справді в поганій ситуації. У гіршій, ніж була тоді, коли писала тобі востаннє.

Вибач, що мені не хочеться писати тобі, коли в мене все гаразд. Я згадую про тебе тільки тоді, коли мені паскудно, але ж друзі повинні допомагати в таких ситуаціях, чи не так?

Навіть не знаю, з чого почати. Я розумію, що ти й гадки не маєш про моє теперішнє життя й про мого чоловіка Райлі. Річ у тім, що в нас є традиція — говорити «голу правду»: у такі хвилини ми повинні бути відвертими й розповідати, що в нас на думці.

Отож... Гола правда. Приготуйся.

Я кохаю чоловіка, який мене б'є. Хай там як, але я не повинна б була опинитися в такій ситуації.

У дитинстві я частенько запитувала себе, про що думала моя мама після того, як тато її поб'є. Як вона могла любити чоловіка, який кривдив її фізично. Чоловіка, який неодноразово її бив. Який неодноразово обіцяв, що більше такого не скоїть. І знову її бив.

Я ненавиджу те, що тепер співчуваю їй.

Уже чотири години сиджу на канапі, в Атласа вдома, і борюся зі своїми почуттями. Не можу приборкати своїх почуттів. Не можу зрозуміти їх. Я не знаю, як їх перебороти. Я подумала ось про що: якщо в минулому мені легшало, коли я записувала свої думки, то, можливо, тепер теж допоможе. Вибач, Еллен. Але приготуйся до надмірного словесного потоку.

Якби я могла порівняти з чимось свої теперішні відчуття, то я порівняла б їх зі смертю. Не просто зі смертю якоїсь людини. Зі смертю певної людини. Зі смертю твоєї найближчої у всьому світі людини. Людини, уявивши смерть якої, ти одразу хочеш плакати.

Ось що я відчуваю. Мені здається, що Райлі помер.

Це величезне горе. Величезний біль. У мене таке відчуття, що я втратила найкращого друга, коханця, чоловіка, рятувальний круг. Але різниця між цим почуттям і смертю полягає в присутності іншої емоції, яка необов'язково виникає після справжньої смерті людини.

Ненавість.

Я така зла на нього, Еллен. Я не можу описати словами, як я його ненавиджу. Однак усе-таки крізь оцю ненавість проступають хвили аргументації на користь Райлі. Я починаю

думати щось на кшталт: «Але я не мусила зберігати той магніт. Повинна була від самого початку розповісти йому про татування. Не повинна була зберігати щоденники».

Аргументи — це найскладніше. Вони поїдають мене зсередини, крапля за краплею, відбираючи в мене силу, яку мені надає ненависть. Аргументи змушують мене уявляти наше спільне подальше життя й те, як я змогла б запобігти цим проявам гніву. Я більше ніколи його не зрадила б. Я більше ніколи нічого від нього не приховувала б. Я більше ніколи не дала б йому приводу так реагувати. Надалі нам просто доведеться більше працювати над нашими стосунками.

Угорі і радості, чи як там говорять?

Я знаю, що саме про це моя мати не раз думала. Але між нами є різниця: у неї було більше приводів для хвилювання. У неї не було тієї фінансової стабільності, яка є в мене. У неї не було достатньо заощаджень, тому вона не могла піти від батька й дати мені пристойний, на її думку, дах над головою. Вона не хотіла забирати мене в батька, адже я звикла жити з ними обома. У мене таке відчуття, що ці аргументи справді стримували її раз чи двічі.

Я навіть не можу подумати про те, що в мене буде дитина від цього чоловіка. У мені живе людина, яку ми зачали разом. І хоч би який вибір я здійснила — залишитися чи піти, — моїй дитині він би не пішов на користь. Зростати в неповній сім'ї чи в сім'ї, де є насилля? Я вже спаскудила життя цій дитині, хоча лише один день знаю про його чи її існування.

Еллен, я б хотіла, щоб ти відписала мені у відповідь. Я б хотіла, щоб ти сказала мені щось кумедне тепер, бо мені це потрібно. Я ще ніколи не почувалася такою самотньою. Такою розбитою. Такою злою. Такою скривдженою.

У таких ситуаціях сторонні люди часто замислюються над тим, чому жінка повертається до кривдника. Я десь читала, що вісімдесят п'ять відсотків жінок повертаються до своїх кривдників. Це було до того, як я зрозуміла, що належу до них. Коли я почула цю статистику, я подумала,

що жінки повертаються, бо дурні. А про себе я думала, що повернулася, бо слабка. Те саме я думала про свою матір. І не один раз.

Але інколи причина, з якої жінки повертаються, проста: вони закохані. Я люблю свого чоловіка, Еллен. Я люблю так багато всього в ньому. Я дуже хотіла б, аби почуття до людини, яка мене скривдила, можна було б забути так легко, як мені здавалося. І не дозволити своєму серцю пробачити тому, кого любиш, набагато важче, ніж просто пробачити.

Тепер я частина статистики. Якщо інші знатимуть мою нинішню ситуацію, вони думатимуть про мене те саме, що я думала про тих жінок.

«Як вона може кохати його після всього, що він їй заподіяв? Як вона може думати над тим, щоб пробачити йому?»

Сумно, що саме це перші думки, які виникають, коли ми бачимо скривджену жінку. Чи не повинні ми засуджувати самих кривдників, а не тих, хто й далі їх кохає?

Я думаю про всіх людей, які опинилися в такій ситуації до мене. Про всіх, хто опиниться в ній після. Невже всі ми повторюємо однакові слова після того, як нас скривдили ті, кого ми любимо? «Від цього дня, у горі та радості, у багатстві та бідності, у хворобі та при здоров'ї, доки смерть не розлучить нас».

Можливо, ці обітниці не слід сприймати так буквально, як дехто гадає.

У горі і радості?

До біса.

Це.

Лайно.

Лілі

РОЗДІЛ 26

Я лежала на ліжку в Атласовій гостьовій кімнаті й дивилася в стелю. Це нормальне ліжко. До речі, дуже зручне. Але мені чомусь здається, що я лежу на матраці, наповненому

водою. Або на плоті у відкритому морі. Мене підіймають величезні хвилі, кожна з яких несе в собі щось своє. Якась — сум. Якась — злість. Якась — сльози. Якась — сон.

Іноді, коли я прикладала руки до живота, я відчувала крихітну хвилю любові. Я не мала уявлення, як могла так сильно любити щось. Але любила. Я думала, хлопчик це чи дівчинка, і вигадувала імена. Мені було цікаво, на кого дитинка буде схожою — на мене чи на Райлі. А потім накривала ще одна хвиля злості. Вона змивала ту крихітну хвилю любові.

Здавалося, у мене вкрали ту мить радості, коли мати дізнається, що вагітна.

Здавалося, Райлі вкрав її в мене. І це ще одне з того, за що я повинна його ненавидіти.

Ненависть виснажує.

Я примусила себе встати з ліжка й піти в душ. Я пробула в спальні майже цілий день. Атлас повернувся додому кілька годин тому. Я чула, як він відчинив двері, щоб перевірити, як я, але я вдала, що сплю.

Мені якось незручно бути тут. Минулого вечора Райлі розсердився на мене саме через Атласа. У той же час я звернулася по допомогу саме до нього. Мене переповнювала провина за те, що я була в цьому домі. Можливо, мені навіть було трохи соромно, адже мій дзвінок Атласові обгрунтовує злість Райлі. Проте нині мені більше немає куди йти. Мені потрібно кілька днів, щоб обдумати цю ситуацію. А якби я поїхала в готель, Райлі міг би відстежити мою кредитну картку й знайти мене. Він міг би знайти мене в мами. В Аліси. У Люсі. Він навіть декілька разів бачив Девіна й міг би піти також до нього.

Однак я не думаю, що він знайде Атласа. Наразі. Я впевнена: якщо я ігноруватиму його дзвінки та повідомлення тиждень, то він скрізь шукатиме мене. Але поки що, гадаю, він тут не з'явиться.

Можливо, саме тому я тут. Я не почувалася б безпечніше в іншому місці. Крім того, в Атласа є сигналізація.

Я подивилася на свій телефон на нічному столику. Прогортала всі пропущені повідомлення від Райлі й відкрила одне від Аліси.

Аліса: Привіт, тітонько Лілі! Сьогодні нас виписують додому. Приходь завтра в гості після роботи.

Вона надіслала мені спільне фото з Райлією, тож я всміхнулася. Потім розплакалася. Кляті емоції.

Я дочекалася, доки сльози перестануть котитися з моїх очей, і пішла у вітальню. Атлас сидів за столом у кухні, працюючи за ноутбуком. Глянувши на мене, він усміхнувся й закрив його.

— Привіт.

Я спробувала всміхнутися й озирнулася.

— У тебе є щось поїсти?

Атлас швидко встав і мовив:

— Так. Так, сідай. Я щось приготую для тебе.

Я сіла на диван, доки він чаклував у кухні. Працював телевізор, але без звуку. Я налаштувала звук і відеомагнітофон. В Атласа є записи декількох шоу, але мою увагу привернуло «Шоу Еллен Дедженерес».

Усміхнувшись, я знайшла найновіші епізоди з іще не переглянутих і ввімкнула.

Атлас приніс мені тарілку пасти й склянку холодної води. Він глянув на телевізор, а потім сів поруч зі мною на диван.

Протягом наступних трьох годин ми дивилися епізоди за цілий тиждень. Я шість разів сміялася вголос. Мені було добре. Та щойно я пішла до туалету й повернулася у вітальню, знову відчула той тягар, який мучив мене.

Я сіла на диван біля Атласа. Хлопець відкинувся на спинку й поклав ноги на журнальний столик. Я за звичкою притулилася до нього. Ми сиділи так, як у ті часи, коли були підлітками. Він притиснув мене до своїх грудей, і ми просто сиділи в тиші. Він погладжував моє плече великим пальцем. Я знала: він намагався сказати, що я можу на нього

покластися. Що йому мене шкода. І вперше відучора, коли він заїхав за мною, я відчула, що можу поговорити про те, що сталося. Я схилила голову йому на плече, а руки склала на своїх колінах. Деякий час вертіла в руці шнурок від штанів, що були мені завеликі.

— Атласе? — озвалася я, ледь чутно шепочучи. — Вибач, що так розсердилась на тебе тієї ночі в ресторані. Твоя правда. Десь глибоко в душі я знала, що ти маєш рацію, але не хотіла в це вірити.

Я підвела голову й поглянула на нього, видавивши жалісливу посмішку.

— Можеш тепер сказати «я ж тобі говорив».

Він звів брови так, ніби мої слова завдали йому болю.

— Лілі, я б дуже не хотів мати рацію в цій ситуації. Я щодня молився, аби мої здогади щодо нього виявилися помилковими.

Я здригнулася. Мені не слід було казати йому такого. Я точно знала, що Атлас ніколи не подумав би чогось на кшталт «я ж тобі говорив».

Він стиснув моє плече, трохи нахилився й поцілував мене в голову. Я заплющила очі, вдихнувши його запах, такий знайомий мені. Його запах, його доторк, його підтримка. Я не розуміла, як хтось, настільки стриманий, може дарувати таку розраду. Але я завжди так сприймала його. Як когось, хто здатен протистояти будь-яким перешкодам, і при цьому здатен відчувати тягар у душі інших людей.

Мені не подобалося, що я так і не змогла зовсім забути його, хоч би як сильно намагалася. Я думала про сварку з Райлі через номер телефону Атласа. Ми посварилися через магніт, статтю, те, що він прочитав у журналі, татування. Нічого цього не сталося б, якби я просто забула Атласа й викинула всі спогади про нього. Тоді Райлі не злився б на мене так.

Я схопилася руками за обличчя після цих думок. Я засмутилася, що якась частина мене намагається виправдати реакцію Райлі моєю неспроможністю забути Атласа.

Цьому немає виправдань. Жодного.

Це просто ще одна хвиля, яку я повинна здолати. Хвиля цілковитої й беззаперечної плутанини.

Атлас відчув зміну мого стану.

— З тобою все гаразд?

Ні.

Ні, зі мною не все гаразд. До цієї секунди я й уявлення не мала, як мені боляче від того, що Атлас не повернувся по мене. Якби він повернувся по мене, як обіцяв, я ніколи не зустріла б Райлі. І ніколи не опинилася б у *цій* ситуації.

Так. Я остаточно заплуталася. Як я могла перекладати провину за те, що зі мною сталося, на Атласа?

— Мені пора спати, — сказала я тихо, відсуваючись від нього.

Я підвелася й Атлас також встав.

— Завтра мене не буде вдома цілий день, — сказав він. — Ти будеш тут, коли я повернусь?

Я зіщулилась від його запитання. Звичайно, він хоче, щоб я опанувала себе й знайшла інше місце, де я могла б пожити. Що я досі тут роблю?

— Ні. Ні, я можу переїхати в готель. Усе гаразд.

І зібралася йти в коридор, але хлопець поклав руку мені на плече.

— Лілі, — сказав Атлас, розвертаючи мене до себе. — Я не просив тебе піти. Я хотів переконатися, що ти залишишся. Я хочу, щоб ти залишалася так довго, як тобі знадобиться.

Його очі були сповнені щирості. І якби я не вважала це трішки недоречним, я кинулася б до нього й стиснула у своїх обіймах. Тому що я наразі не готова йти. Мені треба побути тут ще декілька днів, доки не вирішу, що робити далі.

Я кивнула й сказала йому:

— Мені треба буде завтра піти на роботу на декілька годин. Маю дещо зробити. І, якщо ти й справді не проти, я залишилася б у тебе ще на кілька днів.

— Я не проти, Лілі. Я хотів би цього.

Я спробувала всміхнутися й пішла в спальню для гостей. Можу хоча б деякий час побути в нього, перш ніж мені доведеться вирішувати свої проблеми.

Попри те, що поява Атласа в моєму житті дуже спантелчила мене, я ще ніколи не була така вдячна йому.

РОЗДІЛ 27

Коли я тягнулася до дверної ручки, у мене тремтіла рука. Ніколи раніше я не боялася увійти у власну крамницю. Але я ніколи не була в такій ситуації, як тепер.

Я ступила в темне приміщення й увімкнула світло, затамувавши дух. Повільно пішла до свого кабінету й штовхнула двері, аби переконатися, що там нікого немає.

Його не було ніде, однак він був усюди.

Я сіла за стіл і ввімкнула телефон. Уперше від учорашнього вечора, коли я лягла в ліжку. Я хотіла добре виспатися, не переймаючись тим, чи намагався Райлі зв'язатися зі мною, чи ні.

Щойно засвітився екран, я побачила двадцять дев'ять повідомлень від Райлі. Цікаво, що якраз у стільки дверей Райлі довелося постукати, перш ніж він знайшов мою квартиру торік.

Яка іронія! Я не знала, сміятися чи плакати.

Решту дня я провела таким чином: озиралася через плече, дивилася на двері щоразу, коли їх відчиняли. Мені стало цікаво, чи зламав він мене. Чи припиню я колись боятися його.

За півдня, поки я працювала з документами, від нього не надійшло жодного дзвінка. Аліса зателефонувала мені після обіду. З її голосу я зрозуміла, що вона не мала уявлення про нашу з Райлі сварку. Я вислухала її розповіді про дитину, а потім вдала, що в мене клієнт, і поклала слухавку.

Я хотіла піти з крамниці, коли Люсі повернеться з обідньої перерви. У неї було ще півгодини.

За три хвилини у дверях з'явився Райлі. Я була сама.

Побачивши його, я заклякла. Стояла за прилавком. Моя рука лежала на касовому апараті, адже біля нього був степлер. Я знала, що степлер не допоможе мені в боротьбі з руками нейрохірурга, але я була ладна використати те, що трапиться під руку.

Він повільно пішов до прилавка. Це вперше я побачила його відтоді, як він лежав на мені зверху тієї ночі. Моє тіло враз згадало ту мить. Мене поглинули ті самі емоції, що й тієї миті. Коли він підходив до прилавка, я одночасно відчувала страх і злість.

Райлі здійняв руку й поклав переді мною зв'язку ключів. Я подивилася на них.

— Сьогодні я вирушаю в Англію, — сказав він. — Мене не буде три місяці. Я оплатив усі рахунки, щоб ти не переживала за це, поки мене не буде.

Він говорив стримано, але я бачила вени в нього на шиї, які свідчили, що він чимдуж стримується.

— Тобі потрібен час. — Райлі важко ковтнув слину. — І я хочу тобі його дати.

Чоловік скривився й посунув до мене ключі від квартири.

— Повертайся додому, Лілі. Мене там не буде. Повір.

Розвернувшись, він подався до дверей. Я зрозуміла, що він навіть не спробував вибачитися. Я не сердилася на нього за це. Я розуміла. Він знав, що вибачення не скасує того, що він скоїв. Він знав, що нині нам краще розлучитися.

Він розумів, що припустився жахливої помилки. Але я все-таки хотіла встромити ніж іще глибше в його серце.

— Райлі.

Він глянув на мене, але так, наче поставив між нами щит. Не розвернувся до кінця. Завмер, чекаючи моїх слів. Він знав, що мої слова скривдять його, і я запитала:

— Знаєш, що найгірше в усій цій ситуації?

Райлі нічого не відповів. Він просто дивився на мене, чекаючи відповіді.

— Усе, що тобі треба було зробити, коли ти знайшов мій щоденник, це спитати мене про голу правду. Я була б чесна

з тобою. Але ти не запитав. Ти вирішив не просити в мене допомоги, і тепер ми обоє до кінця життя страждатимемо від наслідків твоїх дій.

Кожне слово відбивалося гримасою болю на його обличчі.

— Лілі, — мовив він, розвернувшись до мене.

Я здійняла руку, жестом показуючи, що йому краще змовчати.

— Не треба. Можеш іти. Розважся в Англії.

Я бачила, як він боровся із собою. Він знав, що розмова зі мною нічого йому не дасть — неважливо, як сильно він благав би про прощення. Райлі знав, що в нього лише один шлях: розвернутися й вийти через ці двері, навіть якщо він найменше цього б хотів.

Коли він нарешті вийшов із крамниці, я побігла зачинятися. Я зсунулася вниз по дверях, обхопила руками коліна й схилила голову. Я так сильно тремтіла, що відчувала, як скреготять мої зуби.

Я не вірю, що частинка цього чоловіка росте в мені. І не вірю, що мені доведеться розказати йому про неї.

РОЗДІЛ 28

Відколи Райлі залишив мені ключі від нашої квартири, я роздумувала над тим, чи не повернутися мені туди. Я навіть викликала таксі й під'їхала до будинку, але не змогла змусити себе вийти з машини. Я знала: якщо буду там сьогодні, то зустріну Алісу. Я не ладна пояснювати їй, звідки в мене шви на чолі. Я не ладна бачити ту кухню, де грубі слова Райлі врізалися в моє тіло. Я не ладна зайти в спальню, де мене практично знищили.

Тому замість того, щоб повернутися у власний дім, я взяла таксі й поїхала до Атласа. Мені здавалося, що то була моя єдина безпечна зона. Я не повинна думати про майбутнє, коли я там.

Сьогодні Атлас уже двічі писав мені повідомлення, перевіряючи, як я. Тому, коли я отримала ще одне повідом-

лення близько сьомої, я припустила, що це знову він. Але ні, це було повідомлення від Аліси.

Аліса: Ти вже повернулася з роботи? Приходь у гості, мені вже нудно.

Мое серце стиснулося, коли я прочитала це. Вона не мала уявлення про те, що сталося між мною та її братом. Мені стало цікаво, чи Райлі взагалі сказав їй, що полетів сьогодні в Англію. Великим пальцем я то набирала повідомлення, то стирала, то набирала знов. Я намагалася вигадати нормальне виправдання, чому я не вдома.

Я: Я не можу. Я в палаті надання екстреної допомоги. Ударилася головою об полицку на складі в крамниці. Мені накладають шви.

Я ненавиділа себе за таку брехню, але завдяки цьому мені не доведеться пояснювати Алісі, звідки поріз і чому я ще не пішла додому.

Аліса: О, ні! Ти сама? Маршалл може заїхати за тобою, адже Райлі нема.

Добре, тож вона знає, що Райлі вирушив до Англії. Це добре. І думає, що в нас усе гаразд. Усе склалося якнайкраще. Отже, у мене є три місяці, перш ніж я скажу їй правду.

Подивіться на мене, я замовчую проблеми, просто як моя мама.

Я: Ні, дякую. Тут усе закінчиться раніше, ніж Маршалл зможе сюди доїхати. Я прийду завтра після роботи. Поцілуй Райлію замість мене.

Я заблокувала екран і поклала телефон на ліжко. На вулиці вже темно, тому я одразу побачила світло фар, коли до

будинку під'їхав якийсь автомобіль. Я враз зрозуміла, що це не Атлас, тому що він використовує під'їзну доріжку збоку від будинку й паркується в гаражі. Моє серце закалатало дуже швидко, бо мене переповнював страх. Це Райлі? Невже він дізнався, де живе Атлас?

За якусь хвилину у двері голосно постукали.

Це було схоже радше на тарабаніння. Потім пролунав дверний дзвінок.

Я навшпиньки підійшла до вікна й легенько відсунула штори, щоб глянути на вулицю. Я не бачила, хто був біля дверей. Але на під'їзній доріжці стояв вантажний автомобіль. Він не належить Атласові.

Може, це його дівчина? Кессі?

Я схопила телефон і пішла вниз по коридору, до вітальні. Одночасно пролунав стукіт у двері та звук дзвінка. Хай би хто був за дверима, він занадто нетерплячий. Якщо це Кессі, то вона мене вже дратує.

— Атласе! — пролунав чоловічий голос. — Відчини кляті двері!

Я почула ще когось, також чоловіка.

— У мене вже яйця відмерзли! Вони вже як родзинки. Чуваче, відчини двері!

Перш ніж відчинити й повідомити їх, що Атласа немає вдома, я написала йому повідомлення, сподіваючись, що він от-от з'явиться на під'їзній доріжці й розбереться із цим усім.

Я: Де ти? У тебе під дверима стоять двоє чоловіків. І я не знаю, чи впускати їх.

Я зачекала ще трохи, але гості й далі тиснули на дзвінок і стукали. Атлас не відповів мені одразу. Тому я нарешті пішла до дверей. Я вирішила не відчиняти їх цілком, тільки відімкнула ключем замок, а ланцюжок залишила. Тож двері прочинилися на кілька дюймів.

Один із хлопців був дуже високий, зростом приблизно шість футів. І хоч обличчя було юне, та у волоссі вже вид-

нілася сивина. Чорняве волосся із сивиною. Другий хлопець був на кілька дюймів нижчий, із пшенично-каштановим волоссям і дитячим обличчям. На вигляд їм було близько тридцяти. Побачивши мене, високий хлопець здивувався.

— Ти хто? — запитав він, заглядаючи в дім.

— Лілі. А ви хто?

Нижчий хлопець став перед високим.

— Атлас удома?

Я не хотіла казати, що його немає, тому що тоді вони б дізналися, що я сама. У зв'язку з подіями останнього тижня я не надто довіряла представникам чоловічої статі.

Телефон у моїй руці задзвонив, і ми троє підскочили від несподіванки. Це Атлас. Я натиснула кнопку «Відповісти» й піднесла мобільний до вуха.

— Алло!

— Лілі, все гаразд. Це мої друзі. Я забув, що сьогодні п'ятниця. Ми завжди граємо в покер щоп'ятниці. Я подзвоню їм і скажу, щоб забиралися.

Я глянула на двох гостей. Вони просто стояли на порозі й спостерігали за мною. Мені стало незручно, що Атлас повинен скасовувати свої плани тільки тому, що я напросилася до нього в дім.

Причинивши двері, я відімкнула замок, тоді знову відчинила, запрошуючи їх у дім.

— Усе гаразд, Атласе. Ти не повинен відмовлятися від своїх планів. Я все одно збиралася йти спати.

— Ні, я вже їду додому. Я скажу їм, щоб ішли геть.

Я досі тримала телефон біля вуха, коли двоє хлопців увійшли у вітальню.

— До зустрічі, — сказала я Атласові й поклала слухавку.

Впродовж наступних декількох секунд у вітальні було досить незатишно. Хлопці уважно роздивлялися мене, а я — їх.

— Як вас звуть?

— Я Дерін, — представився високий.

— Бред, — представився низький.

— Лілі, — представилася я, забувши, що вже називала своє ім'я. — Атлас скоро приїде.

Я пішла зачинити двері. Після цього хлопці трохи розслабилися. Дерін подався в кухню й заглянув у Атласів холодильник.

Бред зняв куртку й повісив її на вішак.

— Ти вмієш грати в покер, Лілі?

Я знизала плечима.

— Я не грала вже кілька років. Хоча коли вчилася в коледжі, то грала з друзями.

Вони обоє пішли до столу в їдальні.

— Що сталося з твоєю головою? — запитав Дерін, збираючись сісти за стіл.

Його запитання прозвучало так невимушено, наче йому навіть і на думку не спало, що це може бути делікатна тема.

Не знаю, чому в мене виникло бажання розповісти йому голу правду. Можливо, я хотіла побачити, як інші реагують, дізнавшись, що це мені заподіяв чоловік.

— Мій чоловік стався. Два дні тому ми посварилися й він ударив мене головою. Атлас відвіз мене в лікарню. Там наклали шість швів і сказали, що я вагітна. Тепер я ховаюсь тут, доки не придумаю, що робити.

Бідолашний Дерін завмер, наполовину стоячи, наполовину сидячи. Він не знав, що сказати. Судячи з його виразу обличчя, він подумав, що я божевільна.

Бред відсунув стілець, сів і кивнув мені.

— Тобі слід придбати мазь «Rodan and Fields». Мезоролер¹ магічним чином вирівнює шрами.

Мене чомусь розсмішила його раптова відповідь.

— Господи, Бреде! — сказав Дерін, нарешті влаштувавшись на своє місце. — Ти надокучаєш цими прямими

¹ Мезоролер — лікувально-косметичний інструмент у вигляді валика з шаром мікроглок, який використовують у поєднанні з кремами та іншими засобами для відновлення й живлення клітин шкіри.

продажами ще більше, ніж твоя дружина. Ти як ходячий рекламно-інформаційний ролик.

Бред підвів руки на свій захист.

— А що такого? — сказав він невинно. — Я не намагаюся їй щось продати, я просто чесний із нею. Ця мазь справді допомагає. Ти переконався б у цьому, якби випробував її на своїх клятих прищах.

— Та пішов ти, — сказав Дерін.

— Ти ніби хочеш вічно залишатися підлітком, — пробурмотів Бред. — Прищі не дуже круті на вигляд, коли тобі тридцять.

Бред відсунув стілець поряд, а Дерін узявся тасувати колоду карт.

— Сідай, Лілі. Один із наших друзів минулого тижня вирішив повестися як ідіот й оженився. Тепер його дружина більше не дозволяє йому грати з нами в покер. Можеш замінити його, доки він не розлучиться.

Я хотіла сховатися в спальні сьогодні, але мені було важко відмовити цим двом. Я сіла поруч із Бредом і потягнулася через стіл.

— Дай мені, — сказала я Дерінові.

Він тасував карти, як одноруке немовля.

Хлопець звів брову й підсунув до мене по столу колоду карт. Я не дуже розбираюся в картярських іграх, але тасую карти як професіонал.

Я розділила колоду на дві частини та з'єднала їх, притиснувши великі пальці до куточків і спостерігаючи, як гарно вони змішуються. Дерін і Бред пильно дивилися на колоду карт, аж тут у двері знову постукали. Цього разу вони розчахнулися майже одразу. До кімнати зайшов хлопець, одягнений у дорогий твідовий піджак. Щойно двері за ним зачинилися, він заходився знімати шарф, обкручений навколо шиї. Прямуючи до кухні, гість кивнув, указуючи на мене.

— Ти хто?

Він старший за двох інших хлопців. На вигляд йому десь сорок п'ять років. В Атласа цікаві друзі.

— Це Лілі, — представив мене Бред. — Її чоловік — козел. Вона тільки-но дізналася, що вагітна від цього козла. Лілі, це Джиммі. Він пихатий і зарозумілий.

— Ці слова мають однакове значення, ідіот, — мовив Джиммі.

Він відсунув стілець біля Деріна й глянув на карти в моїх руках.

— Атлас привів тебе сюди, щоб обдурити нас? Яка пересічна людина зможе так тасувати карти?

Я всміхнулася й заходилася роздавати карти кожному з них:

— Думаю, нам доведеться один раз зіграти, щоб про це дізнатися.

* * *

Ми всі зробили вже по три ставки, коли нарешті приїхав Атлас. Зачинивши за собою двері, він поглянув на нас чотирьох. Бред сказав щось смішне якраз перед тим, як Атлас увійшов, тож коли він подивився на мене, я зайшлася рего-том. Він кивнув головою в бік кухні й пішов туди.

— Пас, — сказала я, поклавши карти на стіл.

Потім я встала й попрямувала за Атласом. Коли я зайшла в кухню, він стояв так, щоб хлопці за столом його не побачили. Я ступила до нього й притулилася до стільниці.

— Ти хочеш, щоб я попросив їх піти?

Я похитала головою.

— Ні, не треба. Мені з ними подобається. Вони чудово відволікають від думок.

Атлас кивнув. Я не могла не помітити, що від нього пахне травами. Особливо розмарином. Він цього аромату я захотіла побачити його за роботою в ресторані.

— Ти голодна? — запитав він.

Я похитала головою.

— Не дуже. Я доїла залишки пасти кілька годин тому.

Я стояла, тримаючись обома руками за стільницю позаду себе. Він підійшов до мене на крок, поклав одну руку

зверху на мою й став гладити її великим пальцем. Я знаю, що він просто хотів заспокоїти мене цим жестом, але той дотик важив для мене набагато більше. Крізь мої груди пролинував потік тепла. Я враз зиркнула на наші руки. Атлас на секунду припинив мене гладити, ніби також відчув те тепло. Забрав руку й відступив назад.

— Вибач, — пробурмотів він, розвернувшись до холодильника та вдаючи, що шукає щось; очевидно, він намагався згладити те дивне почуття, яке виникло між нами.

Я пішла назад, до столу, і взяла свої карти, щоб грати далі. За кілька хвилин Атлас приєднався до нас, усівшись біля мене. Джиммі роздав усім нові карти.

— Отож, Атласе, як ви з Лілі познайомилися?

Атлас брав карти зі столу, по одній за раз.

— Лілі врятувала мені життя, коли ми були підлітками, — сказав він сухо.

Хлопець поглянув на мене й підморгнув, а я потонула в морі провини за те, що відчула від його підморгування. А надто тепер.

Навіщо моє серце так чинить зі мною?

— Ой, так мило, — сказав Бред. — Лілі врятувала твоє життя, а нині ти рятуєш її.

Атлас опустил свої карти й глянув на Бреда.

— Що, пробач?

— Розслабся. Ми з Лілі вже потоваришували, і вона знає, що я жартую, — відповів Бред, а тоді поглянув на мене. — Нині у твоєму житті все шкереберть, Лілі, але все ще налагодиться. Повір мені, я був на твоєму місці.

Дерін розсміявся й озвався до Бреда:

— Тебе били, ти завагітнів і ховався в будинку іншого чоловіка?

Атлас кинув свої карти на стіл і відкинувся на спинку стільця, крикнувши на Деріна:

— Та що з вами таке?

Я прихилилася до нього, спокійно потисла його руку та сказала:

— Заспокойся. Ми подружилися, доки тебе не було. Насправді я не проти, щоб вони говорили про мою ситуацію. І це дійсно допомагає розібратися в усьому.

Він розгублено здійняв руку в повітря, хитаючи головою, і промовив:

— Нічого не розумію. Ти побула з ними всього десять хвилин.

Я розсміялась.

— За десять хвилин можна багато чого дізнатися про будь-кого. — Я спробувала змінити тему розмови. — А як ви всі познайомилися?

Дерін нахилився вперед і вказав на себе пальцем.

— Я су-шеф у «Vib's». — І вказавши на Бреда, хлопець мовив: — Він мийник посуду.

— Це поки що, — перебив його Бред. — Я намагаюся дістати підвищення.

— А як щодо тебе? — звернулася я до Джиммі.

Той усміхнувся й сказав:

— Угадай.

Зважаючи на його вбрання й те, що його назвали пихатим і зарозумілим, я висунула своє припущення...

— Метрдотель?

Атлас розсміявся.

— Власне, Джиммі працює паркувальником.

Я глянула на чоловіка й звела брову. Він докинув три фішки на стіл і сказав:

— Це правда. Я паркую автомобілі за чайові.

— Не вір йому, — сказав Атлас. — Він працює паркувальником, бо такий багатий, що аж нудиться.

Я всміхнулась. Це нагадало мені про Алісу.

— У мене теж є така підлегла. Працює тільки тому, що їй нудно сидіти вдома. Насправді вона мій найкращий працівник.

— Чорт, у мене стрит, — пробурмотів Джиммі.

Коли черга дійшла до мене, я глянула на свої карти й кинула на стіл три фішки. В Атласа задзвонив телефон і він

витагнув його з кишені. Я підняла ставку ще однією фішкою, а він вибачився і встав з-за столу, щоб відповісти.

— Пас, — сказав Бред, поклавши карти на стіл.

Я дивилася в бік коридору, куди квапливо метнувся Атлас. Мені стало цікаво, з ким він розмовляє: з Кессі чи, може, у його житті є ще хтось. Я знаю, чим він заробляє. Знаю, що в нього є щонайменше троє друзів. Але я нічого не знаю про його особисте життя.

Дерін поклав свої карти на стіл. У нього каре. Я поклала свою комбінацію флеш-рояль на стіл і згребла всі фішки. Дерін зітхнув.

— А Кессі зазвичай грає з вами в покер? — запитала я, сподіваючись дізнатися більше інформації про Атласа.

Інформацію, про яку сама не наважувалася запитати.

— Кессі? — перепитав Бред.

Я розклала виграні фішки перед собою й кивнула.

— Хіба його дівчину не так звать?

Дерін розсміявся.

— В Атласа немає дівчини. Я знаю його вже два роки, і за цей час він ніколи не згадував ні про яку Кессі.

Він став роздавати нові карти. Але я намагалася осмислити все те, про що тільки-но дізналася. Я взяла дві карти зі столу, коли Атлас повернувся до кімнати.

— Агов, Атласе, — звернувся Джиммі. — Хто така Кессі й чому ти ніколи не розповідав нам про неї?

От чорт!

Я згорала від сорому. Міцно тримала карти в руках, намагаючись не дивитися на Атласа. Через те що в кімнаті було дуже тихо, стало очевидно, що мені *не варто* на нього дивитися.

Він пильно дивився на Джиммі. А той пильно дивився на нього. Бред і Дерін пильно дивилися на мене.

На якусь мить Атлас стиснув губи, а потім сказав:

— Немає ніякої Кессі.

Хлопець зазирнув мені у вічі, але тільки на якусь секунду. Але навіть за секунду я все зрозуміла з виразу обличчя.

Ніякої Кессі ніколи *не було*.

Він збрехав мені.

Атлас відкашлявся, а потім сказав:

— Слухайте, хлопці. Мені слід було скасувати сьогоднішню гру. Цей тиждень був...

Він прикрив губи рукою.

Джиммі встав, стиснув Атласове плече й сказав:

— Наступного тижня. Збираємося в мене.

Атлас вдячно кивнув. Вони троє стали збирати свої карти й фішки. Бред, з виразом вибачення на обличчі, фактично видер карти з моїх рук, адже я не могла поворухнутися й дуже міцно стиснула їх.

— Було приємно познайомитися з тобою, Лілі, — сказав Бред.

Якимось чином я знайшла в собі силу всміхнутися й підвестися. Я обійняла кожного з них на прощання. Коли вхідні двері зачинилися, у кімнаті залишилися тільки ми з Атласом.

І ніякої Кессі.

Кессі навіть ніколи не було в цій кімнаті, тому що Кессі не існує.

Якого дідька?

Атлас не зрушив зі свого місця біля столу. Я також стояла як укопана. Він був непохитний, схрестив руки на грудях і злегка похилив голову. Він свердлив мене поглядом, ми стояли по різні боки від столу.

Навіщо він збрехав мені?

Коли я вперше зустріла Атласа в ресторані, ми з Райлі навіть офіційно не зустрічалися. Чорт, якби Атлас хоча б натякнув, що в нас із ним є шанс, я впевнена, що без вагань обрала б його, а не Райлі. Я ледве знала Райлі на той час.

Проте Атлас нічого не сказав. Він збрехав мені й розповів, що зустрічається з дівчиною вже цілий рік. Чому? Навіщо він збрехав? Хіба що не хотів, щоб я подумала, що в нас із ним є шанс.

Може, весь цей час я помилялася. Може, Атлас ніколи мене не кохав. Він знав, що я триматимусь від нього якнайдалі, коли дізнаюся про цю вигадану Кессі.

Але я все одно тут. Я вдерлася до нього в будинок. Познайомилася з його друзями. Їла його їжу. Милася в його душі.

Я відчула, як сльози підступили до моїх очей, а я найменше зараз хотіла б стояти перед ним і плакати. Я обійшла стіл і майнула повз Атласа. Та не встигла далеко відійти, коли він схопив мою руку.

— Зачекай. — Я таки зупинилася, але досі дивилася в інший бік. — Поговори зі мною, Лілі.

Він стояв позаду, тримаючи мене за руку. Я вивільнилася й кинулася в інший кінець вітальні.

Розвернувшись, я поглянула на нього, аж раптом по моїй щоці покотилася перша сльоза.

— Чому ти так і не повернувся по мене?

Здавалося, що Атлас був готовий до будь-яких моїх слів, але не до тих, що їх я вимовила. Він провів рукою по своєму волоссю, пішов до дивана й сів. Заспокійливо видихнувши, він обачливо глянув на мене.

— Я повернувся, Лілі.

Я не могла дихати. Я завмерла на місці, обдумуючи його відповідь.

Він повернувся по мене?

Атлас схрестив руки перед собою.

— Коли я вперше повернувся з армії, я поїхав у Мен, сподіваючись знайти тебе. Я розпитував і дізнався, у який коледж ти вступила. Я не знав, як ти відреагувала б на моє повернення, тому що в той час ми були різними людьми. Відколи ми бачилися востаннє, минуло чотири роки. Я знав, що ми обоє могли дуже змінитися за ті чотири роки.

Я відчула слабкість у ногах, тому підійшла до стільця, який стояв поряд, і сіла. *Він повернувся по мене?*

— Я цілий день ходив по території коледжу, шукаючи тебе. Нарешті після обіду я тебе побачив. Ти сиділа у внутрішньому дворіку з друзями. Я довго спостерігав за тобою,

намагаючись насмілитися й підійти. Ти сміялася. Ти здавалася щасливою. Я ще ніколи не бачив тебе настільки сповненою енергії. Я ніколи не радів за іншу людину так, як за тебе того дня, коли тебе побачив. Я був щасливий від того, що з тобою все гаразд...

На мить він замовк. Я міцно обхопила руками живіт, тому що мені було боляче. Мені було боляче від думки, що він був так близько, а я навіть не знала.

— Я вже рушив уперед, аж тут хтось з'явився позаду тебе. Хлопець. Він став навколішки. Коли ти його побачила, твоє обличчя засяяло усмішкою, і ти обійняла його. Потім поцілувала.

Я заплющила очі. Це був хлопець, з яким я зустрічалася всього шість місяців. Я ніколи не відчувала до нього й крихти того, що відчувала до Атласа.

Він різко видихнув.

— Після цього я пішов. Коли побачив, яка ти щаслива, у мене одночасно виникли найгірше і найкраще почуття, які може відчувати людина. Але тієї миті я вірив, що моє життя недостатньо хороше для тебе. Я міг запропонувати тобі лише кохання й нічого більше, а ти, як на мене, заслуговувала набагато більшого. Наступного дня я знову пішов служити в морську піхоту. А тепер...

Атлас повільно змахнув рукою, наче його життя нічим особливим не вирізняється з-поміж інших життів.

Я обхопила голову руками на якусь секунду. Я тихо оплакувала те, що могло бути в нас. Те, що є. Те, чого не було. Я торкнулася пальцями татуювання на своєму плечі. Я задумалася над тим, чи зможу колись заповнити порожнечу, яка вмить утворилася в мені.

Думала над тим, чи виникали в Атласа колись такі почуття, які виникли в мене, коли я зробила це татуювання. Наче з його серця випустили все повітря.

Я так і не зрозуміла, чому він збрехав, коли ми зустрілися в ресторані. Якщо він і справді відчував до мене те, що я відчувала до нього, навіщо вигадав таку нісенітницю?

— Навіщо ти збрехав, що в тебе є дівчина?

Атлас ковзнув рукою по обличчю. Я бачила, що він шкодував про свій вчинок, ще до того, як почула його голос.

— Я сказав так, тому що... ти здавалася такою щасливою того вечора. Коли я бачив, як ти прощалася з ним, мені було страшенно боляче, але в той самий час мені було спокійно, що ти в надійних руках. Я не хотів, щоб ти хвилювалася щодо мене. І я не знаю... можливо, я трохи заздрив тобі. Не знаю, Лілі. Я пошкодував про те, що збрехав, тієї ж миті, коли зробив це.

Я піднесла руку до рота. Мій мозок став думати так само швидко, як билосся моє серце. Я негайно заходилася обмірковувати всі можливі «якби».

А якби він був чесний зі мною? Якби розказав, що він відчуває насправді? Що нині було б між нами?

Я хотіла запитати, чому він так учинив. Чому не боровся за мене. Але мені не треба було питати, адже я знала відповідь. Він думав, що мусить дати мені те, чого я прагну, бо він завжди хотів, щоб я була щаслива. Але з якоїсь безглуздої причини він так і не здогадався, що моє щастя полягає в тому, щоб бути з ним.

Турботливий Атлас.

Що більше я про це думала, то важче мені було дихати. Я думала про Атласа. Про Райлі. Про сьогоднішній вечір. Про позавчорашній вечір. Це занадто.

Я підвелася й вирушила в гостьову спальню. Я забрала телефон, сумку й повернулася до вітальні. Атлас не зрушив із місця.

— Сьогодні Райлі полетів у Англію, — пояснила я. — Думаю, мені слід поїхати додому. Відвезеш мене?

Його очі наповнилися сумом. Коли я побачила це, я зрозуміла, що це буде правильно. Ми так і не припинили кохати одне одного. І я не впевнена, що колись припинимо. Я стала думати, що кінець нашого кохання — це міф. А моя присутність тут, доки я обдумую все, що відбувається в житті, лише ускладнить усе. Мені слід викинути з життя

все, що додає ще більше плутанини. А почуття до Атласа заплутували мене найбільше.

На секунду він міцно стиснув губи, потім кивнув і взяв ключі.

* * *

Ми не розмовляли всю дорогу, аж до моєї квартири. Він не висадив мене біля будинку, а заїхав на парковку й вийшов із машини, а тоді мовив:

— Мені було б спокійніше, якби я провів тебе нагору.

Я кивнула. Доки ми їхали на сьомий поверх, у ліфті панувала нестерпна тиша. Він ішов за мною аж до дверей квартири. Я шукала в сумці ключі й навіть не розуміла, що в мене тремтять руки, поки не взялася відчиняти двері з третьої спроби.

Атлас спокійно забрав у мене ключі.

Я відійшла вбік, і він сам відчинив та запитав:

— Хочеш, я переконаюся, що тут нікого немає?

Я кивнула. Я знала, що Райлі не було, адже він полетів у Англію, але, чесно кажучи, я досі боялася заходити до помешкання сама.

Атлас увійшов першим і ввімкнув світло. Він ходив по квартирі та вмикав світло в кожній кімнаті, до якої зазірав. Коли він повернувся у вітальню, засунув руки в кишені куртки, глибоко вдихнув і сказав:

— Я не знаю, що буде далі, Лілі.

Ні. Він знав. Просто він не хотів цього. Ми обоє знали, як важко нам буде прощатися.

Я відвернулася, тому що вираз на його обличчі пронизував моє серце. Я склала руки на грудях і втупилася поглядом у підлогу.

— Мені багато через що треба пройти, Атласе. *Багато через що*. І я боюсь, що не зможу цього зробити, якщо ти будеш у моєму житті. — Я подивилася йому у вічі. — Сподіваюся, ти не ображатимешся на мене, адже це не що інше, як комплімент.

Атлас якусь мить мовчки дивився на мене, зовсім не здивований моїми словами. Але я бачила, як багато всього він хотів мені сказати. Я також хотіла б йому багато чого сказати, та ми обоє розуміли, що було недоречно обговорювати наші стосунки цієї хвилини. Я одружена. Я вагітна від іншого чоловіка. І він стояв у вітальні квартири, яку мені купив інший чоловік. Гадаю, це не найкращі умови для того, щоб проговорити одне одному все, що ми повинні були сказати дуже давно.

Він позирав на двері, ніби намагався вирішити: іти геть чи розмовляти. Я бачила, як він рухав щелепою. Тоді глянув на мене і сказав:

— Якщо колись я знадоблюсь тобі, я хочу, щоб ти мені зателефонувала. Але тільки в разі гострої потреби. Я не можу просто спілкуватися з тобою, Лілі.

Мене приголомшили його слова, але тільки на мить. І хоча я не очікувала, що він це визнає, Атлас цілком мав рацію. Від самого дня знайомства в наших стосунках не було нічого простого. Між нами повинно бути все або нічого. Саме тому він геть розірвав зі мною зв'язок, коли пішов до армії. Він знав, що ми не зможемо просто дружити. Це було б занадто боляче.

І, очевидно, відтоді нічого не змінилося.

— Прощавай, Атласе.

Мені було так само боляче промовляти ці слова, як і тоді, коли довелось вимовити їх уперше. Він здригнувся, розвернувся й попрямував до дверей так, ніби не міг іти швидко. Коли він вийшов, я зачинила двері, а тоді прихилилася до них.

Два дні тому я запитувала себе, чи може моє життя бути ще кращим. Сьогодні я запитую себе, чи може воно бути ще гіршим.

Від неочікуваного стукоту у двері я аж підскочила. Відколи Атлас пішов, минуло лише десять секунд, тому я знала, що це він. Я відімкнула замок, відчинила двері й притиснулася до чогось м'якого.

Атлас міцно обійняв мене, навіть відчайдушно, та поцілував у маківку.

Я заплющила очі й нарешті розплакалася. За останні дні я так часто плакала через Райлі й не знала, що в мене ще залишилися сльози для Атласа. Але сльози були, вони котилися градом по моїх щоках.

— Лілі, — прошепотів він, досі міцно обіймаючи мене. — Я знаю, що ти найменше зараз хочеш це чути. Але я мушу це сказати, тому що вже занадто багато разів покидав тебе, не сказавши того, що справді хотів.

Він відхилився, а побачивши мої сльози, підніс руки до моїх щік.

— У майбутньому... якщо ти якимось дивом захочеш закохатися в когось... Закохайся в мене. — Він притулився губами до мого чола. — Ти й досі моя улюблена людина, Лілі. І так завжди буде.

Він відпустив мене й пішов. Йому навіть не потрібна була моя відповідь.

Зачинивши двері, я прихилилася до них і зсунулася на підлогу. Мені здалося, що моє серце хотіло здатися, та я не звинувачувала його. За останні два дні воно пережило два різні види болю.

І в мене було таке відчуття, що серце не зможе оговтатися від того болю ще тривалий час.

РОЗДІЛ 29

Аліса сіла на диван між мною та Райлією та мовила до мене:

— Я так сумую за тобою, Лілі. Я міркую над тим, щоб виходити на роботу раз чи двічі на тиждень.

Я розсміялася, трохи шокована її коментарем.

— Я живу поверхом нижче й приходжу до тебе чи не щодня. Як ти можеш за мною сумувати?

Вона сіла, підібравши під себе ноги, і накопилила губи.

— Ну, добре, здаюся, я сумую не за тобою. Я сумую за роботою. Інколи просто хочу вийти із цього будинку.

Вона народила Райлію шість тижнів тому, і я була впевнена, що їй закортить повернутися на роботу. Але, чесно кажучи, я не думала, що вона захоче повертатися тепер, одразу після народження дитини. Я нахилилася й поцілувала маля в ніс.

— Ти візьмеш із собою Райлію?

Аліса похитала головою.

— Ні, там ти завалюєш мене роботою. Маршалл зможе посидіти з нею, доки я буду в крамниці.

— Ти маєш на увазі, що в тебе немає *людей* для цього?

Маршалл якраз проходив повз вітальню й почув мої слова.

— Ш-ш-ш, Лілі. Не розмовляй як заможна дівчина в присутності моєї доньки. Це богохульство.

Я розсміялась. Саме тому я приходжу сюди кілька разів на тиждень, адже тільки тут я сміюсь. Відколи Райлі полетів у Англію, минуло шість тижнів, і ніхто не знає, що між нами сталось. Райлі нікому не сказав, я теж. Усі, навіть моя мама, думають, що він просто поїхав на навчання в Кембридж і в наших стосунках нічого не змінилось.

Я також нікому ще не розповідала про свою вагітність.

Двічі я ходила до лікаря. Виявилось, що я була на дванадцятому тижні вагітності, коли дізналася про неї. Нині я вже на вісімнадцятому. Досі не можу досягнути цього. Я вживала пігулки з вісімнадцяти років. Очевидно, те, що я забула про них декілька разів, не минулося безслідно.

Живіт уже видно, але надворі холодно, тому я можу легко його приховати. Ніхто нічого не підозрює, коли на тобі мішкуватий светр і куртка.

Я знаю, що скоро мені доведеться хоча б комусь розказати, але відчуваю, що Райлі повинен дізнатися першим, а я не хочу розповідати йому по телефону та ще й коли він так далеко звідси. Він повернеться за шість тижнів. Якщо

мені вдасться приховувати вагітність до того часу, потім я вже вирішу, як діяти далі.

Я глянула на Райлію, а вона всміхнулася мені. Я кривлялася, щоб її розсмішити. Стільки разів я хотіла розповісти Алісі про вагітність, але мені важко, адже я приховую цей секрет від її брата. Я не хочу вплутувати її в цю ситуацію, хоч би як мене мучило те, що я не можу з нею поговорити.

— Як ти тримаєшся без Райлі? — запитала Аліса. — Ти вже готова до його повернення?

Я кивнула, але нічого не сказала. Я завжди намагаюся змінити тему, коли вона заводить розмову про мого чоловіка.

Аліса відкинулася на спинку дивана й запитала:

— Йому досі подобається Кембридж?

— Так, — відповіла я, показуючи язик Райлії.

Крихітка широко всміхнулася.

Мені цікаво, чи буде моя дитина схожа на цю дівчинку. Сподіваюся. Вона досить мила, але моя думка, певно, дуже упереджена.

— Райлі розібрався в тамтешньому метро? — спитала Аліса й розсміялася. — Присягаюся, під час кожної нашої розмови він десь блукає. Не знає, яку гілку обрати: *А* чи *В*.

— Так, — відповіла я їй. — Він уже розібрався.

Аліса сіла на диван.

— Маршалле!

Її чоловік зайшов до вітальні, Аліса забрала Райлію в мене з рук і віддала її Маршаллові, питаючи:

— Зміниш їй підгузок?

Не знаю, навіщо вона попросила його про це. Я лише нещодавно його змінила.

Маршалл скривив ніс і забрав Райлію в Алісі.

— Хто тут у нас смердюча дівчинка?

Вони одягнені в схожі комбінезони.

Аліса схопила мене за руки й потягнула з дивана так швидко, що я аж заверещала.

— Куди ми йдемо?

Дівчина не відповіла. Вона йшла до спальні. Коли ми ввійшли, зачинила двері. Кілька разів вона пройшлася туди-сюди по кімнаті, потім зупинилася й глянула на мене.

— Краще розкажи мені, що, в біса, відбувається, Лілі!

Я відступила назад, шокована її словами. *Про що вона говорить?*

Я інстинктивно опустила руки на живіт, бо подумала, що вона його помітила, та Аліса навіть не глянула на мій живіт. Вона підійшла й тицьнула пальцем мене в груди.

— В англійському Кембриджі немає метро, дурепо ти!

— Що?

Я була геть спантеличена.

— Я вигадала це! — пояснила вона. — З тобою вже давно щось не так. Ти моя найкраща подруга, Лілі. І я знаю свого брата. Я розмовляю з ним щотижня, і він не такий, як раніше. Щось сталося між вами, і я хочу знати, що саме, просто зараз!

Лайно. Я знала, що рано чи пізно це станеться.

Я повільно підвела руки до рота. Я не знала, що розповісти Алісі. *Скільки* саме розповісти. До цієї хвилини я не уявляла, як важко мені приховувати все від неї. Насправді мені навіть трошки полегшало від того, що вона так добре мене знає.

Я підійшла до її ліжка й сіла.

— Алісо, — прошепотіла я. — Сядь.

Я знала, що їй буде майже так само боляче, як було мені. Вона підійшла до свого ліжка й сіла поруч зі мною, простягнувши до мене руки.

— Навіть не знаю, з чого почати.

Вона стиснула мої долоні, але нічого не сказала. За наступні п'ятнадцять хвилин я все розповіла. Розповіла про сварку. Розповіла про те, що Атлас забрав мене. Розповіла про лікарню. Розповіла про вагітність.

Я розповіла їй, що останні шість тижнів засинаю в сльозах, бо ще ніколи в житті я не почувалася такою самотньою й наляканою.

Коли я закінчила розповідати, ми обидві заплакали. Вона нічого не казала, доки я говорила, лише зрідка вимовляла: «О, Лілі».

Однак Аліса й не повинна була нічого казати. Райлі — її брат. Я знаю, вона хоче, щоб я врахувала його минуле, як це було минулого разу. Я знаю, вона захоче, щоб я помирилася з ним, тому що він її брат. Ми повинні бути однією великою, щасливою сім'єю. Я точно знала, про що вона думає.

Деякий час Аліса мовчала, адже обдумувала мою розповідь. Нарешті вона поглянула мені у вічі й стиснула мої руки.

— Мій брат *кохає* тебе, Лілі. Він так сильно тебе кохає. Ти змінила все його життя і зробила його тим, ким, здавалося, йому не стати. Як його сестра я дуже хочу, щоб ти знайшла в собі силу пробачити йому. Та як твоя найкраща подруга я мушу тобі сказати: якщо повернешся до нього, я більше ніколи з тобою не розмовлятиму.

Мені знадобився час, щоб осягнути її слова, а потім я стала схлипувати.

Вона теж стала схлипувати.

Аліса обійняла мене, і ми оплакували нашу спільну любов до Райлі. Ми плакали через те, що так ненавиділи його тієї миті.

Ми жалюгідно попхикали декілька хвилин на ліжку, вона відпустила мене зі своїх обіймів і підійшла до комода, щоб узяти пачку серветок.

Ми обидві витирали очі та сякалися, і тоді я сказала:

— Ти найкраща подруга з усіх.

Вона кивнула.

— Я знаю. А тепер я ще й стану найкращою тіткою.

Аліса витерла ніс і знову схлипнула, але зараз вона всміхалася.

— Лілі, у тебе буде *дитина*.

Вона сказала це із захопленням у голосі. І зараз уперше я змогла хоча б трішки порадіти з приводу своєї вагітності.

— Я не хотіла тобі казати, але я бачила, що ти набрала вагу. Я думала, що ти просто в депресії та багато їси, тому що Райлі поїхав.

Вона підійшла до шафи й узялася діставати для мене речі.

— У мене так багато одягу для вагітних.

Ми заходилися переглядати наряди, а потім вона дістала валізу й відкрила її. Стала складати туди речі, аж доки валіза вщент не забилася.

— Я не зможу носити це, — сказала я їй, тримаючи в руці сорочку, на якій досі був цінник. — Це все дизайнерський одяг. Я його забрудню.

Аліса розсміялася, але все одно поклала речі у валізу.

— Вони мені більше не знадобляться. Якщо я знову завагітнію, я просто скажу своїм людям, щоб купили мені ще.

Вона взяла іншу сорочку з вішака й передала мені.

— Ось, помір'яй оцю.

Я зняла свою сорочку й через голову одягла ту, що для вагітних. Розправивши її, глянула на себе в дзеркало.

Я мала вигляд... вагітної. Такої вагітної, що більше було неможливо цього приховувати.

Вона поклала руку мені на живіт і дивилася в дзеркало разом зі мною.

— Ти вже дізналася — це хлопчик чи дівчинка?

Я похитала головою.

— Я не дуже хочу знати.

— Сподіваюся, що дівчинка, — сказала Аліса. — Наші доньки могли б стати найкращими подругами.

— Лілі?

Ми обидві розвернулися й побачили Маршалла на порозі. Його очі були прикуті до мого живота. До Алісиної руки, яку вона досі тримала на моєму животі. Він нахилив голову й кивнув мені, а тоді спантеличено вимовив:

— Ти... Лілі, там... Ти ж знаєш, що вагітна?

Аліса спокійно підійшла до дверей і взялася за ручку.

— Є слова, яких ти ніколи не повинен повторювати, якщо хочеш, аби я й надалі була твоєю дружиною. Це і є ті слова. З'явився?

Маршалл звів брову й відступив на крок.

— Так. Гаразд. З'явився. Лілі не вагітна.

Він поцілував Алісу в чоло й поглянув на мене.

— Я не вітаю тебе, Лілі. Абсолютно ні з чим.

Аліса випхала його за двері, зачинила їх і повернулася до мене, пропонуючи:

— Нам треба спланувати вечірку з нагоди твоєї вагітності.

— Ні, спочатку я повинна розказати Райлі.

Вона зневажливо помахала рукою.

— Він нам не потрібен, щоб спланувати вечірку. Ми триматимемо інформацію про неї в секреті, доки ти йому не скажеш.

Вона дістала свій ноутбук, а я вперше, відтоді як дізналася, що вагітна, раділа з цього.

РОЗДІЛ 30

Дуже зручно повертатися додому від Аліси — просто на ліфті. Однак інколи я хочу переїхати з власної квартири. Мені досі незатишно в ній. Ми прожили там усього тиждень до того, як розійшлися і Райлі поїхав до Англії. Мені не випало нагоди відчувати себе там як удома, а тепер видається, що мене там замкнули. Від тієї ночі я навіть не могла спати в нашому ліжку, тому ночую в гостьовій спальні, на своєму старому ліжку.

Аліса й Маршалл досі єдині, хто знає про вагітність. Відколи я їм сказала, минуло два тижні. Це означає, що нині я на двадцятому тижні. Я знала, що повинна сказати мамі, але Райлі повернеться за півмісяця. Я відчувала, що спочатку повинна розповісти йому, а не комусь іншому. Якби ж то я могла якось приховати від неї свого живота, доки Райлі не повернеться в Штати.

Мабуть, варто змиритися, що мені все-таки доведеться зателефонувати йому й повідомити його про це на відстані. Уже два тижні я не зустрічалася з мамою. Це найдовший період, впродовж якого ми не бачимося з нею, відколи вона переїхала в Бостон. Тому, якщо ми не зустрінемося найближчим часом, вона з'явиться в мене під дверима тоді, коли я до цього не буду готова.

Присягаюся, що за останні два тижні мій живіт збільшився вдвічі. Якби хтось, хто добре мене знає, зустрів мене, він одразу б зрозумів, у чому річ. Поки що в крамниці ніхто нічого не говорив. Мені здається, вони вагаються: «Вона вагітна? Чи просто погладшала?»

Я стала відчиняти двері своєї квартири, натомість їх уже відчиняли зсередини. Коли я натягувала куртку, щоб приховати живіт від того, хто стояв за дверима, Райлі вже дивився на мене.

Я одягнена в одну із сорочок, які мені подарувала Аліса. Я ніяк не могла приховати, що це сорочка для вагітних, адже він витріщався на мене.

Райлі.

Райлі приїхав.

Моє серце шалено забилося об грудну клітку. Шия зашвербіла, тому я торкнулася її рукою й відчула долонею своє пришвидшене серцебиття.

Моє серце шалено калатало, тому що я боялася його.

Тому що я ненавиділа його.

Тому що я сумувала за ним.

Він повільно озирав мене — від живота до обличчя. Ним заволоділа гримаса болю, ніби я щойно штрикнула його ножом у серце. Він повернувся в оселю й торкнувся своїх губ руками.

Райлі захитав головою, ніби не розумів, що коїться. Він мав вигляд зраженого. Ледве вичавив із себе моє ім'я:

— *Лілі?*

Я залякла на місці, однією рукою трималася за живіт, ніби захищаючи його, а другу поклала на груди. Я занадто

боялася поворухнутися або щось сказати. Перш ніж реагувати, я хотіла точно знати, як *він* відреагує.

Побачивши страх у моїх очах і пришвидшене дихання, він простягнув долоню, ніби намагаючись заспокоїти мене.

— Я не скривджу тебе, Лілі. Я прийшов поговорити.

Він ширше відчинив двері та вказав на вітальню.

— Глянь.

Райлі відступив убік, і я побачила, що позаду нього хтось стояв.

Тепер я почувалася так, ніби *мене* зрадили.

— Маршалле?

Той миттю здійняв руки на свій захист.

— Я й уявлення не мав, що він повертається додому, Лілі.

Райлі написав мені повідомлення й попросив про допомогу. Він сказав, щоб я не розповідав нічого ні тобі, ні Іссі. Будь ласка, не дай їй привід розлучитися зі мною, я просто невинний свідок.

Я похитала головою, наче намагалася зрозуміти, що я насправді бачу.

— Я попросив його зустрітися зі мною тут, щоб тобі було комфортніше поговорити зі мною, — сказав Райлі. — Він тут для тебе, не для мене.

Я знову подивилася на Маршалла. Він кивнув. Це додало мені впевненості, і я ввійшла. Райлі досі був у шоці. Але це зрозуміло. Він далі зиркав на мій живіт і відводив очі так, ніби йому боліло, коли він дивився на мене. Провів руками по своєму волоссю, а потім указав на коридор, звертаючись до Маршалла.

— Ми будемо в спальні. Якщо ти почувеш, що я... Якщо я стану кричати...

Маршалл розумів, про що Райлі його просив.

— Я нікуди звідси не піду.

Ідучи слідом за Райлі в нашу спальню, я думала, як це — бути таким, як він. Не мати уявлення, як ти поводитимешся або якою шаленою буде твоя реакція. Не мати абсолютно ніякого контролю над своїми емоціями.

На коротку мить мені стало його трішечки шкода. Та шойно я звела очі на ліжко й згадала ту ніч, мій жаль ураз розвіявся.

Райлі став зачиняти двері, але не зачинив їх до кінця. Здається, він постарів на цілий рік за ті два місяці, що я його не бачила. Мішки під очима, зморщений лоб і сутула спина. Якби розкаяння постало в людській подобі, воно мало б точно такий вигляд, як у Райлі.

Він знову поглянув на мій живіт і повільно ступив крок мені назустріч. Потім ще крок. Він поводився обережно, як і повинен був.

Райлі боязко простягнув руку, наче запитував дозволу торкнутися до мене. Я спокійно кивнула.

Він наблизився до мене ще на один крок і впевнено торкнувся долонею мого живота.

Я відчула тепло його руки через сорочку й заплющила очі. Попри всю ту ворожість, яка виникла до нього в моєму серці, почуття нікуди не зникли. Ви не можете просто перестати кохати когось тільки через те, що він завдав вам шкоди. Найбільшого болю завдають не людські вчинки. Його завдає кохання. Якби вчинок не був пов'язаний із коханням, цей біль було б легше пережити.

Він поводив рукою по моєму животу, і я знову розплющила очі. Райлі похитав головою так, ніби не міг збагнути, що відбувається. Я дивилась, як він повільно опустився навколішки переді мною.

Обійнявши мене руками за талію, він притулився губами до мого живота. З'єднав руки в мене за спиною й притиснувся до мене чолом.

Складно описати, що я відчувала до нього тієї секунди. Будь-якій матері було б приємно бачити, що батько від самого початку так любить своє дитя.

Мені було важко приховувати вагітність. Мені було важко приховувати її від *нього*, незважаючи на всю ворожість, яку я до нього мала. Доки від пригортав мене, я торкнулася руками його волосся. Якась частина мого ества хотіла кричати

й викликати поліцію, як мені слід було вчинити того вечора. А частині мене було шкода того маленького хлопчика, який тримав на руках брата й дивився, як він помирає. Частина мене думала, що краще б я ніколи його не зустрічала. І частина хотіла, щоб я змогла йому пробачити.

Він забрав руки з моєї талії й сперся об матрац біля нас. Випростався й сів на ліжко. Спираючись ліктями на свої коліна, він затулив долонею рота.

Я сіла поруч. Я розуміла, що нам доведеться поговорити, але не хотіла цього.

— Гола правда?

Він кивнув.

Я не знала, хто з нас повинен почати першим. Мені не було чого йому сказати, тому я чекала, доки заговорить він.

— Навіть не знаю, з чого почати, Лілі.

Райлі провів рукою по своєму обличчю.

— Може, почнеш зі слів «вибач, що напав на тебе»?

Ми зирнулися. Його очі були сповнені рішучості.

— Лілі, ти собі не уявляєш. Мені *так* шкода. Ти собі не уявляєш, як я жив ці два місяці, усвідомлюючи, що скоїв із тобою.

Я стиснула зуби. Я відчувала, як стала пальцями зіжмакувати ковдру в кулак.

Не уявляю, як *він* жив?

Я повільно похитала головою.

— *Ти* не уявляєш, Райлі. — Я підвелася, злість і ненависть іскрили з мене. Розвернувшись, я вказала на нього пальцем. — Це *ти* не уявляєш! Ти навіть не уявляєш, через що змусив мене пройти! Боятися, що коханий чоловік тебе вб'є! Мене нудило від самої думки про те, що ти зі мною скоїв! Це *ти* не уявляєш, Райлі! *Не уявляєш!* Пішов ти! Пішов ти до біса за те, що скоїв зі мною!

Я глибоко вдихнула. Я була шокована своєю промовою. Мене накрила хвиля гніву. Я витерла сльози й відвернула-ся, адже не могла дивитися на Райлі.

— Лілі, — мовив він. — Я не уявляю...

— Ні! — прокричала я, знов розвернувшись до нього. — Я ще не закінчила! Ти не повинен розповідати мені свою правду, доки я не закінчу!

Райлі схопився за підборіддя, ніби намагався вичавити із себе напруження. Зиркнув додолу. Він не міг бачити гнів у моїх очах. Я ступила три кроки йому назустріч і стала навколішки. Я поклала руки йому на ноги. Хотіла змусити його дивитися мені в очі, доки говоритиму.

— Так. Я зберегла магніт, який Атлас подарував мені, коли ми були дітьми. Так. Я зберегла щоденники. Ні, я не розповіла тобі про своє татуювання. Так, напевно, мені слід було розповісти. І — так, я досі люблю його. І любитиму до смерті, тому що він був величезною частиною мого життя. І — так, я впевнена, що тобі боляче це чути. Але нічого зі сказаного не давало тобі права чинити зі мною так, як ти вчинив. Навіть якби ти заскочив мене з ним у ліжку, ти *все одно* не мав права мене бити, клятий ти сучий сину!

Я відштовхнулася від його колін, підвелася й крикнула:

— *Тепер* твоя черга!

Я далі ходила по кімнаті. Моє серце билося так, ніби хотіло вискочити з грудей. Я воліла б його випустити. Якби я могла, то негайно випустила б його.

Ще декілька хвилин сплигло, поки я ходила по кімнаті. Мовчання Райлі та мій гнів врешті-решт перетворилися на біль.

Мої сльози виснажили мене. Я так стомилася від своїх почуттів. Я кинулася на ліжку й заплакала в подушку. Так сильно притулилася до неї обличчям, що ледве дихала.

Я відчула, як Райлі ліг біля мене. Він ніжно опустив руку мені на потилицю, намагаючись загладити біль, якого він мені завдав. Я заплющила очі, досі притискаючись до подушки, і відчула, як він обережно прихилився біля моєї голови.

— Моя правда в тому, що я не знаю, що сказати, — сказав він тихо. — Я не зможу змінити того, що заподіяв тобі.

І ти ніколи не повіриш мені, якщо я пообіцяю більше цього не робити.

Райлі поцілував моє волосся.

— Ти — мій світ, Лілі. *Мій світ*. Коли я прокинувся на цьому ліжку тієї ночі й побачив, що тебе немає, я знав, що ти не повернешся. Я прийшов сказати тобі, що мені дуже прикро. Я прийшов сказати тобі, що я погодився на ту пропозицію щодо роботи в Міннесоті. Я прийшов попроситися. Але, Лілі...

Він знову поцілував моє волосся й різко видихнув.

— Лілі, тепер я не можу цього зробити. У тобі росте частинка мене. І я вже люблю цю дитину більше, ніж любив будь-що у своєму житті.

Голос у нього став ламкий. Він міцно обійняв мене.

— Не забирай її в мене, Лілі, будь ласка. *Будь ласка*.

Його біль відлунням пронизав моє тіло. Я підійняла голову з просякнутої сльозами подушки й глянула на нього. Він відчайдушно притулився губами до моїх губ і потім відсунувся.

— Будь ласка, Лілі. Я кохаю тебе. *Допоможи* мені.

Райлі знову швидко поцілував мене. Я не відштовхнула його, тож він поцілував мене втретє.

Учетверте.

Коли він торкнувся моїх губ уп'яте, він більше не відсовувався.

Він обійняв мене обома руками й пригорнув.

Моє тіло втомлене й слабке, але воно пам'ятає його. Моє тіло пам'ятає, що його тіло може заспокоїти будь-які почуття. Саме цієї ніжності моє тіло прагнуло два місяці.

— Я кохаю тебе, — прошепотів він, цілуючи мене.

Райлі легенько торкнувся язиком до мого. Мені було приємно та водночас боляче. Коли я зрозуміла, що відбувається, то вже лежала на спині, а Райлі — на мені. Його дотик — це все, що мені зараз треба. А ще це те, чого не можна йому дозволяти.

Його рука ковзнула в моє волосся, і вмить я перенеслася в ту ніч.

Я в кухні, і він так сильно тягне мене за волосся, що мені боляче.

Райлі прибрав пасма з мого обличчя, і вмить я перенеслася в ту ніч.

Я стою у дверях, а він проводить рукою по моєму плечі, перш ніж вкусити мене що було сили.

Райлі ніжно притулився своїм чолом до мого, і вмить я перенеслася в ту ніч.

Я лежу на цьому самому ліжку, він лежить на мені, аж раптом він б'є мене головою в чоло так сильно, що мені накладають шість швів.

Моє тіло не стало відповідати на його дотики. До мене повернувся гнів. Він припинив цілувати мене, коли відчув, що я залякла.

Коли Райлі відхилився й поглянув на мене, то все зрозумів, мені не треба було нічого казати. Дивлячись одне одному в очі, ми могли розповісти набагато більше голої правди, ніж промовляючи слова. Мої очі говорили йому, що я більше не хочу, щоб він до мене торкався. Мої очі говорили йому те, що він уже знав.

Він повільно закивав.

Підвівся, сповз із мене й сів на краю ліжка, спиною до мене. Досі киваючи, він повільно встав, цілком розуміючи, що сьогодні я йому не пробачу.

Райлі подався до дверей.

— Зачекай, — озвалася я.

Він розвернувся до мене впівоберта, дивлячись уже з дверей.

Я звела підборіддя, нарешті глянувши на нього.

— Я хотіла б, щоб це була не твоя дитина, Райлі. Усім своїм єством я хотіла б, щоб ця дитина не була частинкою тебе.

Якщо я думала, що його світ не можна ще більше зруйнувати, я помилялася.

Райлі вийшов зі спальні, а я припала лицем до подушки. Я думала: якщо завдам йому стільки ж болю, скільки він завдав мені, то відчую смак помсти.

Але не відчула.

Замість цього я почувалася мстивою та підлою.

Я почувалася так, наче я — це мій батько.

РОЗДІЛ 31

Мама: Я скучила. Коли я тебе побачу?

Я витріщалась на повідомлення. Відтоді як Райлі дізнався, що я при надії, минуло два дні. Я знала, що час сказати про це мамі. Я не нервувала через те, що повинна була сказати їй про вагітність. Єдине, що лякало мене, — це обговорення моєї з Райлі ситуації.

Я: Я теж за тобою скучила. Зайду до тебе завтра в обід. Приготуєш лазанью?

Тільки-но я надіслала мамі повідомлення, мені надійшло ще одне.

Аліса: Приходь сьогодні вечеряти до нас. Ми приготуємо піцу.

Я не навідувала Алісу декілька днів. Відколи Райлі повернувся додому. Я не знала, де він живе, але підозрювала, що в них. Найменше я хотіла б нині бути з ним в одній квартирі.

Я: Хто ще буде?

Аліса: Лілі... Я не вчинила б із тобою так. Він працює до восьмої ранку. Будемо лише ми втрьох.

Вона занадто добре мене знає. Я відповіла Алісі, що зайду, коли закінчу роботу.

— Що діти їдять у цьому віці?

Ми сиділи за столом. Райлія спала, коли я прийшла, але я розбудила її, щоб потримати на руках. Аліса не заперечувала, адже їй не дуже кортить, щоб Райлія не хотіла спати якраз тоді, коли буде пора вирушати в колиську.

— Грудне молоко, — відповів Маршалл із повним ротом їжі. — Та інколи я засовую їй до рота змочений у содовій палець, щоб вона відчула смак.

— Маршалле! — закричала Аліса. — Я сподіваюся, ти жартуєш.

— Звичайно, жартую, — сказав він, однак я не була впевнена, що він і справді жартував.

— А коли вони починають їсти дитяче харчування? — запитала я.

Я розуміла, що мені слід знати такі подробиці ще до народження дитини.

— Приблизно в чотири місяці, — відповіла Аліса, позіхаючи.

Вона поклала виделку й відкинулась на спинку стільця, потираючи очі.

— Хочете, вона сьогодні побуде в мене, щоб ви могли виспатися?

— Ні, не треба, — сказала Аліса, а Маршалл одночасно з нею відповів:

— Це було б чудово.

Я розсміялась.

— Серйозно. Я живу поверхом нижче. Завтра я не працюю, тому якщо не виплюся сьогодні, то зможу поспати завтра.

Аліса деякий час обдумувала мою пропозицію.

— Я залишу тобі свій мобільний на той випадок, якщо знадоблюся.

Глянувши на Райлію, я широко всміхнулася.

— Ти чула? Сьогодні ти ночуватимеш у тітоньки Лілі!

Аліса склала в сумку для підгузків стільки речей, наче ми з Райлією їхали в подорож країною.

— Ти зрозумієш, коли вона зголодніє. Не грій молоко в мікрохвильовці, просто постав його в...

— Знаю, — перебила я. — Я вже гріла для неї десь п'ятдесят пляшечок за все її життя.

Аліса кивнула й підійшла до ліжка. Вона поставила біля мене сумку для підгузків. Маршалл годував Райлію у вітальні, і доки ми чекали на нього, Аліса вляглася на ліжко.

Вона сперлася головою на руку й запитала:

— Знаєш, що все це означає?

— Ні, а що?

— Сьогодні я матиму секс. Уперше за чотири місяці.

Я скривила ніс.

— Мені справді слід це знати?!

Вона розсміялася та кинулася на подушку, але потім сіла й мовила:

— Чорт. Напевно, мені треба поголити ноги. Здається, цього я також не робила чотири місяці.

Я розсміялася, а потім різко зітхнула. Я швидко схопилася руками за живіт.

— О Господи! Тільки-но я щось відчула!

— Та невже?

Аліса поклала руку на мій живіт.

Наступні п'ять хвилин ми просиділи в тиші, чекаючи, що це станеться знову. І справді, я відчула м'яке, майже непомітне штовхання та сразу розсміялася.

— Я нічого не відчуваю, — промовила Аліса, закопилюючи губи. — Певно, ззовні це можна буде помітити за кілька тижнів. Ти вперше відчула, як вона рухається?

— Так. Я вже боялася, що в мене буде найлінивіша дитина в історії.

Я тримала руки на животі, сподіваючись знову відчути цей рух. Ми посиділи в тиші ще кілька хвилин, і я не могла не задуматися над тим, як хотіла б, щоб у моєму житті все

склалося інакше. Райлі мав би бути тут. Це він мав би сидіти біля мене й тримати руку в мене на животі. Не Аліса.

Ця думка майже відібрала в мене всю радість тієї миті. Напевно, Аліса помітила це, тому що поклала руку на мою й потиснула її. Коли я глянула на подругу, вона вже не всміхалася, натомість мовила до мене:

— Лілі, я давно хотіла тобі дещо сказати.

О Господи! Мені не сподобався її голос.

— Що саме?

Вона зітхнула й сумно всміхнулася.

— Я знаю, що тебе пригнічує ситуація з моїм братом. Неважливо, якою мірою він буде причетний, я просто хочу, щоб ти знала: це буде найкращий досвід у твоєму житті. Ти будеш чудовою мамою, Лілі. Дитині *дуже* пощастило.

Я рада, що в кімнаті лише ми з Алісою, адже її слова змусили мене сміятися, плакати й схлипувати, як підліток, у якого вирують гормони. Я обійняла її й подякувала. Якимось дивовижним чином Алісині слова знову зробили мене щасливою.

Усміхнувшись, вона сказала:

— А тепер іди візьми мою дитину й забери її звідси, щоб я могла зайнятися сексом зі своїм непристойно заможним чоловіком.

Я перекотилася по ліжку та звелася на ноги.

— Ти точно знаєш, як підбадьорити. Це твоя сильна сторона.

Вона всміхнулася.

— Саме для цього я тут. А тепер іди геть.

РОЗДІЛ 32

У мене було так багато секретів останнім часом, але найсумніше те, що я змушена приховувати щось від мами. Я не знала, як вона це сприйме. Я знала, що вона зрадіє моїй вагітності, але я не знала, як вона поставиться до нашого

з Райлі розриву. Вона любить Райлі. І, беручи до уваги її поведінку в таких ситуаціях, вона напевне знайде виправдання його вчинкам і спробує переконати мене повернутися до нього. Чесно кажучи, це була одна з причин, чому я відклала нашу з нею зустріч, адже боялася, що їй удасться змусити мене передумати.

За ці дні я здебільшого трималася. Здебільшого я була така зла на нього, що думка про те, щоб пробачити, здавалася мені безглуздою. Але інколи я так сумувала за ним, що аж задихалася. Сумувала за тим, як ми веселилися. Сумувала за тим, як ми кохалися. Сумувала за тим часом, коли сумувала за ним. Райлі так багато працював, що я, коли він з'являвся біля дверей, бігла через усю кімнату й кидалася в його обійми, тому що дуже за ним сумувала. Я навіть сумувала за тим, як він любив, коли я робила так.

У дні, коли мені важко триматися, я хочу, аби моя мама знала про все, що відбувалося. Інколи я просто хочу під'їхати до її будинку, звернутися калачиком у неї на канапі й лежати, доки вона заправлятиме мені волосся за вушко та казатиме, що все буде гаразд. Інколи навіть дорослим жінкам потрібен затишок маминої оселі, у якому ми можемо бути слабкими. Я сиділа у своїй машині на її під'їзній доріжці добрих п'ять хвилин, доки знайшла в собі силу ввійти. Мені було паскудно через те, що я повинна це зробити, адже я знала, що це також розіб'є їй серце. Я ненавиділа, коли вона сумувала. А якщо скажу їй, що я одружилася з чоловіком, який міг стати схожим на мого батька, це дуже її засмутить.

Коли я ввійшла у квартиру, вона була в кухні та викладала локшину на сковорідку. Я не одразу зняла пальто з очевидних причин. Я була не в сорочці для вагітних, але без верхнього одягу мій живіт було важко приховати. Особливо від моєї мами.

— Привіт, люба, — сказала вона.

Я ступила в кухню та обійняла її збоку, доки вона викладала сир поверх лазаньї. Коли мама поставила страву

в духовку, ми пішли до їдальні й сіли. Вона притулилася до спинки стільця й випила чаю зі склянки.

Мама всміхалася. Я ще більше ненавиділа всю ситуацію, адже бачила, якою щасливою вона була.

— Лілі, — сказала мама. — Я повинна тобі дещо сказати.

Мені це не сподобалося. Це я прийшла *до неї*, щоб поговорити. Я не ладна *слухати* її.

— Що там? — нерішуче запитала я.

Вона взяла склянку чаю обома руками.

— Я де з ким зустрічаюся.

У мене відвисла щелепа, і, хитаючи головою, я запитала:

— Справді? Це...

Я вже збиралася сказати «чудово», але потім стала хвилюватися, що вона може опинитися в такій самій ситуації, як із татом. Вона побачила вираз занепокоєння на моєму обличчі, тому взяла мене за руки.

— Він хороший, Лілі. Він хороший. Повір.

Я одразу заспокоїлась, адже бачила, що вона каже правду. Я бачила, що її очі світяться від щастя.

— Отакої, — мовила я, адже не очікувала такого розвитку подій. — Я щаслива за тебе. Коли ти нас познайомиш?

— Сьогодні, якщо хочеш, — відповіла мама. — Я можу запросити його до нас на вечерю.

Я похитала головою й прошепотіла:

— Ні. Нині не найкращий час.

Вона стиснула мою руку, адже зрозуміла, що я прийшла сказати їй дещо важливе. Я вирішила розпочати з хорошої новини.

Я встала й зняла пальто. Спочатку мама нічого не підозрила. Вона подумала, що я вирішила влаштуватися зручніше. Але потім я взяла одну її руку й притиснула до свого живота.

— Ти станеш бабусею.

Вона широко розплющила очі й декілька хвилин просто мовчала від здивування. Але потім їй на очі стали наvertатися сльози.

Вона буквально підскочила зі свого місця та обійняла мене, промовивши:

— Лілі! О Господи! — Вона відступила, всміхаючись. — Так швидко. Ви планували вагітніти? Ви лише недавно одружилися.

Я похитала головою.

— Ні. Це стало для нас несподіванкою. Повір.

Мама розсміялася і ще раз обійняла мене. Потім ми знову сіли. Я намагалася всміхатися, але моя посмішка була не схожа на усміх майбутньої матері, сповненої захвату від свого стану. Вона майже одразу помітила це.

Прикривши рот рукою, мама прошепотіла:

— Люба, в чому річ?

До цієї хвилини я намагалася бути сильною. Я намагалася не жаліти себе в присутності інших людей. Але я так хотіла бути слабкою біля мами. Хотіла перестати боротися хоча б на коротку мить. Дуже хотіла, щоб вона підтримала мене, обійняла та сказала, що все буде гаразд. І далі сталося саме це. Наступні п'ятнадцять хвилин я проплакала в неї на руках. Я більше не могла боротися сама за себе, мені треба було, щоб хтось учинив це замість мене.

Я вирішила не розповідати їй усіх подробиць наших стосунків, але розповіла про найважливіше. Про те, що він кривдив мене більше, ніж один раз, і про те, що я не знаю, що робити. Що я боюся стати матір'ю-одиначкою. Що боюся вирішити щось неправильно. Що боюся того, що надто слабка, і що я повинна була заявити на нього в поліцію, щоб його заарештували. Що боюся того, що я занадто вразлива і не знаю, чи не занадто гостро реаую. Власне, я розповіла їй усе, навіть те, чого сама не могла визнати.

Вона принесла з кухні серветки й повернулася до мене за стіл. Коли ми нарешті виплакали всі сльози, мама стала жмакати серветку в руках, не зводячи з неї очей і закручуючи її кільцями.

— Ти хочеш знову бути з ним? — запитала вона.

Я не сказала «так». Але я також не сказала «ні».

Це вперше від часу тих подій я абсолютно відверта. Я відверта з нею та з собою. Може, це тому, що вона єдина серед знайомих мені жінок була в такій ситуації. Вона єдина, хто міг зрозуміти, як сильно я заплуталась.

Я похитала головою і знизала плечима.

— Більша частина мене вже ніколи не зможе йому довіряти. Але величезна частина мене сумує за тим, що ми з ним мали. Нам було так добре разом, мамо. Ті моменти, коли я була з Райлі, стали найкращими в моєму житті. Інколи я думаю, що, можливо, мені не варто розривати стосунки.

Я провела серветкою під оком, щоб витерти сльози.

— Інколи... Коли я справді сумую за ним... Я кажу собі, що, може, все було не так погано. Може, я зумію змиритися з його поведінкою, коли він дуже злий, заради того, щоб він був зі мною, коли він добрий.

Мама поклала свою руку на мою й погладила її великим пальцем.

— Я прекрасно знаю, що ти маєш на увазі, Лілі. Але найменше за все тобі слід забувати, де твоя межа. Будь ласка, не дозволяй цьому статися.

Я геть не зрозуміла, що вона мала на увазі. Вона помітила мій спантеличений погляд, тому стиснула мою руку й пояснила детальніше.

— У кожного з нас є межа. Те, з чим ми здатні миритися, перш ніж розірвати стосунки. Коли я одружилася з твоїм батьком, я чітко знала, де моя межа. Але поступово, з кожним наступним випадком, моя межа відсувалася трішки далі. І ще трішки далі. Ударивши мене вперше, він одразу вибачився. Він присягався, що це більше не повториться. Ударивши мене вдруге, він вибачався ще *більше*. Утретє він не просто мене вдарив. Він мене побив. І щоразу я залишалася з ним. Учетверте він просто дав мені ляпаса. І коли це сталося, я відчула полегшення. Я пам'ятаю, як подумала: «Цього разу він хоча б не побив мене. Усе було не так погано».

Вона піднесла серветку до очей і сказала:

— Кожен такий випадок поступово руйнує твою межу. Ти вирішуєш залишитися один раз, і наступного разу тобі вже набагато складніше піти. Урешті-решт ти вже не знаєш, де твоя межа, тому що починаєш думати: «Я терпіла п'ять років. Ще п'ять — це не так уже й багато».

Мати взяла мене за руки й тримала їх, доки я плакала.

— Не поводься, як я, Лілі. Я знаю, що ти віриш у його кохання до тебе, і я впевнена, що він тебе кохає. Але його кохання неправильне. Він не кохає тебе так, як ти цього заслуговуєш. Якщо Райлі по-справжньому тебе любить, він не дозволить тобі повернутися. Він вирішить покинути тебе, аби бути впевненим, що більше тебе не скривдить. Ось на таке кохання заслуговує жінка, Лілі.

Усім серцем я б хотіла, аби вона розповідала все це не з власного досвіду. Я прихилилася до мами, обіймаючи її.

З незрозумілої причини я гадала, що мені доведеться оборонятися, коли я прийду сюди. Я ніколи б не подумала, що прийду і вчитимуся в неї. Мені слід було знати. Я думала, що в минулому моя мама була слабкою, але насправді вона одна з найсильніших жінок, яких я знала.

— Мамо? — озвалася я, відсуваючись від неї. — Я хочу бути тобою, коли виросту.

Вона розсміялася й прибрала волосся з мого чола. З її вигляду я зрозуміла, що вона не вагаючись помінялась би зі мною місцями. Тієї миті їй більше боліло за мене, ніж за себе.

— Я хочу тобі дещо сказати, — промовила мама.

І знову потягнулася до моїх рук.

— Того дня, коли ти проголошувала промову на батьковому похороні, я знала, що ти не просто заклала, Лілі. Ти стояла на трибуні й відмовлялася сказати хоча б щось хороше про цього чоловіка. Тоді я пишалася тобою найбільше. Ти була єдиною людиною в моєму житті, яка захищала мене. Ти була сильною, коли я боялася.

З її ока впала сльоза, і вона додала:

— Будь *тією* дівчиною, Лілі. Сміливою та зухвалою.

РОЗДІЛ 33

— Навіщо мені три автокрісла?

Я сиділа на дивані в Алісі, роздивляючись усі речі. Сьогодні вона влаштувала вечірку з нагоди моєї вагітності. Прийшла моя мама. Мама Райлі навіть прибула з Англії з такої нагоди, але тепер вона відпочиває після перельоту в гостьовій кімнаті. Прийшли дівчата з квіткової крамниці, а ще декілька друзів із моєї попередньої роботи. Навіть Девін завітав. Насправді було досить весело, усупереч тому, що я побоювалася цієї події останні кілька тижнів.

— Саме тому я сказала тобі скласти список, щоб не отримати однакові подарунки, — мовила Аліса.

Я зітхнула.

— Напевно, скажу мамі, щоб повернула своє в магазин. Вона вже й так придбала мені достатньо речей.

Я встала й заходилася збирати подарунки. Маршалл уже пообіцяв мені віднести їх вниз, у мою квартиру, тому Аліса допомогла зібрати все в пакети. Я тримала їх відкритими, доки вона складала туди все, що стояло на підлозі. Я вже на тридцятому тижні вагітності, тому їй не дісталось легше завдання — тримати пакети.

Ми все зібрали, і Маршалл уже вдруге пішов відносити речі в моє помешкання, а я якраз відчиняла вхідні двері Алісиної квартири, щоб перетягти повний пакет подарунків до ліфта. Я не очікувала побачити Райлі, але саме він стояв у коридорі й дивився на мене. Ми обоє були дуже здивовані тим, що зустрілися, адже ми не розмовляли від дня нашої сварки три місяці тому.

Однак ця зустріч була неминучою. Не можна бути найкращою подругою чоловікової сестри, жити з ним в одному будинку і врешті-решт не зустріти його.

Я впевнена, що Райлі знав про сьогоднішню вечірку, бо його мама прилетіла, щоб на неї потрапити, але він усе-таки мав трохи здивований вигляд, коли уздрів позаду мене всі ті подарунки. Мені стало цікаво: його поява якраз

перед тим, як я мала піти, була випадковістю чи підходящим моментом? Він поглянув на пакет, який я тримала, й потягнувся за ним.

— Дай це мені.

Я дала. Він відніс той пакет, а разом із ним ще один униз, до квартири, доки я збирала свої речі. Коли вони з Маршаллом повернулися, я якраз була готова йти.

Райлі взяв останній пакет і попрямував до вхідних дверей. Я рушила за ним. Маршалл мовчки глянув на мене, ніби запитуючи, чи можна Райлі піти зі мною у квартиру. Я кивнула. Я не можу вічно уникати його, і зараз випала прекрасна нагода обговорити, що нам робити далі.

Між нашими квартирами лише кілька поверхів, але поїздка в ліфті з Райлі здалася найдовшою в моєму житті. Я помітила, що чоловік декілька разів дивився на мій живіт, і подумала про те, як він зараз відчувається, адже він не бачив мене останні три місяці вагітності.

Двері квартири були зачинені. Я відчинила. Він пішов за мною, заніс усі речі в дитячу кімнату. Я чула, як він пересував там щось і відкривав коробки. Я залишилася в кухні й мила речі, які навіть не треба було мити. Моє серце підскакувало аж до горла від думки про те, що він у моїй квартирі. Я не боялася його. Просто нервувала. Я хотіла бути більш підготованою до цієї розмови, адже ненавиділа протистояння. Але я знаю, що нам слід обговорити все щодо дитини й нашого майбутнього. Просто не хочу цього робити. Принаймні зараз.

Райлі прийшовся коридором, а потім зазирнув у кухню. Я знову помітила, що він дивиться на мій живіт. Він дуже швидко відвів погляд.

— Хочеш, я зберу колиску, доки я тут?

Напевно, мені варто було сказати «ні», але він наполовину відповідальний за дитину, яка росте в мені. Якщо він пропонуватиме допомогти мені фізичною працею, я пристану на його пропозицію, хоч би якою злою на нього я була.

— Так. Ти мені дуже допоможеш.

Він указав на пральню.

— Мій ящик з інструментами досі тут?

Я кивнула, і Райлі пішов у пральню. Відчинивши холодильник, я заглянула туди, щоб не дивитися, як він знову проходилите по кухні. Коли він нарешті знову подався в дитячу кімнату, я зачинила холодильник і притулилася до нього чолом, схопившись за ручку. Я вдихнула та видихнула, намагаючись розібратися, що зараз відбувається в мене всередині.

Він має справді гарний вигляд. Я так давно його не бачила, що вже й забула, який він вродливий. Раптом мені дуже захотілося побігти по коридору й стрибнути в його обійми. Я хочу відчутти його губи на своїх. Я хочу почути, як сильно він мене кохає. Я хочу, щоб він ліг біля мене й поклав руку мені на живіт так, як я уявляла вже багато разів.

Це було б так просто. Мое життя було б набагато простішим тепер, якби я пробачила йому і ми знову були разом.

Я заплющила очі й повторила слова своєї мами: «Якщо Райлі по-справжньому тебе любить, він не дозволить тобі повернутися».

І тільки цей спогад завадив мені побігти по коридору.

* * *

Упродовж наступної години я клопоталася на кухні, а Райлі був у дитячій кімнаті. Зрештою мені довелося пройти повз дитячу, щоб узяти зі спальні зарядний пристрій для телефону. Повертаючись назад по коридору, я зупинилася біля дверей.

Колиска була зібрана. Він навіть постелив постільну білизну. Він стояв, тримаючись за бильця, і дивився в порожню колиску. Такий тихий і спокійний, аж схожий на статую. Він настільки поринув у свої думки, що навіть не помітив мене у дверях. Стало цікаво, про що він думає.

Чи думав він про дитину? Про дитину, яка спатиме в цій колисці, але з якою він не житиме.

До цієї хвилини я навіть не була впевнена, чи хотів він бути частиною життя дитини. Але вираз його обличчя довів, що хотів. Я ще ніколи не бачила стільки суму в одному погляді, і це при тому, що він навіть не стояв лицем до мене. Тієї миті я відчула, що його сум абсолютно не пов'язаний зі мною. Він сумував через думки про дитину. Він підвів очі й побачив мене у дверях. Випростався, неначе вийшов із трансу, і, вказуючи на колиску, сказав:

— Готово. — Райлі заходився складати інструменти назад у ящик. — Тобі ще чимось допомогти, поки я тут?

Я похитала головою, підійшла до колиски й замилювалася. Я ще не знала, хто в нас буде — хлопчик чи дівчинка, тож вирішила обрати натуральну кольорову гаму. Набір білизни був коричнево-зелений, із зображеннями трави та дерев. Він пасував до штор і зрештою пасуватиме до настінного розпису, який я запланувала тут виконати. Я також запланувала принести в дитячу кімнату кілька вазонів із крамниці. Я не могла стримати усмішку, адже бачила, що тут уже стала вимальовуватися загальна картина. Він навіть повісив мобіль¹. Я потягнулася до нього й увімкнула. Заграла «Коліскова» Брамса. Я спостерігала за мобілем, доки він не прокрутився по колу, а потім глянула на Райлі. Він стояв на відстані кількох футів і дивився на мене.

Щойно ми зирнулися, я подумала про те, як легко люди засуджують інших, коли не знають ситуації. Я роками засуджувала маму за її поведінку.

Коли ви не знаєте всього, дуже легко вірити, що можна не роздумуючи покинути людину, яка скривдила. Легко казати, що ви не зможете й далі кохати того, хто завдав вам болю, якщо ви не та людина, яка кохає.

Коли хтось ображає вас, нелегко одразу зненавидіти цю людину, адже довгий час ви думали, що вона ваша доля.

¹ Мобіль (від *англ.* mobile) — підвісна карусель для дитячої колиски, зазвичай має світловий і музичний супровід.

В очах Райлі промайнула крапля надії. Я зненавиділа секунду, коли він помітив, що я на мить проігнорувала ту стіну, яка виросла між нами. Він повільно ступив до мене. Я знала, що він збирався пригорнути мене, тому швидко відійшла подалі.

І таким чином між нами знову з'явилася стіна.

Мені було нелегко пустити його в цю квартиру. Він повинен це зрозуміти.

Райлі приховав свою реакцію на мою відмову. На його обличчі читалася стриманість. Він затиснув ящик з інструментами під рукою, узяв коробку від коліски. У ній було повно сміття від усього, що він відкривав і складав.

— Я винесу це на смітник, — сказав він, ідучи до дверей. — Якщо тобі ще щось знадобиться, просто скажи мені, добре?

Я кивнула й пробурмотіла:

— Дякую.

Щойно я почула, як грюкнули вхідні двері, я розвернулася й поглянула на коліску. Мої очі наповнилися сльозами. І цього разу я плакала не через себе. Не через дитину.

Я плакала через Райлі. Адже попри те, що він був відповідальний за ситуацію, у якій опинився, я розуміла, як йому сумно. А коли ви кохаєте когось і бачите, що ця людина сумує, *ви* теж сумуєте.

Жоден із нас не заговорив про розлучення або про шанс помиритися. Ми навіть не обговорювали того, що буде, коли наша дитина народиться за десять тижнів.

Просто тепер я не готова до цієї розмови, і найменше, що він може зробити для мене тепер, — це виявити терпіння.

Терпіння, яке Райлі досі мені винен за ті рази, коли йому не вистачило його.

РОЗДІЛ 34

Я закінчила змивати фарбу з пензликів і пішла назад у дитячу кімнату, щоб помилуватися муралом. Я малювала його два дні: учора й сьогодні.

Відколи Райлі приходив і зібрав колиску, минуло два тижні. Тепер, коли я домалювала мурал і принесла в дитячу кілька вазонів, я відчувала, що вона нарешті готова. Я озирнулася й трохи засмутилася, що нема нікого, хто міг би разом зі мною милуватися кімнатою. Я взяла телефон і написала повідомлення Алісі.

Я: Я закінчила мурал! Тобі варто прийти й поглянути на нього.
Аліса: Я не вдома. Поїхала у справах. Та я зайду подивитися завтра.

Я насупилася й вирішила написати повідомлення мамі. Завтра їй треба на роботу, але я знаю, що вона дуже хоче побачити малюнок так само, як я хотіла його закінчити.

Я: Не хочеш приїхати сьогодні в місто? Я нарешті закінчила дитячу кімнату.

Мама: Не можу. Сьогодні в школі творчий вечір. Я буду тут допізна. Дуже хочу побачити! Заїду завтра.

Я сіла в крісло-гойдалку та вчинила те, чого не слід було. Я розуміла це, але все одно вчинила.

Я: Я закінчила дитячу кімнату. Хочеш прийти подивитися?

Кожен нерв у моєму тілі раптом напружився, коли я натиснула «Надіслати». Я пильно дивилася на екран телефона, доки не побачила відповідь на повідомлення.

Райлі: Звісно. Уже спускаюся.

Умить я встала й кинулася працювати над останніми штрихами. Я розпушила подушку на канапі й поправила одну з картин на стіні. Коли він постукав у двері, я невпевнено пішла до них. Я відчинила — і, *трясця*, він одягнений у медичний костюм.

Я відступила вбік, коли Райлі ввійшов.

— Аліса казала, що ти малюєш мурали.

Я пішла за ним по коридору до дитячої кімнати.

— Так, мені знадобилося два дні, — сказала йому я. — Мені здається, що я пробігла марафон, хоча насправді я лише кілька разів піднімалася на драбину та спускалася з неї.

Він озирнувся на мене через плече, і я побачила по обличчю, що він занепокоївся. Він переймався через те, що я все робила тут сама. Він не повинен перейматися. У мене все було під контролем.

Тільки-но ми дійшли до дитячої, він зупинився у дверях. На протилежній до входу стіні я намалювала сад. Зобразила всі відомі мені фрукти та овочі, що росли в саду й на городі. Я не художник. Просто дивовижно, що можна створити за допомогою проектора й прозорого паперу.

— Оце так, — вимовив Райлі.

Я широко всміхнулася, бо впізнала нотки здивування в його голосі та була певна, що вони щирі. Він зайшов у кімнату й озирнувся навколо, постійно хитаючи головою.

— Лілі, Це... нічого собі.

Якби переді мною була Аліса, я заплескала б у долоні й стала б стрибати. Але це Райлі, і, зважаючи на все, що між нами відбувалося, така моя поведінка була б трохи дивною.

Він підійшов до вікна, де я розмістила гойдалку. Легенько штовхнув її. Вона заколисалася з боку в бік.

— А ще вона рухається вперед і назад, — сказала йому я.

Я не знала, чи він бодай щось знав про дитячі гойдалки, але я особисто була дуже вражена такою конструкцією.

Райлі попрямував до столика для сповивання й витягнув підгузок із тримача. Він розгорнув його й тримав перед собою.

— Такий маленький, — зауважив він. — Не пам'ятаю, щоб Райлія була такою маленькою.

Почувши, як він говорить про Райлію, я трохи засмутилася. Ми живемо окремо від того вечора, коли Райлія народилася, тому я ніколи не бачила, як він поводить з нею.

Райлі склав підгузок і помістив його назад у тримач. Він розвернувся й поглянув на мене, усміхнувшись, а тоді змахнув рукою, вказуючи на всю кімнату.

— Тут чудово, Лілі. Абсолютно все. Ти даєш усьому раду... — Він опустил руки до стегон. Усмішка зникла. — Ти дуже добре даєш усьому раду.

Раптом здалося, що повітря навколо мене зробилося густим. Раптом стало важко дихати на повні груди, тож з незрозумілої причини я відчула, що мені треба поплакати. Мені справді дуже сподобалася ця мить, і я засмутилася, що ми не могли провести всю мою вагітність разом і пережити безліч таких митей. Мені сподобалось ділитися з ним чимось, але я також злякалася, що можу дати йому марні сподівання.

Тепер, коли він тут і ми подивилися на дитячу кімнату, я не знаю, що робити далі. Очевидно, нам слід обговорити безліч нюансів, але я не маю уявлення, з чого почати. Або як почати.

Я підійшла до крісла-гойдалки й сіла.

— Гола правда? — запитала я, глянувши на Райлі.

Він глибоко видихнув і сів на канапу.

— *Будь ласка.* Лілі, скажи мені, що ти ладна поговорити про все це.

Така його реакція дещо заспокоїла мої нерви, адже я дізналася, що він готовий обміркувати все. Сидячи в кріслі-гойдалці, я огорнула руками живіт і нахилилася трохи вперед.

— Ти перший.

Райлі склав руки разом і затиснув їх між колінами. Він подивився на мене таким щирим поглядом, що мені довелося відвести очі.

— Я не знаю, чого ти від мене хочеш, Лілі. Не знаю, яку роль, на твою думку, я мушу виконувати. Я намагаюся дати тобі стільки простору, скільки треба, але разом із тим я неймовірно сильно хочу допомогти тобі. Хочу бути частиною життя нашої дитини. Хочу бути тобі чоловіком,

хорошим чоловіком. Але я уявлення не маю, що відбувається у твоїй голові.

Від його слів я сповнилися провини. Незважаючи на те, що сталося між нами в минулому, він досі був батьком цієї дитини. Він мав законне право бути батьком, подобалося це мені чи ні. І я *хотіла*, щоб він був батьком. І я хотіла, щоб він був *хорошим* батьком. Однак глибоко в мені жив один із моїх найбільших страхів, і я повинна була поговорити про нього з Райлі.

— Я б ніколи не заборонила тобі бачитися з дитиною, Райлі. Я рада, що ти хочеш бути присутнім у її житті. Але... — Мої останні слова змусили його схилитися вперед та обхопити долонями лице. — Якою б матір'ю я була, якби не хвилювалася щодо твого характеру? Щодо того, як легко ти вибиваєшся з рівноваги? Як я можу знати напевно, що ти не розлютишся, коли залишишся сам із дитиною?

Біль настільки заповнив його очі, що, здавалося, вони ось-ось осунуться, як дамби. Він категорично захитав головою.

— Лілі, я б ніколи...

— Я знаю, Райлі. Ти б ніколи навмисно не скривдив нашу дитину. Я навіть не вірю, що ти навмисно скривдив мене, але ти вчинив це. І, чесне слово, я дуже хочу вірити, що ти б ніколи цього не вчинив. Мій батько кривдив тільки мою маму. Багато чоловіків і навіть *жінок* кривдять своїх благовірних, але більше ні на кому не зривають свою злість. Я всім серцем хочу вірити твоїм словам, але ти повинен зрозуміти, чому я сумніваюся. Я ніколи не заборонятиму тобі бачитися з дитиною. Але тобі доведеться продемонструвати свою терплячість, щоб відновити ту довіру, яку ти знищив.

Він кивнув, погоджуючись зі мною. Райлі повинен зрозуміти, що я й так даю йому набагато більше, ніж він заслугує.

— Звичайно, — сказав він. — Це твої умови. Усе відбуватиметься на твоїх умовах, добре?

Райлі знову склав руки й став нервово покусувати нижню губу. Я відчувала, що він хотів іще щось сказати, але вагався, чи варто.

— Ну-ж бо, кажи, про що ти думаєш. Зараз я готова поговорити.

Він відхилив голову й глянув на стелю. Хай би що він хотів сказати, йому важко. Я не знала, чи йому важко запитувати мене, чи він боявся моєї можливої відповіді.

— А що буде з нами? — прошепотів він.

Я схилила набік голову, зітхаючи. Я знала, що рано чи пізно це запитання виникне, але мені було важко дати на нього відповідь, якої не було. У нас є два варіанти на вибір: розлучення або примирення, однак жоден із них мене не влаштовує.

— Я не хочу давати тобі марну надію, Райлі, — сказала я тихо. — Якби мені слід було обирати сьогодні... напевно, я обрала б розлучення. Але, чесно кажучи, насправді я не знаю, чому саме так: через те що нині в мені вирують гормони чи через те що я дійсно цього хочу. Я думаю, з мого боку було б несправедливо щодо нас обох вирішувати це до народження дитини.

Райлі невпевнено видихнув, підніс руку до шиї й міцно потиснув свою потилицю.

Потому він встав і звів на мене погляд, мовивши:

— Дякую. За те, що запросила. За розмову. Я хотів зайти, адже був тут декілька тижнів тому, але не знав, як ти відреагуєш.

— Я теж не знаю, як я відреагувала б, — сказала я абсолютно відверто.

Я спробувала встати з крісла-гойдалки, але з якоїсь причини останнього тижня мені стало складно підводитися. Райлі підійшов і взяв мене за руку, щоб допомогти.

Не знаю, як мені жити до пологів, якщо я навіть із крісла не можу встати без допомоги.

Я підвелася, і він не одразу відпустив мою руку. Ми стояли за декілька дюймів одне від одного, і я знала: якщо

гляну на нього, то мої почуття прокинуться. А я цього не хотіла.

Він ухопив мою другу руку, і ми так стояли: Райлі тримав мої руки в мене на талії. Так наші пальці переплелися, і я відчула ці доторки аж у серці. Я притулилася обличчям до його грудей і заплющила очі. Він торкнувся щокою моєї голови. Ми стояли спокійно, кожен із нас боявся поворухнутися. Я боялася, бо була такою слабкою, що не могла б опиратися його поцілунку. Він боявся поворухнутися, щоб я не відійшла від нього.

Мені здавалося, що сплигло вже хвилин п'ять, а ми не поворухнули жодним м'язом, і нарешті я мовила:

— Райлі, можеш мені дещо пообіцяти? — Я відчула, як він кивнув. — Доки не народиться дитина, будь ласка, не проси мене пробачити тобі. І, *будь ласка*, не намагайся поцілувати мене...

Я відхилилася від його грудей і поглянула на нього.

— Я хочу розбиратися з однією серйозною подією за раз, і тепер для мене найважливіше — це народити дитину. Я не хочу додавати стресу чи плутанини до того, що вже відбувається.

Райлі впевнено стиснув обидві мої руки.

— Одна важлива подія, що змінює життя, за один раз. Зрозумів.

Я всміхнулася. Мені стало легше від того, що ми з ним нарешті поговорили. Я знала, що не дійшла до остаточного рішення стосовно нас, але відчула, що мені легше дихається, адже я знала, що ми однаково оцінюємо ситуацію.

Він відпустив мої руки.

— Я запізнююсь на зміну, — сказав Райлі, махнувши великим пальцем через плече. — Мені пора на роботу.

Я кивнула й дивилася, як він виходить із квартири. Доки не зачинила за ним двері й не залишилася вдома сама, я не усвідомлювала, що весь цей час усміхалася.

Я все ще несамовито сердита на нього за те, що ми опинилися в таких неприємних обставинах. А усмішка виникла

від того, що ми зрушили з мертвої точки. Інколи батьки повинні приборкувати свої внутрішні незгоди й розглядати ситуацію як дорослі люди, аби вчинити якнайкраще для своєї дитини.

Саме це ми й робимо. Ми вчимося жити в нашій ситуації, доки не народиться наша дитина.

РОЗДІЛ 35

Я відчула запах тостів.

Потягнувшись у ліжку, я всміхнулася, адже Райлі знає, що тости — моя улюблена їжа. Я полежала ще деякий час, перш ніж хоча б спробувати встати. Здавалося, щоб підняти мене з ліжка, знадобиться сила трьох чоловіків. Нарешті я глибоко вдихнула й перекинула ноги набік, підіймаючи себе з постелі.

Найперше я помочилася. Насправді це все, що я нині роблю. Мені народжувати за два дні, але лікар каже, що, можливо, доведеться почекати до наступного тижня. Минулого тижня розпочалася моя декретна відпустка, тож тепер моє життя приблизно таке: ходжу в туалет і дивлюся телевизор.

Коли я ввійшла в кухню, Райлі помішував омлет на сковорідці. Він розвернувся, тільки-но почув, що я зайшла, і привітався:

— Доброго ранку. Досі не народила?

Я похитала головою й поклала руку на живіт.

— Ні, але вночі я ходила в туалет дев'ять разів.

Райлі розсміявся.

— Це новий рекорд.

Він поклав омлет на тарілку, а потім додав до нього бекон і тост. Розвернувся й поставив їжу переді мною, швидко поцілувавши мене в голову.

— Я мушу йти. Уже запізнююсь. Я не вимикатиму телефон цілий день.

Глянувши на сніданок, я всміхнулася.

Ой, так, я ще й їм. Ходжу в туалет, їм і дивлюся телевізор.

— Дякую, — сказала я радісно.

Я взяла тарілку й пішла з нею на канапу, увімкнула телевізор. Райлі метушився по вітальні, збираючи свої речі.

— Заїду до тебе в обід. Можливо, сьогодні працюватиму допізна, та Аліса обіцяла принести тобі вечерю.

Я закотила очі.

— Зі мною все *гаразд*, Райлі. Лікар радив легкий постільний режим, а не цілковиту бездіяльність.

Він узявся був відчиняти двері, аж раптом зупинився, ніби забув щось. Підбіг, нахилився й поцілував мене в живіт.

— Я подвою розмір твоїх кишенькових, якщо ти вирішиш народитися сьогодні, — сказав він до дитини.

Він багато розмовляв з малюком. Декілька тижнів тому я нарешті дозволила йому торкнутися живота, коли дитина рухалася. Інколи Райлі просто зупинявся, щоб поговорити з моїм животом. Мені здається, що з ним він говорив більше, ніж зі мною. Але мені це подобалося. Мені подобалося, наскільки він був схвильований із того приводу, що стане батьком.

Я взяла ковдру, якою Райлі накривався, коли спав на канапі минулої ночі, та сама вкрилася нею. Він живе зі мною вже тиждень, адже ми чекаємо пологів. Спочатку я не була впевнена, що це правильне рішення, але врешті-решт це дійсно допомогло. Я досі сплю в гостьовій спальні. Третю спальню я переробила на дитячу кімнату, тому він міг спати лише в нашій із ним спальні. Але з незрозумілих причин він обрав канапу. Я думаю, що йому так само нестерпно перебувати в тій спальні через спогади, як і мені, тому ми туди не заходимо.

Останні декілька тижнів були справді хорошими. Наші стосунки стали такими, як раніше, хіба що між нами взагалі немає фізичної близькості. Райлі досі багато працює, та якщо ввечері він удома, ми всі разом вечеряємо в Аліси

вдома. Однак ніколи не вечеряємо з ним удвох як подружжя. Я уникаю всього того, що схоже на побачення або зазвичай притаманне парі. Я досі намагаюся зосереджуватися на одній важливій події. І доки ця дитина не народиться й мої гормони не повернуться до норми, я відмовляюся вирішувати щось стосовно нашого шлюбу. Я впевнена, що просто використовую свій стан як відмовку, аби відстрочити неминуче. Але вагітність дозволяє людині бути трішки егоїстичною.

У мене задзвонив телефон — і я кинулася головою на канапу, зітхаючи. Мій мобільний у кухні. Це ж треба пройти п'ятнадцять футів.

Ох!

Я спробувала відштовхнутися та встати з канапи, але нічого не вийшло.

Спробувала ще раз. *Нічого.*

Я схопилася за бильце крісла й підтягнулася.

Втретє завжди щастить.

Підвівшись, я ненароком розлила на себе склянку води.

Я зітхнула... а потім глибоко вдихнула.

У мене не було ніякої склянки з водою.

Боже правий!

Я поглянула вниз. По моїй нозі текла вода. Мій телефон досі дзвонив на стільниці в кухні.

Я пішла чи радше пошкандибала туди й відповіла:

— Слухаю.

— Привіт, це Люсі! Малесеньке запитання. Червоні троянди, які ми замовляли, були пошкоджені під час доставки, а сьогодні від нас чекають квіти на похорон Левенбурга, вони хотіли саме червоні троянди для букета на труну. У тебе є запасний план?

— Так, телефонуй флористові на Бродвеї. Він мені винен.

— Добре, дякую!

Я вже хотіла покласти слухавку, щоб подзвонити Райлі й сказати йому, що в мене відійшли води.

Але я почула, як Люсі сказала:

— Зачекай!

І я знову піднесла телефон до вуха.

— Ще я хотіла запитати про ті рахунки. Ти хочеш, щоб я оплатила їх сьогодні чи пізніше...

— Можна пізніше, усе гаразд.

І знову — щойно я хотіла покласти слухавку, дівчина викрикнула моє ім'я й стала запитувати ще.

— Люсі, — сказала я спокійно, перебиваючи її. — Я передзвоню тобі й відповім на всі запитання завтра. Мені здається, у мене відійшли води.

Вона на мить замовкла.

— Ой. О-о-о, ЗВИЧАЙНО!

Я поклала слухавку й одразу відчула перший напад болю в животі. Я здригнулася й заходилася набирати номер Райлі. Він відповів після першого гудка.

— Мені повернутися?

— Так.

— О Господи. Справді? Почалося?

— Так.

— Лілі! — вигукнув він схвильовано.

А потім відімкнувся.

Наступні декілька хвилин я збирала все найпотрібніше. Уже спакувала сумку в лікарню, але мені здалося, що я брудна, тож я вирішила піти в душ. І відчула другий напад болю за десять хвилин. Я нахилилася й схопилася за живіт, щоб полити спину водою. Коли перейми закінчилися, я почувала, як відчинилися двері до ванної.

— Ти в *душі*? — запитав Райлі. — Лілі, виходь звідти, поїхали!

— Дай мені рушник.

За декілька секунд Райлі просунув руку за шторку в душу. Я спробувала обмотатися рушником, перш ніж відсунути шторку. Дивно приховувати своє тіло від власного чоловіка.

Рушник був занадто маленький. Він прикрив мої груди, але внизу відкривалася зона, що скидалася на перевернуту літеру V.

Коли виходила з душу, я знову відчула перейми. Райлі схопив мене за руку й допоміг дихати в цей час. Потім провів мене в спальню. Я спокійно взяла чисті речі, щоб одягтися в лікарню, аж тут глянула на Райлі.

Він витріщався на мій живіт. Я не могла розібрати його виразу обличчя.

Чоловік глянув мені в очі, і я припинила одягатися.

Ми стояли й дивилися одне на одного, а я не могла розібрати: він збирався насупитися чи всміхнутися. На його обличчі була гримаса, схожа на те й на інше. Він швидко видихнув, знову глянувши на мій живіт, а тоді прошепотів:

— Ти гарна.

Я відчула раптовий біль у грудях, який не мав ніякого стосунку до переймів. Я зрозуміла, що це вперше він бачив мій голий живіт. Це вперше він побачив, який я маю вигляд, виношуючи його дитину.

Я підійшла до нього й схопила руку. Я поклала її собі на живіт і тримала її там. Він усміхнувся й поводив великим пальцем туди-сюди. Це була дуже зворушлива мить. Одна з наших найкращих митей.

— Дякую тобі, Лілі.

Його переповнювали почуття. Це було видно в усьому: у тому, як він торкався мого живота, у тому, як він дивився на мене. Він дякував не за цю мить або будь-яку іншу мить до цього. Він дякував мені за всі моменти, які будуть у нього з дитиною, адже я не заборонятиму йому з нею бачитися.

Я зітхнула, нахилиючись уперед.

— Чорт забирай.

Мить промайнула.

Райлі схопив мій одяг і допоміг одягтися. Він узяв усі речі, на які я показала, і ми пішли до ліфта. Повільно. На півдорозі в мене знову були перейми.

— Ти повинен зателефонувати Алісі, — сказала я йому, коли ми виїхали з парковки.

— Я за кермом. Приїдемо в лікарню, тоді й зателефоную їй. А ще — твоїй мамі.

Я кивнула. Я впевнена, що сама могла б їм подзвонити, але хотіла впевнитися, що ми приїдемо до лікарні раніше, ніж я народжу цю дитину, бо здавалося, що вона вже дуже хотіла побачити цей світ і народитися просто тут, у машині.

Ми прибули до лікарні, інтервал між переймами вже був менше хвилини. Коли прийшов лікар і я лягла, у мене було розширення на дев'ять сантиметрів. Через п'ять хвилин мені сказали тужитися. У Райлі не було можливості телефонувати комусь, тому що все відбувалося дуже швидко. Я стискала його руку, коли тужилась. На секунду я задумалась, якою важливою для його кар'єри була рука, котру я стискала, але він нічого не сказав. Дозволив мені стискати її так сильно, як мені було потрібно, тож саме це я й робила.

— Голова вже майже вийшла, — сказав лікар. — Потрібно ще всього декілька поштовхів.

Я навіть не можу описати наступні декілька хвилин. Це поєднання болю, важкого дихання, тривоги й чистої явної радості. І тиску. Такого жакливого тиску, аж здавалося, що я вибухну, а потім я почула:

— Це дівчинка, — сказав Райлі. — Лілі, у нас донька!

Розплющивши очі, я побачила, що лікар тримає її на руках. Я бачила лише силует, адже мої очі були сповнені сліз. Коли вони поклали маля мені на груди, це була найпрекрасніша мить мого життя. Я одразу торкнулася її червоних губ, щік і пальчиків. Райлі перерізав пуповину, і коли доньку забрали в мене, щоб помити, я відчула величезну порожнечу.

За декілька хвилин вони повернули її мені на груди, загорнуту в пелюшку.

Я не могла відірвати від неї очей.

Райлі сів на ліжко біля мене й відтулив пелюшку біля її підборіддя, щоб краще роздивитися обличчя. Ми порахували пальчики на руках і ногах. Вона спробувала розплющити очі, і нам здалося, що це найсмішніше, що є у світі.

Крихітка позіхнула, а ми обоє всміхнулися та полюбили її ще більше.

Після того як остання з медсестер вийшла з палати й ми нарешті залишилися самі, Райлі запитав, чи може її потримати. Він підняв спинку мого ліжка, щоб нам було легше на ньому сидіти. І, коли я передала йому доньку, я поклала голову йому на плече і ми просто сиділи й дивилися на неї.

— Лілі, — прошепотів він. — Гола правда?

Я кивнула.

— Вона набагато гарніша за дитину Маршалла й Аліси. Розсміявшись, я вдарила його ліктем у бік.

— Я жартую, — прошепотів Райлі.

Але я прекрасно розуміла, про що він.

Райлія — гарна дитина, але ніхто не зрівняється з нашою донькою.

— Як ми її назвемо? — запитав він.

Під час моєї вагітності в нас були далеко не традиційні стосунки, тому ми навіть не обговорювали ім'я.

— Я хотіла б назвати її на честь твоєї сестри, — сказала я, дивлячись на Райлі. — Або, може, на честь твого брата?

Я не знала, як він до цього поставиться. Особисто я думала так: якщо ми назвемо доньку на честь його брата, це допоможе Райлі пережити те, що сталося; але його думка могла відрізнятися від моєї.

Він поглянув на мене, не очікуючи такої відповіді.

— Емерсон, — сказав він.

— Досить миле ім'я для дівчинки. Ми могли б називати її Емма. Чи Еммі.

Райлі гордо всміхнувся й поглянув на неї.

— Насправді ім'я чудове.

Нахилившись, він поцілував Емерсон у чоло.

Через деякий час я забрала голову з його плеча, щоб поглянути, як він тримає дитину. Те, як він поводився з нею, було прекрасно. Я бачила, як сильно він полюбив її за цей короткий час. Я бачила, що він зробить усе, щоб захистити її. Усе що завгодно.

І лише цієї секунди я нарешті вирішила.

Щодо нас.

Щодо того, як буде краще для нашої сім'ї.

Райлі чудовий з усякого погляду. Він співчутливий. Він дбайливий. Він розумний. Він харизматичний. Він цілеспрямований.

Мій тато теж був таким. Він був не дуже співчутливим до інших, але в деякі хвилини, коли ми проводили час разом, я знала, що він любить мене. Він був розумним. Він був харизматичним. Він був цілеспрямованим. Але я ненавиділа його більше, ніж любила. Я не помічала всіх його хороших рис, через те що я бачила, яким поганим він міг бути. Навіть якби він протягом п'яти років чинив тільки хороше, це не згладило б наслідків навіть п'яти хвилин його найгіршої поведінки.

Я поглянула на Емерсон і Райлі. Я знала, що повинна вчинити так, як буде найкраще для неї. Як буде краще для її стосунків із батьком. Я не вирішувала заради себе чи Райлі.

Я вирішувала заради неї.

— Райлі?

Коли він глянув на мене, він усміхався. Та коли побачив вираз мого обличчя, його усмішка зникла.

— Я хочу розлучитися.

Він двічі кліпнув очима. Мої слова вдарили його, наче розряд електроструму. Райлі здригнувся й глянув на доньку. Сидів, згорбивши плечі.

— Лілі, — мовив він, хитаючи головою туди-сюди. — Будь ласка, не роби цього.

Його голос звучав благально. Мені стало неприємно від того, що він усе-таки сподівався, що зрештою ми знову будемо разом. Звичайно, у цьому є й моя провина, я знаю, але не думала, що усвідомлюю, якого рішення дійду, до того як уперше взяла доньку на руки.

— Ще один шанс, Лілі. *Будь ласка.*

Його голос став ламким через сльози, які він стримував.

Я знала, що роблю йому боляче у найбільш непідходящу хвилину. Я розбивала йому серце у момент, який мав стати найкращим у його житті. Але я знала: якщо не зроблю цього зараз, то не зможу пояснити йому, чому ми не можемо бути разом.

Я заплакала, адже мені було так само боляче, як йому.

— Райлі, — мовила я ніжно, — а як учинив би ти, якби одного разу ця маленька дівчинка подивилася на тебе й сказала: «Татку! Мій хлопець ударив мене». Що ти сказав би їй, Райлі?

Він прихилив Емерсон до своїх грудей, притиснувся обличчям до її пелюшки й благав:

— Зупинись, Лілі.

Я сіла на ліжку рівно. Поклала руку на спину Емерсон і спробувала змусити Райлі поглянути мені в очі.

— Якби вона прийшла до тебе й сказала: «Татку! Мій чоловік штовхнув мене зі сходів. Він сказав, що це був нещасний випадок. Що мені робити?»

Його плечі затремтіли, і вперше, відколи ми з ним познайомилися, він розплакався.

Справжні сльози покотилися по його щоках, коли він тримав доньку в себе на руках. Я також плакала, проте вела далі. Заради неї.

— Якби... — Мій голос зламався. — Якби вона прийшла до тебе й сказала: «Мій чоловік намагався мене згвалтувати, татку. Він силою тримав мене, доки я просила його зупинитися. Але присягнувся, що таке більше не повториться. Що мені робити, татку?..»

Він цілував її чоло, знову і знову, сльози котилися по його обличчі.

— Що ти сказав би їй, Райлі? Розкажи мені. Мені треба знати, що ти сказав би нашій доньці, якби чоловік, котрого вона дуже сильно кохала, скривдив її?

З його грудей вирвалося схлипування. Він нахилився та обійняв мене однією рукою.

— Благав би її покинути його, — сказав він крізь сльози.

Райлі відчайдушно цілував мене в чоло, і я відчувала, як його сльози падали на мої щоки.

Він приголубив нас обох і прошепотів мені на вухо:

— Я сказав би, що вона варта *набагато* кращого. І *благав* би її не повертатися до нього, попри те, як сильно він її кохає. Що вона варта *набагато* більшого.

І на якусь мить палату заповнили тільки наші схлипування, наші розбиті серця та зруйновані мрії. Ми обіймали одне одного. Ми обіймали нашу доньку. Ми змогли знищити всі упередження, хоча вибір дався нам дуже нелегко.

Він віддав мені маля й витер очі. Коли вставав із ліжка, все ще плакав. Він намагався віддихатися. За попередні п'ятнадцять хвилин він утратив кохання всього свого життя. За попередні п'ятнадцять хвилин він став батьком маленької гарної дівчинки.

Ось як п'ятнадцять хвилин можуть вплинути на людину. Вони можуть знищити її.

Вони можуть урятувати.

Райлі вказав на коридор, даючи мені зрозуміти, що йому слід опанувати себе. Я ще ніколи в житті не бачила його таким засмученим, як тоді, коли він виходив з палати. Але я знала, що він подякує мені за це одного дня. Я знала, що одного дня він зрозуміє, що я здійснила правильний вибір заради нашої доньки.

Коли він зачинив за собою двері, я глянула на неї. Я розуміла, що не зможу дати їй того життя, про яке я мріяла для неї. Будинку, у якому вона жила б із мамою й татом, які любили б її та виховували разом. Але я не хочу, щоб вона жила так, як я. Не хочу, щоб вона бачила погані вчинки свого батька. Не хочу, щоб вона бачила, як він злиться на мене. Не хочу, щоб вона припинила вважати його своїм батьком. Незважаючи на те, скільки гарних моментів вони провели б разом, я з власного досвіду знаю, що дитина запам'ятала б тільки погане.

Цикли існують завдяки неминучим болісним розривам. Щоб зруйнувати звичний стереотип, треба пережити

надзвичайно багато болю й набратися сміливості. Інколи набагато легше просто рухатися по знайомому колу, ніж поглянути страху в обличчя, вистрибнути з кола і, можливо, не приземлитися на ноги.

Моя мама це подолала.

Я це подолала.

Хай я буду тричі проклята, якщо дозволю своїй доньці долати це.

Я поцілувала дитину в чоло й пообіцяла їй:

— Ми завершуємо це тут. Я і ти. Ми припиняємо це.

ЕПІЛОГ

Я проштовхувалась крізь натовп на Бойлстон-стрит, доки не дійшла до перехрестя. Я перемкнула візок на найповільніший режим руху й зупинилася на краю тротуару. Трішки нахилила візок, щоб глянути на Еммі. Вона дригала ніжками й усміхалася як звичайно. Вона дуже щаслива дитина. У неї спокійна енергетика, яка так і притягує.

— Скільки їй? — запитала жінка.

Вона стояла з нами на переході, приязно спостерігаючи за Емерсон.

— Одинадцять місяців.

— Вона прекрасна, — сказала незнайомка. — Дуже схожа на вас. Ті самі губи.

Я всміхнулась.

— Дякую. Бачили б ви її батька. У неї точно його очі.

На світлофорі ввімкнувся зелений, і я поволі стала пробиратися крізь юрбу, переходячи вулицю. Я вже запізнилася на півгодини. Райлі написав мені аж два повідомлення. Він-бо не знає, яке задоволення донька дістає, граючись із морквою. Але сьогодні він дізнається, скільки від неї безладу, адже я запакувала купу морквин у сумку Еммі.

Коли Емерсон було три місяці, я виїхала з квартири, яку купував Райлі. Купила власну, ближче до роботи. Тепер ходжу в крамницю пішки, і це чудово. Райлі оселився в тій квартирі. Та коли я відвіую Алісу й привожу Емерсон до Райлі, мені здається, що я буваю в будівлі, де розташовано їхні помешкання, стільки ж часу, скільки в себе вдома.

— Майже прийшли, Еммі.

Ми якраз повертали за ріг, і я так поспішала, що одному перехожому довелося відійти до стіни, аби я не збила його.

— Вибачте, — пробурмотіла я, нахилиючи голову й минаючи незнайомця.

— Лілі?

Я зупинилася.

Повільно озирнулася, тому що відчула, як знайомий голос пролинув струмом по моєму тілу, аж до пальців на ногах. У світі існувало лише два голоси, які колись чинили такий вплив, тільки от голос Райлі більше так не діє на мене.

Коли я глянула на перехожого, він мружив від сонця блакитні очі. Він здійняв руку, щоб затулити обличчя від світла, та широко всміхнувся.

— Привіт.

— Привіт.

Мій божевільний мозок намагається сповільнитися й дозволити мені опанувати себе.

Атлас глянув на візок і вказав на маля:

— Це... Це твоя дитина?

Я кивнула, а він обійшов візок і став спереду.

Присів і широко всміхнувся Еммі, а тоді мовив:

— Оце так. Вона красуня, Лілі. Як її звуть?

— Емерсон. Ми також називаємо її Еммі.

Атлас дав їй у руку свій палець, а поки вона дригала ногами й тягала його палець сюди й туди, він зацікавлено дивився на неї, а потім встав.

— Маєш чудовий вигляд, — сказав він.

Я намагалася не оглядати його, але мені було складно стриматися. Атлас так само гарний, як і раніше, але це вперше, коли я зустріла його й не намагалася заперечувати того, яким чудовим він став. Він був абсолютно не схожим на того безхатька в моїй кімнаті. Однак... якимось чином був точно таким самим, як тоді.

Я відчула вібрацію свого телефона в кишені: вхідне повідомлення. *Райлі*.

Я показала рукою на вулицю й пояснила:

— Ми дуже спізнюємося. Райлі чекає вже півгодини.

Коли я вимовила це ім'я, в Атласових очах з'явився сум, але він намагався його приховати. Кивнув і повільно відступив убік, щоб дати нам дорогу.

— Сьогодні його день сидіти з донькою, — сказала я, пояснивши цими шістьма словами більше, ніж могла пояснити під час повноцінної розмови.

Я побачила вогник полегшення в його очах.

Він кивнув і вказав на вулицю позаду нього:

— Так, я теж спізнююсь. Минулого місяця відкрив новий ресторан на Бойлстон-стріт.

— Отакої. Вітаю! Я скоро прийду туди з мамою, щоб перевірити, як там.

Він усміхнувся.

— Приходьте. Повідом мене, і я обов'язково сам приготую їжу для вас.

Виникла незручна пауза. Я вказала на вулицю.

— Нам треба...

— Іти, — сказав Атлас, усміхнувшись.

Я знову кивнула, схилила голову й пішла далі. Я уявлення не мала, чому так зреагувала. Ніби не вміла підтримати нормальну розмову. Пройшовши декілька ярдів¹, я озирнулася через плече й поглянула на нього. Він не зрушив із місця. Він дивився, як я йшла.

Ми звернули за ріг. Я побачила Райлі, який чекав на нас біля машини, поряд із квітковою крамницею. Його обличчя засяяло радістю, коли він побачив нас.

— Ти отримав листа?

Він присів і заходився відстібати Емерсон.

— Так, про повернення манежу? — Райлі кивнув, забираючи дитину з візка. — А хіба ми не купували манеж для Еммі?

Я натиснула кнопки, щоб скласти візок, і понесла його до багажника автомобіля.

— Купували, але він зламався приблизно місяць тому. Я викинула його на смітник.

¹ Один ярд дорівнює 0,9 метра.

Він відчинив багажник, потім торкнувся до підборіддя Емерсон пальцями.

— Ти чула, Еммі? Мама врятувала тобі життя.

Дитина всміхнулася йому й грайливо плеснула його по руці. Райлі поцілував її в чоло, підняв візок і засунув його в багажник. Я зачинила дверцята й нахилилася, щоб поцілувати доньку.

— Люблю тебе, Еммі. Побачимось увечері.

Райлі відчинив задні дверцята, щоб посадити її в автокрісло. Я попрощалася з ними й поквапилася піти назад по вулиці.

— Лілі! — прокричав Райлі. — Ти куди?

Гадаю, він очікував, що я попрямую у свою крамницю, адже я вже давно повинна була її відчинити. Напевно, повинна була, однак надокучливі метелики в моєму животі не давали мені спокою. Я мала щось удіяти. Я розвернулася й пішла туди, звідки прийшла.

— Я забула дещо. Побачимось, коли я забиратиму її ввечері!

Райлі здійняв руку Емерсон, і вони обоє помахали мені на прощання. Тільки-но повернула за риг, я побігла. Я обганяла людей, врізалась у декількох перехожих, а одна жіночка навіть прокляла мене. Але все це було варто тієї миті, коли я побачила його потилицю.

— Атласе! — викрикнула я.

Він ішов собі вперед своєю дорогою, тому я далі проштовхувалася крізь юрбу.

— Атласе!

Він зупинився, але не розвернувся. Він підвів голову, наче прислуховувався.

— Атласе! — прокричала я знову.

Цього разу, він обернувся саме на мій голос. Ми зустрілися очима. Десь три секунди ми просто дивилися одне на одного. Але потім пішли одне одному назустріч; рішучість переповнювала нас обох із кожним кроком. Нас розділяли кроків двадцять.

Десять.

П'ять.

Один.

Жоден з нас не наважувався на останній крок.

Мені не вистачало повітря, було важко дихати. Окрім того, я трішки нервувала.

— Я забула назвати тобі середнє ім'я Емерсон. — Я сперлася руками на стегна й видихнула. — Дорі.

Він не одразу втямив, а коли все зрозумів, то ніби всміхнувся очима. Скривив губи, наче намагався приховати свою усмішку.

— Ідеальне ім'я для неї.

Я кивнула, всміхнулася й випросталася.

Не знала, як поводитися далі. Я просто хотіла, щоб він про це дізнався, а тепер, коли сказала, геть не знала, що далі робити чи казати.

Я знову кивнула й озирнулася навколо, вказуючи великим пальцем через плече.

— Ну... Я, напевно...

Атлас ступив крок уперед, раптово смикнув мене й пригорнув до грудей. Я одразу заплющила очі, щойно він обійняв мене. Він торкнувся рукою мого волосся й далі міцно мене обіймав, доки ми стояли посеред метушливої вулиці, сигналів машин, в оточенні людей, які зачіпали нас, поспішаючи в справах. Атлас ніжно поцілував моє волосся, і все навколо припинило існувати для мене.

— Лілі, — озвався він тихо. — Я думаю, що моє життя достатньо хороше для тебе. Тому, коли будеш готова...

Я схопилася руками за його куртку й ще міцніше притиснулася до його грудей. Раптом я відчула, що мені знову п'ятнадцять. Моя шия і шоки вкрилися рум'янцем від його слів.

Але мені *не* п'ятнадцять.

Я доросла людина з обов'язками й дитиною. Я не можу дозволити моїм юнацьким почуттям узяти наді мною гору. Принаймні поки не буду цілком упевненою в усьому.

Відступивши, я поглянула на нього.

— Ти жертвуєш гроші на благодійність?

Атлас розсміявся від здивування.

— Декільком організаціям. А чому ти питаєш?

— Ти хочеш мати дітей у майбутньому?

Він кивнув.

— Звичайно, хочу.

— Як думаєш, ти колись захочеш поїхати з Бостона?

Атлас похитав головою.

— Ні. Ніколи. Тут усе набагато краще, пам'ятаєш?

З його відповідями я дістала потрібну впевненість. І всмінулася йому.

— Гарзд. Я готова.

Він міцно притулив мене до себе й розсміявся. Від миті нашого з ним знайомства в моєму житті так багато всього змінилося, що я навіть не очікувала, що все обернеться таким чином. Я дуже цього сподівалася, але до тієї секунди не вірила, що наші стосунки можливі.

Я заплющила очі, коли відчула його поцілунок на ключиці, у тому самому місці. Він ніжно торкнувся мене вустами. Я відчула те саме, що й тоді, коли він поцілував мене вперше багато років тому.

Атлас наблизив губи до мого вуха й прошепотів:

— Ти можеш припинити пливти, Лілі. Ми нарешті дісталися до берега.

ПРИМІТКА ВІД АВТОРА

Рекомендація. Читайте цю частину після прочитання всієї книжки, адже вона містить спойлери¹.

* * *

Перший дитячий спогад: мені два з половиною роки. У моїй спальні не було дверей, замість них до верхньої частини дверної рами цвяхами було прибите простирадло. Я пам'ятаю, як почула татів крик і визирнула з-за простирадла. Я побачила, як тато підняв телевізор і кинув його в мою маму, збивши її з ніг.

Вона розлучилася з ним до того, як мені виповнилося три роки. Усі мої спогади про батька хороші, окрім цього. Він ніколи не сердився на мене чи моїх сестер, однак дуже багато разів сердився на маму.

Я знаю, що він кривдив її, але мама ніколи про це не розповідала. Якби вона стала обговорювати це з нами, це означало б, що вона погано говорить про батька, а вона ніколи цього не робила. Мама хотіла, щоб у наших із ним стосунках не було того напруження, яке було між ними. Саме через це я глибоко поважаю батьків, які не вплутують своїх дітей у розрив стосунків.

Одного разу я запитала в тата про той випадок. Він був дуже відвертим щодо стосунків із мамою. Він був алкоголіком, коли був у шлюбі з нею, і першим зізнався, що погано до неї ставився. Також він розповів мені, що йому

¹ Спойлер (від *англ.* to spoil — псувати) — передчасно розкрита важлива сюжетна інформація.

навіть відновили кісточки на кулаку, тому що він так сильно бив матір, що аж зламав їх.

Мій тато все життя шкодував про те, як поведився з мамою. Він вважав таке погане ставлення своєю найбільшою помилкою. Сказав, що любитиме її до самої смерті.

Думаю, він дуже легко відбувся за те, що вчинив.

Коли я вирішила, що хочу написати цю історію, я спочатку запитала дозволу в мами. Сказала їй, що хочу написати це для таких жінок, як вона. Я також хотіла написати для всіх людей, які не дуже розуміли таких жінок, як вона.

Я й сама була серед тих людей.

Моя мама не слабка. Я не могла уявити, що вона зможе пробачити чоловікові, який кривдив її декілька разів. Але, пишучи книжку й проникаючи в підсвідомість Лілі, я швидко зрозуміла, що ці ситуації не такі однозначні, як здається іншим.

Мені кортіло змінити сюжет декілька разів під час роботи над книжкою. Я не хотіла, щоб Райлі був тим, ким він повинен був стати, бо закохалася в нього з перших декількох розділів, так само, як Лілі. Так само, як мама закохалася в тата.

Перший інцидент між Райлі та Лілі в кухні є описом того першого разу, коли тато вдарив маму. Вона готувала запіканку, а він пив. Він витягнув страву з духовки без хватки. Це здалося мамі смішним, тому вона розсміялася. Наступне, що вона пам'ятає, — це те, як він ударив її так сильно, що вона перелетіла через усю кухню.

Вона вирішила пробачити татові той випадок, тому що його вибачення та розкаяння були щирими. Або достатньо щирими, щоб дати йому другий шанс, адже це було легше, ніж жити далі з розбитим серцем.

З часом такі інциденти повторювалися, і вони були схожі на перший. Мій тато постійно розкаювався та обіцяв більше ніколи так не чинити. Нарешті настала та мить, коли вона зрозуміла, що його обіцянки нічого не варті. Але в неї були дві доньки, вона не мала грошей, щоб покинути

його й забезпечувати дітей. І, на відміну від Лілі, у неї не було такої величезної підтримки. Тоді ще не існувало місцевих притулків для жінок. На той час уряд мало підтримував жінок у таких ситуаціях. Покинути його означало для нас трьох залишитися без даху над головою, але для мами таке рішення було кращим, ніж його альтернатива.

Тато помер кілька років тому, коли мені було двадцять п'ять. Він був не найкращим татом. І, звичайно, був не найкращим чоловіком. Але завдяки мамі в мене були гарні стосунки з ним, адже вона наважилася на надважливе рішення й зруйнувала всі стереотипи, щоб вони не зруйнували нас. І їй було зовсім не легко. Вона покинула батька якраз тоді, коли мені виповнилося три, а моїй старшій сестрі — п'ять. Ми два роки харчувалися лише квасолею, макаронами й сиром. Вона була матір'ю-одиначкою без вищої освіти, яка виховувала двох доньок фактично без сторонньої допомоги. Але любов до нас надавала мамі силу здійснити той ризикований крок.

Я жодним чином не хотіла подавати ситуацію Райлі та Лілі як типову для родин, у яких є домашнє насилля. Я також не хотіла зосереджувати в персонажеві Райлі характеристики більшості кривдників. Усі ситуації різні. І наслідки також різні. Я вирішила написати історію Лілі та Райлі, коли дізналася історію моїх мами й тата. Райлі багато в чому схожий на батька. Вони обидва привабливі, співчутливі, дотепні й розумні — але виявляють поведінку, яку не можна пробачити.

Лілі багато в чому схожа на мою маму. Вони обидві турботливі, розумні, сильні жінки, які закохалися в чоловіків, що не заслуговують на їхнє кохання.

За два роки після розлучення з батьком мама зустріла мого вітчима. Він був уособленням гарного чоловіка. Спогади про їхні стосунки, які я зберегла зі свого дитинства, допомогли мені осягнути, у якому шлюбі хотіла б жити я.

Коли нарешті надійшов мій час одружуватися, на мене чекало справжнє випробування, адже я повинна була

сказати своєму біологічному батькові, що не він поведе мене до вівтаря. Замість нього це мав зробити мій вітчим.

Я відчувала, що мушу так учинити з багатьох причин. Мій вітчим виявляв себе справжнім чоловіком у тих випадках, коли тато не робив цього. Мій вітчим забезпечував нас фінансово так, як тато ніколи не робив. І мій вітчим виховував нас так, ніби ми були його рідними дітьми, і ніколи не забороняв нам спілкуватися з біологічним батьком.

Я пам'ятаю, як сиділа в батьковій вітальні за місяць до весілля. Я сказала, що люблю його, але збираюся попросити вітчима провести мене до вівтаря. Я була готова до відповіді, підготувавши найрізноманітніші спростування можливих батькових слів. Але я ніяк не очікувала почути того, що він сказав.

Батько кивнув і мовив:

— Коллін, він виростив тебе. Він заслуговує на те, щоб видати тебе заміж. І ти не мусиш почуватися винною за це, тому що твоє рішення було правильним.

Я знала, що моє рішення просто розбило батька. Але він був безкорисливим і як батько не просто поважав моє рішення, але й хотів, щоб я *також* його поважала.

Мій тато сидів серед гостей на моєму весіллі й спостерігав, як інший чоловік вів мене до вівтаря. Я знала, що людям було цікаво, чому я не схотіла, щоб вони разом вели мене, та, обдумуючи своє рішення нині, я розумію, що здійснила такий вибір з поваги до мами.

Насправді це був вибір не заради батька чи вітчима. А заради неї. Я хотіла, щоб чоловік, котрий ставився до неї так, як вона заслуговувала, дістав честь видати заміж її доньку.

У минулому я завжди говорила, що пишу книжки, щоб розважити своїх читачів. Я не пишу, щоб навчити, переконати чи просвітити когось. Але ця книжка інша. Для мене вона не була розвагою. Мені було дуже важко писати її. Інколи я хотіла натиснути клавішу «Видалити» та знищити докази того, як Райлі поведився з Лілі. Я хотіла переписати сцени, у яких вона йому пробачала, і хотіла

написати сцени з рішучою жінкою — героїнею, яка приймала правильні рішення за будь-яких обставин. Але я описувала не таких персонажів.

Я збиралася розповісти не таку історію.

Я хотіла описати щось схоже на ситуацію, у якій опинилась моя мама, а ще багато інших жінок. Я хотіла дослідити кохання Лілі та Райлі, аби відчути те, що відчувала моя мама, коли вирішила піти від батька — чоловіка, якого вона кохала всім своїм серцем.

Інколи я думаю про те, що моє життя було б іншим, якби мама не наважилася піти. Вона покинула коханого чоловіка, аби її доньки ніколи не подумали, що такі стосунки є нормою. Її не врятував інший чоловік — лицар на білому коні. Вона сама вирішила покинути батька, знаючи, що доведеться жити абсолютно по-іншому й переживати стрес, адже вона стане матір'ю-одиначкою. Для мене було важливо, щоб персонаж Лілі був так само сильним. Остаточним рішенням Лілі стало розлучитися з Райлі заради їхньої доньки. Попри крихітний шанс, що Райлі міг змінитися на краще, деякі ризики не варті того, щоб на них іти. Особливо тоді, коли ці ризики не виправдали себе в минулому.

До того як написати цю книжку, я глибоко поважала свою маму. Тепер, закінчивши твір і пізнавши лише невеличку частину того болю й боротьби, через які вона пройшла, щоб опинитися там, де вона є нині, я хочу сказати їй тільки одне: «Я хочу бути тобою, коли виросту».

ПОДЯКА

Як автор цієї книжки зазначена лише одна особа, але я не написала б цей твір без допомоги таких людей:

Мої сестри. Я любила б вас так само сильно, навіть якби ви не були моїми сестрами. Те, що в нас спільний батько, — просто додатковий бонус.

Мої діти. Ви найбільше досягнення в моєму житті. Будь ласка, не змушуйте мене пошкодувати про ці мої слова.

«Weblich», «CoHorts», «TL Discussion Group», «Book Swap» та інші групи, до яких я завжди можу звернутися, коли мені потрібна позитивна енергія. Друзі, ви дуже допомагаєте мені у справі, завдяки якій я заробляю на життя, тому я вдячна вам.

Уся команда «Dystel & Goderich Literary Management». Дякую вам за постійну підтримку й підбадьорення.

Усі в «Atria Books». Дякую за те, що робите дні виходу моїх книжок незабутніми й найкращими днями в моєму житті.

Джоанна Кастілло, мій редактор. Дякую за те, що підтримувала написання цієї книжки. Дякую за те, що підтримувала мене. Дякую за те, що найбільше підтримувала мене під час роботи моєї мрії.

Еллен Дедженерес — одна з чотирьох людей, яких я сподіваюся ніколи не зустріти у своєму житті. Ви — це світло посеред темряви. Лілі й Атлас вдячні вам за ваше сяйво.

Дякую читачам пробних варіантів і прихильникам кожної книжки. Ваші відгуки, підтримка й постійна дружба — це більше, ніж я заслуговую. Я люблю вас усіх.

Моя племінниця. Я зовсім скоро познайомлюся з тобою. І я ще ніколи в житті не була такою схвильованою. Я стану твоєю улюбленою тітонькою.

Лінда. Дякую за життєву науку й приклади того, як бути безкорисливою. І дякую тобі за найпроникливішу цитату, яка завжди буде зі мною: «Немає такого поняття, як “погані люди”. Ми всі просто люди, що інколи скоюють погані вчинки». Я вдячна за те, що у моєї молодшої сестри така мати.

Венс. Дякую за те, що ти чоловік, якого заслуговує моя мама, і за те, що ти батько, яким не мусив бути.

Мій чоловік, Гіз. Ти дуже добрий — усіма фібрами своєї душі. Я не могла б обрати кращого, хто міг би стати батьком моїх дітей і прожити зі мною решту життя. Нам так пощастило, що ти в нас є.

Моя мама. Ти дуже багато для всіх вартуєш. Інколи ти вважаєш це тягарем, але якимось чином навіть тягарі можеш сприймати як благословення. Уся наша сім'я дякує тобі.

І нарешті — в останніх рядках, але не за значущістю, — мій покійний старий татко Едді. Ти не зміг прочитати цю книжку за життя, але я знаю, що ти підтримував би її найбільше. Ти навчив мене багато чого в житті. Найбільше я запам'ятала те, що ми не повинні переставати бути тим, ким колись були. Я обіцяю не згадувати тебе таким, яким ти був у твої найгірші дні. Я пам'ятатиму тебе таким, яким ти був у найкращі дні, а їх було багато. Я пам'ятатиму тебе як людину, яка змогла здолати такі труднощі, що їх багато хто не може здолати. Дякую, що став одним із моїх найкращих друзів. І дякую за підтримку на моєму весіллі — на таке багато батьків просто не здатні. Я люблю тебе. Я сумую за тобою.

Літературно-художнє видання

ГУВЕР Коллін
Покинь, якщо кохаш...

Роман

Головний редактор *О. С. Кандиба*
Провідний редактор *І. Г. Веремій*
Редактор *І. А. Коломієць*
Технічний редактор *Д. В. Заболотських*
Дизайнери й верстальники *С. О. Кривошей, В. О. Верхолаз*

Підписано до друку 16.04.2018.
Формат 84х108/32. Ум. друк. арк. 18,48.
Наклад 3100 прим. Зам. № 3001.

Термін придатності необмежений

ТОВ «Видавництво «Віват»»,
61037, Україна, м. Харків, вул. Гомоненка, 10.
Свідоцтво ДК 4601 від 20.08.2013.
Видавництво «Віват» входить до складу ГК «Фактор».

Придбати книжки за видавничими цінами
та подивитися детальну інформацію
про інші видання можна на сайті
www.vivat-book.com.ua
тел.: +38 (057) 717-52-17, +38 (073) 344-55-11, +38 (067) 344-55-11,
+38 (050) 344-55-11,
e-mail: ishop@vivat.factor.ua

Щодо гуртових постачань
і співробітництва звертатися:
тел.: +38 (057) 714-93-58,
e-mail: info@vivat.factor.ua

Адреса фірмової книгарні видавництва «Віват»:
м. Харків, вул. Квітки-Основ'яненка, 2,
«Книгарня Vivat»,
тел.: +38 (057) 341-61-90, e-mail: bookstorevivat@gmail.com

Видавництво «Віват» у соціальних мережах:
facebook.com/vivat.book.com.ua
instagram.com/vivat_publishing

Віддруковано згідно з наданим оригінал-макетом
у друкарні «Фактор-Друк»,
61030, Україна, м. Харків, вул. Саратовська, 51,
тел.: +38 (057) 717-53-55

©Chad Griffith

Коллін Гувер – авторка 11 романів і 5 новел, яка посіла перші щаблі продажів за версією «The New York Times», а за одним із її романів знято серіал. Гувер двічі здобувала премію «Goodreads Choice Award» у номінації «Найкращий твір у жанрі romance»: за «Confess» («Зізнайся») 2015 року, а також за «Покинь, якщо кохаєш...» 2016 року.

Письменниця зі своєю родиною 2015 року заснувала проект «The Bookworm Vox» – це книжковий магазин і сервіс щомісячної передплати, за якою можна отримати романи, надані самими авторами. Увесь прибуток щомісяця надходить у різноманітні благодійні фонди для тих, хто потребує цих коштів.

Головна героїня Лілі, прототипом якої частково постає сама письменниця, втрачає тата й поринає в спогади про непросте дитинство. Будинок її батьків, шанованих і пристойних громадян, ніколи не був затишним сімейним гніздечком, адже Лілі з мамою жили в постійному напруженні через агресивний характер тата.

Нарешті дівчина готова ступити на власний шлях і збудувати свою родину. Однак їй не вдасться знайти спокій, поки вона не здолає всіх тіней минулого й не наважиться розірвати зачароване коло, сплетене з правди, страху, прощення, нерішучості й любові.

Ця книжка така чудова і зворушлива, що назавжди залишиться у вашій пам'яті. Це ніби подарунок небес.

USA Today

Справжній бестселер від Гувер, чарівний і захопливий... викликає неймовірне емоційне напруження... Увесь жах і біль стосунків залишатиметься з читачами впродовж усієї оповіді, але Гувер дає нам сподівання...

Booklist

ISBN 978-966-942-514-0

9 789669 425140

інтернет-магазин

vivat-book.com.ua

 Vivat
ВИДАВНИЦТВО